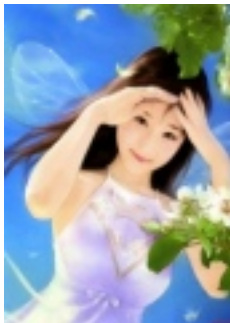

Người Yêu Của Ác Ma

Contents

Người Yêu Của Ác Ma	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	39
11. Chương 11	42
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	62
17. Chương 17	66
18. Chương 18	70
19. Chương 19	74
20. Chương 20 End	80

Người Yêu Của Ác Ma

Giới thiệu

Hãy quên tất cả những gì bạn đã từng đọc vì đây là câu chuyện hoàn toàn mới! Đừng mong đợi những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-cua-ac-ma>

1. Chương 1

ĐÊM KHÔNG YÊN TĨNH

“Tình yêu đến thật bất ngờ...không ai biết...chẳng ai hay... đến cùng với cơn mưa,thần Cupid bắn mũi tên tình yêu...nói số phận của hai kẻ xa lạ”

“Bình...bộp...chát” một chuỗi những âm thanh sắc mùi bạo lực vang lên giữa đêm khuya nhưng chẳng ai buồn để ý vì không phải việc của mình mà bây giờ cũng đã quá nửa đêm.Lúc sau,có 1 anh chàng từ trong ngõ tối đi ra,dáng đi lảo đảo,một tay vịn vào tường để giữ thăng bằng,một tay ôm ngang bụng nơi vết thương đang chảy máu.Cái áo sơ mi trắng của cậu loang lổ màu đỏ của cả máu tươi lẫn máu khô,màu nâu của bùn và đất.Máu chảy ra theo bước đi của cậu thành một đường dài trên mặt đất.Được một lúc,không chịu nổi nữa,cậu trượt người ngồi xuống trước một căn nhà.Cơn đau làm cậu kiệt sức,máu nhanh chóng chảy xuống thành vũng bên cạnh cậu,gương mặt cậu có phần tái đi,nhợt nhạt.Bỗng cậu có cảm giác có người đang nhìn mình,ngẩng lên cậu thấy một cô gái đang nhìn cậu chăm chăm,ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc,cô nàng bỗng lướt ánh nhìn qua chỗ vết thương của cậu,nhún vai theo kiểu kệ mi,không phải việc của ta rồi đi về phía cánh cổng cậu đang dựa vào,mở ra và định đi vào trong.Cậu lên tiếng:

-Này,định thấy chết không cứu à?

-Cứu người là việc của thầy thuốc chứ đâu phải việc của tôi.-nó hờ hững

-Thế thì cũng nên gọi hộ cái xe cấp cứu chứ?

-Đợi xe cấp cứu tới nơi với cái vết thương thế kia thì cậu cũng chết lâu rồi,gọi làm gì cho tốn tiền điện thoại.

-Tãi thì sao?

-Cậu nghĩ giờ này có taxi chắc.-nó nói rồi đi vào mặc kệ cậu

Cậu tựa người vào cánh cổng,cười khổ “Chả lẽ mình phải chết ở đây thật,chết một cách lãng nhách ở ngoài đường,thật mỉa mai”,ông trời như đồng tình với cậu,bắt đầu đổ mưa xối xả “Thế là đủ điều kiện của cái chết như một thằng ăn mày mẩu mực”-cậu tự châm biếm mình.Cơn mưa làm vết thương của cậu càng thêm tệ,mắt cậu mờ đi,mọi vật trước mắt nhòe hết cả,trong mơ hồ cậu thấy có người xóc cậu dậy,đi đi và lầm bầm: “Đáng nhẽ cậu nên chết trước kho gặp tôi mới phải,đồ phiền phức”

Hơi lạnh từ chiếc khăn trên trán làm cậu phần nào tỉnh ra,thân nhiệt bắt đầu giảm,khi cậu phục hồi ý thức hoàn toàn thì ngay lập tức á khẩu mất mấy giây vì thấy cô nàng vừa nãy đang... cởi áo mình

-NÀY,cô làm cái gì đấy?-cậu hét lên

-Cậu có im mồm đi không,biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả,sao bị thương mà vẫn có sức hét được to thế?-nó lập tức bịt mồm cậu lại

-Ừ...Ừ...ừ...

-Cậu muốn sống thì ngồi yên và ngậm mồm vào,nhưng nếu cậu muốn chết thì tôi cũng không cản đâu.

-...

Lúc sau,cậu thở phào vì cô nàng đơn giản là sát trùng và sơ cứu vết thương cho cậu

-Xong rồi đấy!-nó lên tiếng-Bây giờ cậu tự lết xác về nhà được không?

-Cậu thấy tôi giống có thể lắm à?-cậu châm chọc

-Ừ-nó điềm nhiên

-Cậu...

Một cái Iphone được ném tới trước mặt cậu...

-Gọi người của cậu tới đón rồi biến nhanh khỏi đây cho tôi nhờ

-Cậu đang đuổi tôi đấy à?

-Ừ,thế cậu định ám ở đây đến bao giờ?

-Hiếu khách ghê nhỉ?-hỏi xoáy

-Cậu đâu có phải là khách!-đáp xoay

Nó bỏ vào trong,cậu lắc đầu bất lực,lấy điện thoại,bấm số

-Tôi đây,tôi không sao,bây giờ tôi đang ở...Mau tới đón tôi

Chưa đầy 5' sau một chiếc ô tô xuất hiện trong màn mưa,đỗ lại trước cửa nhà nó rồi lại nhanh chóng mất dạng trong bóng tối,nó ở trong nhà nhìn theo chiếc ô tô mất hút trong cơn mưa ánh mắt khó hiểu

...Cùng lúc tại 1 chỗ khác...

-Cậu không sao chứ?-một người đàn ông trung niên gương mặt nghiêm nghị nhưng trong giọng nói có chút lo lắng.

-Tôi không sao,ông điều tra xem là bọn nào rồi dọn dẹp luôn đi-cậu nói bình thản mà khiến người khác rợn người

-Tôi biết rồi

-À...tôi cần ông tìm hiểu cho tôi một người-nhớ đến cô nàng làm ánh mắt cậu thoáng sáng lên,khuôn mặt phẳng phất nét cười...

...Ngoài kia trời vẫn đang mưa tầm tã...

2. Chương 2

CHỌC GIẬN ÁC MA

“Vị thần tình yêu từ trời cao trông xuống,ngăn người và tự hỏi liệu có phải là sai lầm khi đưa hai kẻ đó đến với nhau”

...Sáng hôm sau,mặt trời ló dạng,trời quang mây,không khí trong lành như được rửa sạch nhờ trận mưa tối qua.Nó thức dậy,làm VSCN rồi đi học mà hoàn toàn quên mất vị khách không mời tối qua.Lát sau tại trường trung học Phương Đông

-Nghe tin gì chưa?

-Tin gì?

-Vương Bảo Quân bị người ta chém,đang ở trong bệnh viện đấy

-Thật à,tội nghiệp anh ấy.

Dù không cố ý,dù không muốn nghe nhưng mấy lời ấy lại cứ ngang nhiên đập vào tai nó,khiến nó muốn yên ổn mà ngủ một lúc cũng không được.Sáng nay,cả cái trường này loạn lên như cào cào vì cái tin này,người nói về chuyện này,nơi nói về vụ này,như thể mọi hang cùng ngõ hẻm trong cái trường này đều biết chuyện làm nó không muốn quan tâm cũng phải quan tâm,mà cái đám học sinh trường này cũng có cần phải loạn lên như kiểu tự dưng người ta phát hiện ra Chúa là đàn bà như vậy không,làm như cái trường này có mỗi mình tên Vương Bảo Quân đó không bằng.Gì chứ,hắn cũng chỉ là học sinh bình thường thôi mà.À...vâng...nếu bình thường ở đây có nghĩa 1 tên như cái tên Vương!Bảo!Quân ấy –chủ sở hữu tương lai của nguyên 1 gia tài kếch xù của họ Vương Bảo,kèm theo một cái mặt đẹp miễn chê,không có gì để bình luận,nhưng đáng tiếc là đằng sau cái khuôn mặt thiên thần lại là một Ác ma thật sự.17 tuổi,hắn sở hữu một danh sách dài ngoằng những kẻ thù(đảm bảo dài hơn cái danh bạ điện thoại của hắn).từ lớn tới bé,bất kể già trẻ,gái trai,chỉ cần chống lại hắn thì đều không có kết quả tốt đẹp.nói tóm là đó là một tên không nên dây vào nếu muốn sau này còn được sống cuộc đời tươi đẹp...nếu thế là bình thường thì chắc cả cái trái đất này là bất bình thường hết quá....

Cùng lúc tại bệnh viện...

-Đây là tài liệu cậu cần,cô ta là Hoàng Bảo Anh,học cùng trường với cậu nhưng dưới cậu 1 lớp,mẹ cô ta đã mất khi sinh cô ta,sau đó người cha đã tái hôn và đưa cô ta sang Anh nhưng 2 năm trước cô ta đột ngột trở về...

-Tôi biết rồi,cảm ơn ông.À...đó là người đã cứu tôi hôm qua,chiều ông cho xe qua trường đón cô ta cho tôi

-Tôi hiểu rồi.

“Reng...reng..reng...”tiếng chuông hết giờ iu dẫu vang lên,nó nhanh chóng đi ra thì liền bị 2 gã đen sì to đầu đến chân chặn lại,1 gã lên tiếng:

-Cô là Trần Bảo Anh?

-Không.Mấy người nhầm người rồi-kèm theo một nụ cười cực kì ngây thơ vô(số)tội,nó quay đầu và “36 kế chuồn là thượng sách” nhưng xui xẻo nó chưa kịp chuồn được bước nào thì đã bị 1 tên to như hộ pháp nắm chặt tay và tống vào chiếc ô tô phía sau,chiếc xe lao nhanh đi,nó xoa xoa cánh tay bị tên tay cứng như kim sắt nắm tới đỏ ửng lên,bắt đầu phản công

-Này mấy người là ai,sao lại bắt tôi?

-...

-Thả tôi ra

-...

-TÔI NÓI MẤY NGƯỜI THẢ TÔI RA!-nó hét lên

-...

Suốt quãng đường đi nó tha hồ la hét,đập phá nhưng vô ích,chỉ mình nó độc thoại,mấy tên kia chắc là điếc hết rồi(mà không điếc cũng thành điếc vì giọng hét của nó ngang hàng nghệ sĩ opera thực thụ ạ).Tới nơi nó lại bị lôi không thương tiếc xuống xe,nó liếc tóe lửa về tên đó nhưng tiếc rằng hần vẫn sống nhăn ra mới thâm,làm nó phát bực.

Nó bị lôi xuống một chỗ giống nhà kho cũ,nhìn đã thấy bốc mùi xã hội đen,nhưng thề có cái dạ dày của nó là nó có làm gì dính đến mấy vị này đâu,nó bị đẩy vào trong,bên trong còn mấy tên khi đột đang đứng nghiêm trang,có một người chàng trai đang quay lưng phía nó,tên đó quay lại.nó ngớ người,nhìn mặt gã này quen quen,nhưng không nhớ ra là gặp ở đâu rồi(t/g con lạy bà nội,vừa hôm qua,ở trước cửa nhà bà ạ).Nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của nó,cậu lên tiếng:

-Nhớ tôi không?

-Không!Chúng ta từng gặp nhau à?

Shock tập 1

-Cậu...hôm qua,tôi bị thương,cậu...-cậu gợi lại trí nhớ của nó

-À...-nó gật gù vẻ đã hiểu-vậy...cậu chưa chết hả?(t/g hỏi có duyên ghê)

Shock tập 2

-Cậu...đang rửa tôi chết hả?-cậu bắt đầu bức xúc

-hờ hờ,không có-nó vội chữa lại

Nó thở dài,bây giờ thì nó đã hoàn toàn nhớ ra anh chàng này là ai,Vương Bảo Quân-3 chữ như mở ra cánh cổng tới địa ngục,tự dừng lại đây phải tên này,đúng là xui tận mạng mà,nhìn khuôn mặt đờ đẫn của nó,cậu lại gần

-Dù sao cậu đã cứu tôi mà tôi thì không muốn nợ nần ai nên

-Cậu chưa nói hết câu thì nó đã chặn họng

-Nếu thế thì không cần đâu.chào!

Nó định quay đi, không hiểu sao nó cảm giác lạnh gáy khi đối diện với tên này, tốt nhất là biến càng nhanh càng tốt.

-Đứng lại, ai cho cậu đi hả?

-Cậu có quyền gì mà cấm tôi đi? -nó bực mình

Cậu đứng dựa lưng vào tường nhếch mép khinh bỉ

-Cậu muốn bao nhiêu, ra giá 1 lần luôn đi

Nó tròn mắt nhìn tên đẹp trai trước mặt, được lắm, muốn chơi nó à, còn khuya

-Bằng này đủ không? -cậu tiếp tục và chìa ra trước mặt nó một cộp đô la. Nó đi lại rút tập tiền từ tay hắt, nở nụ cười đều giả

-Haizzz...nhiều quá nhỉ, so với cái mạng của một kẻ đánh nhau tới mức bị người ta đâm gần chết như cậu thì thế này thật nhiều quá.

Nói xong nó đập cả tập tiền vào mặt hắt...vâng, là đập thẳng mặt đấy ạ, tiền rơi lả tả xung quanh, nó cười nhạt rồi quay đi

Bầu không khí như đông cứng lại, tất cả ngạc nhiên tới đờ luôn, không ai phản ứng được gì chỉ biết nhìn nó chằm chằm như sinh vật lạ, chỉ thiếu mỗi nước há hốc mồm ra nữa là đủ, đi cùng Bảo Quân bao năm đây là lần đầu tiên họ thấy có người dám phản ứng với cậu ta như vậy. Còn Bảo Quân đứng im lìm, khuôn mặt tức giận tới đan lại, quanh người tỏa ra sát khí nặng nề làm những người xung quanh tới thở mạnh cũng không dám. Nó cũng cảm giác được luồng hơi lạnh thổi đến lạnh sống lưng, ý thức được nguy hiểm gần kề, nó chuồn nhanh ra ngoài

Ra ngoài rồi não của nó mới bắt đầu hoạt động bình thường trở lại và tua lại trong đầu nó...mưa...ô tô...tiền...Vương Bảo Quân...tới đây thì nó bất giác rung mình, nó đã ngộ ra, nó lấy cạp tự đập vào đầu mình...nếu nó không nhầm thì nó vừa mới đập cả cộp tiền vào mặt một kẻ được mệnh danh là Ác ma...tại sao nó lại làm thế, mà lúc đó nó lấy đâu ra cái dũng khí đấy cơ chứ...sao gặp phải ai không gặp lại đụng trúng tên đó? -nó vô đầu bứt tai tự **** mình sao mà ngu thế, đụng vào tên đó khác gì tự tử...thế mà nó còn chọc tức hắt, thật hết muốn sống rồi, nó ngửa mặt lên than trời: “Trời ơi, chả lẽ cuộc đời có lại kết thúc ở đây sao?”

Còn ở trong nhà kho, Bảo Quân đứng lặng một hồi, cậu bỗng nở nụ cười mang sát khí, lẩm bẩm: “Trần Bảo Anh, cô muốn chơi tôi à? Cái giá phải trả không rẻ đâu”

Sáng hôm sau nó đến trường trong tâm trạng thấp thỏm, lo lắng, đi học mà cứ phải nhìn ngang ngó dọc như đi ăn trộm, đến lúc yên vị trong lớp nó mới tạm yên tâm “Đúng là cái miệng hại cái thân, kiểu này chắc đứt dây thần kinh mà chết quá” -nó thầm nghĩ, đang gà gật thì có một cánh tay đặt lên vai mình nó ngẩng lên thì thấy mấy bà chị lớp trên đang đứng xung quanh nó, ăn mặc thì sành điệu còn khuôn mặt lại làm nó liên tưởng đến quỷ dạ xoa trong phim tây du kí. một người lên tiếng:

-Trần Bảo Anh đúng không? -ôi cái giọng lãnh lút oang vàng làm nó muốn nổi hết da gà da vịt

-Đúng vậy. Có việc gì không?

-Cũng có chút chuyện, nhưng -bà chị nhìn khắp lớp -nói ở đây không tiện...

Vậy đấy, đến giờ chịu phạt rồi, đúng là Vương Bảo Quân, rat ay nhanh thật. Sau đó nó đành “tình nguyện” đi theo mấy bà chị tới khu nhà cũ, đang dỡ bỏ nên không ai tìm đến, đúng là một chỗ thích hợp để hội đồng

-Xin lỗi nhá cưng, đừng trách bọn chị. Là có người nhờ bọn chị dạy dỗ cưng một chút để cưng biết điều tí...

Mấy đứa con gái lao vào nó, đánh...đấm...đá...giật áo...giật tóc....đau, thật sự rất đau, nó thu người chống đỡ từng cú đánh tới tấp, thư duy nhất nó cảm nhận được lúc này là cảm giác đau tới tủy, nó nghiêng răng cố kìm nén để không bật ra tiếng khóc, mấy chị gái đánh một hồi đã tay liền bỏ đi. Nó gần như không đứng lên nổi. chân mềm nhũn, không chút sức lực, nó lấy hết sức bình sinh đứng dậy, quệt đi vết máu ở miệng, phui lại tử tế bộ quần áo rồi lảo đảo bước đi, không khó để nhận ra kẻ đứng sau trò này là ai, nó cười khinh bỉ, lấy con gái trị con gái, đúng là phong cách của Vương Bảo Quân, đằng xa một đôi mắt nhìn theo nó, đây khó hiểu...

Tan học,vừa tới cổng trường,nó lập tức bị tổng vào một cái Camry đen,bên cạnh nó là một khuôn mặt thiên thần,mái tóc màu nâu hơi lòa xòa trước mặt,gương mặt góc cạnh,môi mỏng,mũi cao,long mi dài cong vút như con gái,da trắng không tì vết,một sự kết hợp hoàn hảo làm người đó vừa mang dáng vẻ thánh thiện,trẻ con nhưng cũng đầy mạnh mẽ,nam tính,bí ẩn và cuốn hút-nó bắt gặp đơ người,mọi cơ quan như ngừng hoạt động,mắt nó không thể nào rời khỏi khuôn mặt ấy được nhưng may thay não nó đã nhanh chóng hoạt động trở lại,nó lắc lắc đầu,tự nhủ: “Trời,đây đâu phải lúc để mà bàn luận về cái đẹp chứ?”Nó lên tiếng

-Này,sao cậu cứ ám tôi mãi thế?

-...

-Điếc à?-nó gần như gào lên

Tới đây thì cậu ta mở mắt,không chịu nổi nữa,cô nàng đúng là có năng khiếu trong việc chọc tức cậu mà.

-Tôi không có điếc,cậu không cần phải hét lên như thế

-... Sao tự nhiên lại đưa tôi đi đâu đây?-nó bắt đầu thấy bất an

-Không có gì chỉ là mời cậu đi ăn bữa cơm coi như cảm ơn thôi mà

Shock!Shock toàn tập!Nó trở mắt nhìn thẳng con trai bên cạnh mình.Bộ trong từ điển của tên này cũng có từ cảm ơn hả?Ngạc nhiên đấy!Thấy nó nhìn mình như người ngoài hành tinh,cậu lên tiếng:

-Nhìn gì kinh thế?Sắp lòi cả mắt ra ngoài rồi kìa

Không thêm để ý tới cậu ta,nó chấp tay lên ngực thành tư thế cầu nguyện vô cùng thành kính:

-Con là Trần Bảo Anh,xin vĩnh biệt mọi người,papa,mama,bạn bè,con yêu mọi người rất nhiều,kể cả những người con ghét và những người con từng đắc tội,con tha thứ hết ọi người vì thế cầu Chúa cho con lên thiên đường chứ đừng bắt con xuống địa ngục.Amen!

Bây giờ thì đến lượt Bảo Quân trở mắt nhìn nó,gã lái xe cố nín để không bật cười thành tiếng,nó đang làm cái gì thế?

-Cậu đang làm cái gì đấy?

-Cầu nguyện trước khi chết!

Hả?Chết?Ai đã làm gì cô nàng đâu chứ?(t/g dạ,vâng không làm gì chỉ mới sai người đánh người ta hộc máu mồm thôi ạ)

-Sao lại chết?-cậu tò mò

-Chứ lại không à?Tự nhiên được một kẻ như cậu có lòng tốt ĐỘT XUẤT(t/g chúng ta phải nhấn mạnh từ đột xuất ở đây ạ)mời đi ăn cơm,chắc hôm nay trời sập,tôi phải chuẩn bị trước

Máu nóng dồn lên mặt,cô nàng làm cậu vừa tức muốn xịt máu mũi vừa buồn cười,chỉ tội tên tài xế,muốn cười mà không dám cười.

-Cậu...giỏi lắm.

-Ờ...chuyện...chứ lại chả giỏi-tự sướng

Chúa ơi,sao nó muốn tự vả vào mồm nó quá,huhu,đúng là cái miệng hại cái thân mà,sao cứ lúc nào gặp tên này nó cũng phát ngôn không kiểm soát thế không biết nữa....thật là hết thuốc chữa rồi...kiểu này thì nó hết đường sống rồi...

-Đến nơi rồi

Cậu nói rồi lòi nó xuống xe làm đầu nó đập vào thành xe cái CỐP “Đồ dã man,tàn bạo,vô nhân đạo”nó vừa xoa đầu vừa lẩm bẩm

-Cái gì?-cậu quay lại lờ mắt nhìn nó

-Ờ...hơ...hơ...có gì đâu-ặc...ặc...sao tai tên đó thính như tai cẩu ấy thế(t/g đừng hỏi t/g,không biết đâu ^^)

Cậu lúi xệch nó vào một nhà hàng Ý,vừa vào đã có người đợi sẵn dẫn họ vào một bàn gần cửa sổ,mùi thức ăn xông lên làm nó nhớ ra là nó đã bỏ quên ông anh ruột suốt từ sáng đến giờ.Cậu ấn nó xuống ghế và ra lệnh:

-Ăn đi!

-...

-Sao thế?

Nó tần ngần nhìn một bàn đầy thức ăn...

-Cậu...không hạ độc thủ đấy chứ?

Cậu lại tròn mắt nhìn nó,sau đó không nhịn được cười sằng sặc như ma làm

-Ha....ha...ha...cô nghĩ tôi mà thêm làm cái trò tiểu nhân ấy à?

-Ừ...ai chứ cậu thì dám lắm.

-Nếu muốn giết cô thì cũng không cần phải chọn cách tốn kém thế này đâu!

-...

-Ăn đi,không chết đâu mà sợ

Thế là nó bắt đầu thanh toán chỗ thức ăn trên bàn với tư tưởng có chết thì cũng phải làm con ma no chứ nhất định không làm ma đói,cậu bạn thì chỉ trở mắt nhìn nó,kinh ngạc vì tốc độ ăn kinh hoàng của nó,lát sau cả bàn đầy đồ ăn được nó giải quyết sạch sẽ.Thấy nó đã ăn xong,cậu nói:

-Ăn xong rồi chứ?

Gật

-Vậy bây giờ,coi như vì hôm qua cậu đã cứu tôi nên tôi sẽ tặng cậu một món quà-tối đây cậu bỗng cười đậm chất ác ma,nó bắt giác rung mình,thấy lạnh sống lưng

-Không cần đâu-nó vội xua tay

Cậu liếc nhìn tên khỉ đột bên cạnh,gã hiểu ý liền đi ra ngoài.lát sau lúi vào mấy đứa con gái,ồ...mấy chị gái này nhìn quen quen...à là mấy chị đã đánh nó...nhưng chẳng phải họ làm theo sự chỉ đạo của hắn sao...sao lại...nó ngạc nhiên nhìn Bảo Quân...

-Đây là mấy người đã đánh cậu đúng không,bây giờ cậu muốn họ thành thế nào,tôi giúp cậu thực hiện-vâng,bây giờ thì trên mặt anh ta chính thức hiện lên chữ Ác ma rồi,nó cảm giác còn nhìn thấy đôi cánh đen thấp thoáng đằng sau lưng hắn...

-Cậu...

Đúng là vừa ăn cấp vừa la làng,tên này chơi thâm thật,nhưng muốn đấu với nó á,tuổi gì mà đòi...

-Cậu nói tôi muốn họ thế nào à,người họ đánh là tôi,vậy tôi có thể tự xử lí họ chứ?

Cậu nhún vai

Nó đi lại gần mấy bà chị,nói khẽ:"Mấy chị đừng trách nhau nha,có trách thì trách tên phía sau ấy"-nó nói không to không nhỏ vừa đủ để cậu ta nghe thấy rồi,nó vung tay và BÓP trên khuôn mặt mấy bà chị in hằn dấu năm ngón tay nó,Bảo Quân hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh,được lắm,không tồi,cậu nhếch mép,nó sau khi xử lí mấy bà chị xong quay ra nhìn cậu với ánh mắt "sao mi không chết đi cho ta nhờ" rồi nói:

-Xong rồi đấy,Game over,thế nhá

Nói rồi nó quay đi,cậu cũng không cản,kể hoạch thay đổi,vốn chỉ định dọa cho cô nàng biết sợ một chút nhưng không ngờ cô nàng lại thú vị như vậy,thế thì làm sao cậu buông tha cho nó được...phải giữ cho chặt chứ.

3. Chương 3

FIRST KISS

“Nếu trên thế giới này không có tồn tại phép màu và những bà tiên liệu Lọ lem có gặp hoàng tử,nàng công chúa ngủ trong rừng liệu có thức giấc?...”

Ngày hôm sau,nó tới trường với tâm trạng không thể tệ hơn,mọi dây thần kinh của nó phải căng ra,đi học mà nó căng thẳng như đi ra chiến trường,nó hồi hận rồi,thật sự hồi hận rồi,sao không dừng lại chọc vào tên đó làm gì để bây giờ phải tổn thọ thế này,vừa yên ổn vượt qua cái cổng trường,đang định tạ ơn trời phật vì không đụng phải hần thì từ đằng sau một chiếc ô tô đen lù lù tiến lại,nó vội đẹp sang một bên và từ trong xe một bóng dáng quen thuộc bước ra,nó thấy từ đằng sau cái dáng người cao lớn ấy,tử thần đang lớn vồn xung quanh,huhu,đúng là oan gia ngõ hẹp,tại sao đi đâu nó cũng gặp phải tên này là sao?May là có vẻ tên đó không để ý đến nó,ngheh ngang đi vào trường,mấy đứa con gái bắt đầu túm 5 tụm 3 tụ tập,bàn tán,nó thì chỉ ước cái bánh mì trong tay nó hóa thành hòn gạch để nó phi thẳng vào cái mặt đẹp trai của hần cho hần chết luôn đi,nhưng tất nhiên là nó không có cái dũng khí đây nên nó chỉ dám **** thăm hần và trút giận lên cái bánh mì(bằng cách nhai nó ngẫu nhiên ^^),Bảo Quân đi lướt qua sân trường,bỗng một bóng dáng quen thuộc lọt vào mắt cậu,cô nàng mặt đang cúi gầm hết mức có thể,thực hành chiêu biến nhanh,lượn lẹ nhưng vẫn không quên nhai bánh mì,cậu thoáng cười,đi nhanh về phía cô nàng,túm cổ áo và xoay cô nàng lại.Nó hết hồn,chết trân nhìn cậu ta,miếng bánh trong đang nuốt dở nghẹn trong mồm khiến nó bật ho mấy tiếng,sau khi khó khăn nuốt trôi miếng bánh to,nó ngược nhìn khuôn mặt đang nén cười của Bảo Quân mà một mong muốn mãnh liệt nổi lên trong nó đó là nó muốn rút dép phi thẳng vào cái mặt vênh vênh bất cần ấy nhưng a di đà phật ước muốn chỉ là ước muốn mà thôi,còn thực tại thì nó đang co rúm người lại,cảm nhận rõ hàng trăm con mắt hau háu nhìn về phía mình.

-Thì ra cậu cũng học ở đây à?-giả nai

-Ờ...ờ...đúng vậy.

-Thế sau này còn gặp nhau nhiều,chúng ta đúng là có duyên thật-cậu vừa nói vừa cười châm chọc

-Haha,đúng thế-nó đau khổ đáp còn trong đầu thì gào lên “Duyên,duyên cái đầu mi”,vậy là những ngày đau khổ của nó đã bắt đầu.

Vừa vào tới lớp nó lập tức bị bao vây bởi đám con gái và những câu hỏi “Tại sao cậu quen anh ấy?”, “Hai người có quan hệ thế nào?” làm nó muốn nổ óc,nó nhanh chóng thành người nổi tiếng được mọi người biết đến,ra khỏi lớp là có người chỉ chỗ,bàn tán,khó khăn lắm mới tìm 1 chỗ yên tĩnh,đang nghe phiêu theo bản New Devide của Linkin Park(t/g mọi người thông cảm,t/g là fan cuồng của Linkin Park ạ)thì một người ngồi xuống bên cạnh nó rút 1 bên phone của nó cắm vào tai,nó mở mắt định trừng mắt với tên nào vô duyên nào nhần tâm phá hoại không gian yên tĩnh của nó,tuy nhiên ý định đó lập tức lép xẹp như bong bóng xì hơi khi nó nhận ra kẻ vô duyên là ai...haiz...

-Cậu thích Linkin Park?-bản nhạc lúc này đã chuyển sang In The End

-Phải.-nó xác nhận

Cậu gật gù rồi im nghe nhạc,nó cũng không nói gì...

-Bây giờ cậu cũng về nổi tiếng ghê nhỉ?-tự nhiên cậu lên tiếng

-Nhờ phước của ai đó đấy-nó hậm hực

Cậu cười,ở bên cô nàng lúc nào cậu cũng có cảm giác thoải mái.Bỗng chuông điện thoại kêu...

-Alô.Tôi đây.

-Cậu à,bà chủ hôm nay nhắc cậu về sớm,có buổi tiệc...

-Lại xem mặt à?-cậu chán nản hỏi

-...

-Tôi biết rồi.

Cúp máy.Cô nàng vẫn đang say sưa với bản The catalyst có vẻ không để ý gì đến cậu,tự nhiên trong đầu cậu nảy ra một ý định...

Hết giờ học,nó thất tha thất thểu bước ra ngoài cổng trường thấy Bảo Quân đã đợi sẵn,cậu tựa người vào cái ô tô đen,nó quay đầu định chạy nhưng ông trời không thương nó,cậu đã nắm được tay nó vào tống cổ nó vào xe,chiếc xe chạy đi

-Lại gì nữa đây?-nó bực dọc

-Tôi cần cậu đi tới một nơi cùng tôi

-Tại sao tôi phải đi cùng cậu?-nó bực mình

-Chẳng phải cậu đang đi cùng tôi đây sao?

-...Đồ bỉ ổi

-Cảm ơn-cậu nhếch mép

-Đi đâu đây?

-...Tí rồi khắc biết

Sau đó nó bị đưa đến một salon để trang điểm,mấy nhà tạo mẫu tóc rồi quần áo,make up quay nó như chong chóng,một hồi sau,bất kể kể nào dù bảo thủ tới đâu cũng sẽ phải thừa nhận sức mạnh của công nghệ make up khi nhìn nó lúc này,váy trắng tới ngang đầu gối,áo khoác ngoài bằng lông con gì không biết nhưng mịn như nhung,giầy cùng hoa tai,vòng cổ,vòng tay đồng bộ,mái tóc làm xoăn nhẹ ôm lấy mặt nó,đôi mắt được make up nhìn long lanh như có nước bên trong.Nó há học mồm nhìn mình trong gương,Bảo Quân đi vào,cậu mặc vét đen đơn giản mà vẫn ấn tượng,lịch lãm,cậu ngắm nó một lượt từ đầu đến chân,vỗ tay mấy cái rồi kéo nó ra xe.Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự lớn lộng lẫy,náo nhiệt

-Nhà cậu hả?-nó tò mò

-Ừ.

-Đến đây chi?

-...

Cậu không nói gì,nhẹ nhàng đỡ nó xuống xe,thì thầm.

-Tí nữa tôi có làm gì thì cậu cũng chỉ được phép im lặng thôi nghe chưa.

-Why?

-Đừng hỏi nhiều,cứ làm theo tôi nói là được

Cậu kéo tay nó khoác vào tay cậu,cả 2 đi vào,bên trong đại sảnh quả thật rất tráng lệ.không khí đậm nét sang trọng,bản nhạc du dương vang lên không ngừng,ai ai cũng ăn mặc trang trọng,gương mặt đầy giả tạo

-Nhà cậu có người chết hả?-nó nói khê

-Cái gì?-ngạc nhiên

-Sao nhìn mắt ai cũng như sát thủ ấy thế?

Cậu mỉm cười,bó tay với cô nàng...

-Cười đi-cậu nhắc nó

-uh-nó hơi mỉm cười

Bỗng có người phụ nữ trung tuổi nhìn sang trọng,thanh cao đi về phía bọn nó,nó hơi núp phía sau cậu,bên cạnh bà ta còn có một cô gái trẻ gương mặt nhìn như búp bê...

-Con trai,con tới muộn đấy-người phụ nữ lên tiếng-bà đã nhìn thấy nó,liên mỉm cười hỏi-đây là...

Nó gật đầu về chào bác,đang định mở mồm thì bị Bảo Quân chặn họng:

-Đây là bạn gái con,Trần Bảo Anh-cậu đưa tay xuống nắm chặt tay nó

Trời ơi,đây là gì đây?Sao tự dưng nó thành bạn gái cậu ta vậy trời,nghe cậu ta nói mà nó tí ngã ,nhưng nhìn khuôn mặt người con gái bên cạnh và thái độ của cậu ta và bà mẹ,nó có thể đoán ra phần nào,được thôi,trò vui thế này làm sao có thể bỏ qua,nó tham gia

-Dạ,chào bác.con là Trần Bảo Anh-nó cúi đầu.

Bảo Quân thoáng nét cười,cậu biết nó đã hợp tác,đúng là không chọn nhầm người mà.

-Mẹ,còn vị đây là...-cậu lên tiếng

-À...đây là Amy mới từ Mỹ về là cháu chủ tịch Giang,Amy đây là Bảo Quân-con trai bác-bà mẹ vội giới thiệu

-Chào anh-Amy nở một nụ cười thiên sứ,gương mặt thoáng đỏ,mắt đã thành hai hình trái tim to tởm...

-Chào em.- Bảo Quân đáp

Sau đó,cậu dẫn nó đến trung tâm sảnh,nói lớn:

-Xin cảm ơn mọi người đã có mặt đông đủ tại đây ngày hôm nay,tôi có một chút truyện muốn thông báo với mọi người.-dân tình bắt đầu tụ tập thành vòng quanh bọn nó, Bảo Quân nói tiếp-đây là bạn gái của tôi,Trần Bảo Anh,sau này mong mọi người giúp đỡ cô ấy.

Tên này có hơi quá lớ không,có cần nhất thiết phải trưng ra cho bàn dân thiên hạ biết thế không?Đang mãi nghĩ thì ở dưới vang lên tiếng vỗ tay và sau đó là HÔN ĐI!HÔN ĐI!HÔN ĐI!

Tính chơi trò gì đây?Nó nhìn Bảo Quân,ánh mắt sắc lẹm nhưng cậu ta phớt lờ,tới gần khuôn mặt nó dần

-Vụ này không có trong hợp đồng nha,đừng có lại đây-nó rít lên khe khẽ để cậu nghe thấy

-Hết cách rồi,nhắm mắt lại đi,cậu nghĩ tôi thích thế này lắm chắc.

-Tôi không biết,đấy là việc của cậu,t...ừ...ừ

Bảo Quân nhanh chóng đặt môi cậu lên môi nó,nó cảm giác mềm mềm,ướt ướt trên môi mình,tim nó muốn nhảy ra ngoài..Bây giờ nó có 2 lựa chọn

1.là đẩy cậu ta ra,cho cậu ta một cái bạt tai rồi chạy đi(như phim ấy)nhưng sau đó chắc chắn nó còn lâu mới được sống yên ổn,không được,hơn nữa nếu có muốn thúc vào bụng cậu ta để thoát ra thì tay đã bị cậu ta giữ chặt,đạp vào chân thì chân cũng đã bị cậu ta khóa,tóm lại không cách gì thoát được,đúng là thâm,cách này loại

2 là nó để nguyên cho cậu ta hôn.diễn cho đạt rồi sau đó tính sổ sau,cách này được đấy,vậy đi

Nó không phản ứng gì, Bảo Quân buông nó ra,nó cũng ra về ngưỡng ngừng,cúi mặt xuống nhưng ánh mắt thì làm người ta lạnh người,cậu kéo nó ra ngoài,tới chỗ không có ai,nó rũ bỏ bộ mặt ngưỡng ngừng đi và BỐP khi Bảo Quân kịp định hình lại thì trên mặt cậu đã in dấu tay của nó

-Lúc này là sĩ diện của cậu,còn cái tát này là sĩ diện của tôi.-nó lạnh giọng

Cậu xoa xoa vết tát,đau đấy,cô nàng ra tay thâm thật,giết người chứ chả chơi

-Được,coi như chúng ta hòa-cậu bình thản

Bên trong vang lên tiếng nhạc,nó nhìn Bảo Quân

-Vào thôi,đã diễn thì phải diễn cho tương xứng cho tới lúc hạ màn chứ,cho người xem mãn nhãn một bữa,đền bù tổn thất của tôi và cậu.

Bảo Quân bật cười,đúng là cô nàng kì lạ,cả hai vào trong khiêu vũ,đóng vai cặp đôi đến hết buổi tiệc cực kì thành công

...Trên đường về...

-Sao lúc đó cậu lại giúp tôi?

-Uhm...tôi thấy trò đó khá hay nên tham gia thôi.Lừa phụ huynh cậu chơi võ này hơi đau đấy

-...Cậu nhỏ hơn tôi 1 tuổi mà sao cứ xưng ngang hàng với tôi hả?

-Hờ hờ,đừng tưởng dễ trước một năm mà to nhá.

-Chứ lại chả to

-...

...Nhẹ nhàng và tự nhiên,khoảng cách của 2 người cứ được kéo gần lại mà không ai biết....

4. Chương 4

HỢP TÁC VỚI ÁC MA

“Cô gái nhỏ rầu rĩ than trời: “Chúa ơi,kiếp trước con có làm gì Ngài không mà kiếp này Ngài lại để tên đó hành hạ con thảm hại như vậy chứ?”

Sau quây chán ở bữa tiệc,nó về nhà đánh một giấc ngon lành mà không biết rằng ngày mai chuỗi ngày thảm hại sẽ chính thức bắt đầu...

...6.00 a.m....

” Give me a reason...It’s so hard to try....Cross this new devide”

Giai điệu âm âm quen thuộc của bản New devide vang lên làm nó tỉnh giấc nồng...30’ sau nó ra khỏi nhà với cái mồm đang ngáp to tới nỗi nhét vừa con chó con(t/g: xin lỗi mọi người,t/g có hơi phóng đại tí xịu),tay cầm nguyên hộp sữa vinamilk-sữa tươi nguyên chất 100%.Vừa ra khỏi thì BỐP-nó tông phải thứ gì đó lù lù trước cửa nhà mình

-Hic,ai trồng tự dưng cái cột điện chình ỉnh ở đây thế này?-nó vừa xoa xoa cái trán vừa làu bàu về cái “cột điện” vô duyên,thì bỗng nhiên cái “cột điện” lên tiếng

-Rũa xong chưa?

-OÁI!Cột điện biết nói

-Cậu bảo ai là cột điện hả?

Nó từ từ ngẩng lên,giày convert đen mẫu mới nhất năm nay,phần bản mẫu,check,quần bò đen rách và mài trông rất chi là bụi,check,áo DG xám khoác ngoài cái áo phong Ck đen-check tới đây nó không dám ngẩng lên thêm nữa vì nó biết cái “cột điện” sành điệu này là ai rồi,Ác ma đấy ạ,mới sáng ra đã đụng trúng tên này,làm sao nó sống nổi qua nổi ngày hôm nay đây,Chúa ơi,Người phải thương lấy con chứ,sao cứ bắt con đụng tên này hoài vậy,con chưa muốn lên thăm thiên đường của Người đâu,Người làm ơn làm phúc tha cho con đi mà....

-Sao mà co rúm lại thế-tiến sát lại gần,nó lập tức lùi lại mấy bước

-Hơ...hơ...chào buổi sáng,cậu đang làm gì ở đây thế?

-Thì đợi cậu chứ làm gì.

-Đợi tôi,why?

Chưa kịp phản ứng gì thì cậu đã ôm chầm lấy nó,ê chơi trò gì đây,vụ này đã kết thúc từ tối qua rồi cơ mà...nó đang định đẩy cậu ra thì cậu lên tiếng

-Yên nào,chịu khó chút đi,không là cả hai chúng ta sẽ tiêu đấy-cậu ghé sát mặt vào tai nó thăm thì,hơi thở cậu phả vào gáy nó làm nó bất giác rùng mình và đỏ mặt-nhìn thẳng đi-cậu tiếp tục

Nó nhìn thẳng và nhận ra phía trong ngõ có mấy người đang thập thò như mấy tên điên nhìn tụi nó

-Người của mẹ cậu hả?-nó chán nản

-Ừ.

-Họ ở đây làm gì?

-Tìm hiểu chuyện tôi và cậu,vì thế diễn cho đạt chút đi

Trời ạ,thánh thần ơi,sao nó bỗng nhiên lại thành mục tiêu theo dõi thế này,nó thở dài ngán ngẩm,cậu không để ý đến điều đó,khoác vai nó vẻ rất thân mật và đương nhiên dù không muốn thì nó cũng phải mặc kệ,cậu mở cửa xe và để nó vào trong,trong xe tràn ngập mùi bạc mát lạnh .Ngay khi vào trong xe,khuôn mặt tươi cười của cả hai lập tức biến mất.

-Vụ này giờ tính sao đây?-nó hỏi

-Sao là sao?

-Chứ chả lẽ cứ thế này à,xin lỗi chứ tôi thà chết còn hơn phải đóng giả làm người yêu cậu lần nữa

-Vậy cậu chết chắc rồi.

-CẬU...

-Thế này nhé,tạm thời em phải tiếp tục làm bạn gái của tôi một thời gian nữa(t/g óe sao đổi cách xưng hô nhanh thế,nể anh thật)cho đến khi tôi giải quyết xong với mẹ tôi

-Tại sao tôi phải nghe lời anh nhỉ?(wow,chị phối hợp ăn ý ghê,chắc chắc)

-Vì nếu lộ vụ ngày hôm qua ra,chắc em cũng biết hậu quả chứ..

-Không tốt đẹp gì.

-Chính xác,vì thế để tránh rắc rối cho cả hai chúng ta,em nên hợp tác tốt với tôi

-Tôi đâu có được lựa chọn,phải không?

Cậu cười,sau đó quay ra chỗ nó,ngay lập tức nó ép sát người vào ghế tránh khuôn mặt đang tiến sát của cậu,nhận thấy sự đề phòng của nó,cậu cười đểu giả:

-Thoải mái đi,em không phải style của tôi(t/g:nói trước,bước không qua anh ơi),tôi sẽ không làm gì em đâu.

Nghe mà nó muốn ngay lập tức tổng một cú đấm vào mặt tên này,hắn làm như hắn cao giá lắm ấy,xin lỗi chứ cho không tên này có kèm theo khuyến mại nó cũng không thêm(t/g cũng chưa chắc đâu ạ,chị có thêm hay không thì còn phụ thuộc vào t/g đây,kaka)thế mà không hiểu sao mặt nó lại đỏ lên thế này nhỉ,thật là mặt mặt mà,cuối cùng cậu cũng chỉ thất dây an toàn cho nó rồi tới trường.

... 1 lúc sau tại trung học Phương Đông...

Chiếc BMW X6 tiến vào trong sân trong ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người trong trường,một cách bất đắc dĩ,nó phải ra khỏi xe-nơi trú ẩn an toàn cuối cùng trước ánh mắt nhìn đầy thù hận tới mức có thể giết người của đám con gái,nhưng Chúa không thương nó,tên đó,ai chả biết hắn có xe đẹp,xe xịn-có muốn khoe thì cứ lượn vài vòng thành phố là ok rồi,đâu cần phải đồ xe chinh ình ngay giữa sân trường tronh khi cái nhà xe to tổ bố của trường thì vẫn đang trong tình trạng mới nguyên chờ sử dụng chứ,đúng là đồ sao quả tạ,nó cảm nhận được luồng sát khí từ tứ phía vây lấy nó vô cùng mãnh liệt,nó có thể tưởng tượng ra những cặp mắt đang muốn ăn tươi nuốt sống,xé tan xác nó ra gay lập tức...thánh thần ơi,tại sao người nữ để một người ngoan hiền,thực nữ,tài năng đẩy mình như con lăm vào tình cảnh này chứ,con chỉ muốn sống yên ổn thôi mà,thế thì có gì là quá đáng chứ?-nó rên thầm.Nó cúi đầu hết mức có thể,định thì triển hết mấy năm khinh công rồi nghệ thuật đào tẩu của ninja(kinh nghiệm dày dặn được tích lũy sau bao năm đi học muộn phải bật tường vào lớp)mà biến khỏi cái chỗ này thì nó (lại) lần nữa bị tên điên kia khoác vai và cưỡng chế nó phải đi cùng mặc cho nó phản đối dữ dội trong im lặng,đã thế mặt hắn còn tỉnh bơ như không mới hốt chứ,hắn sắp giết một mạng người tới nơi mà vẫn còn như thế được,đúng là máu lạnh.Đồ sát nhân,hắn hại chết nó rồi,tí nữa kiểu gì cũng bị mấy chị trong Bảo Quân's fan club dẫn nó tới tả ra mất,huhu.Vương Bảo Quân,ta thề ta hứa ta đảm bảo nếu ta chết ta sẽ ám mi suốt đời,còn nếu ta may mắn không chết thì...ta thà sống trên mặt trăng còn an toàn hơn ở gần người như mi...-nó thầm nghĩ

Đến trước cửa lớp nó,Bảo Quân dịu dàng bảo nó:

-Vào lớp đi,lát nữa đi ăn trưa cùng tôi.

Nổi hết da gà da vịt lên rồi,thà hẳn quãng nó cho hổ xơi thì chắc nó còn thấy bình thường hơn việc tự dưng hẳn dịu dàng thế này,nó đồ mồ hôi lạnh,có diễn thì cũng không cần quá lộ thế chứ...

-Ừ.-nó đáp cụt lủn rồi lượn nhanh vào lớp

5 tiết học trôi qua nặng nề với bầu không khí sặc mùi thuốc súng,nó cảm giác tất cả lũ con gái biến thành bom nổ chậm hết rồi,sẵn sàng cho nổ banh xác nó ra bất cứ lúc nào,híchic,thế này thì tổn thọ chết mất,con xin Người đấng Chúa ơi,làm ơn tha cho con đi...

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông báo giờ nghỉ trưa vang lên làm không khí giãn ra một chút,nó cố lết xác ra ngoài hít thở chút không khí trước khi chết ngạt,nhưng vừa ra khỏi cửa lớp nó ngay lập tức hối hận vì cái suy nghĩ ấy của mình khi nhận ra kẻ đang đứng lù lù trước cửa lớp nó,trung tâm của một hội vịt giới hám giai đẹp đang kêu quàng quac xung quanh,nó muốn quay vào lớp ngay lập tức,nhưng muộn rồi,cậu đã nhìn thấy nó,trước khi nó kịp quay đi cậu đã lên tiếng:

-Em định đi đâu vậy,chẳng phải đã nói cùng tôi ăn trưa đâu.

Bùm...bùm...đoàng...thôi rồi, nó bắt đầu thấy sấm sét đang đánh ầm xung quanh nó rồi,Vương Bảo Quân anh muốn hại chết tôi phải không,có muốn hại chết tôi thì cũng đâu cần làm tôi thảm vậy chứ...

-À,xin lỗi...tôi đang bận chút

Nói xong nó co giò chạy lẹ nhưng 1 con bé bình thường không bao giờ biết tới khái niệm thể dục là gì VS một kẻ đánh nhau thay cho thể dục buổi sáng thì bạn nghĩ ai sẽ thắng,có uống thuốc tăng lực vào thì nó cũng chả thắng nổi,vì thế ,vài phút sau nó đã phải chịu khuất phục để cậu lỏi đi xuống cái cateen.

Thực ra gọi là cateen nghe cho nó hợp với không khí học đường chứ thực sự đó là một nhà hàng buffe thu nhỏ,học sinh tự do chọn món và trái với cảnh thường thấy ở cateen là chen lấn xô đẩy thì ở đây lại khá trật tự tuy nhiên,giờ cao điểm mà,ai chẳng phải bồi bổ cho ông anh ruột,vì thế dù khá thoáng nhưng cateen vẫn chật kín chỗ trừ một chỗ mà không ai dám ngồi dù đang khá là chật chội.Vậy mà ngay khi cậu bước vào cả cateen đang ồn ào bỗng im bất thình chí nghe được cả tiếng muỗi bay,cậu đi nhanh qua hàng dài học sinh rồi ẩn nó xuống chiếc bàn duy nhất còn trống đó(đây gọi là sức mạnh của quyền lực đấy ạ)rồi hỏi:

-Em ăn gì?

-Cái gì cũng được-nó nói như hết hơi.

Cậu hơi nhú mày rồi gọi một tên đệ tử,bảo hẳn vài câu gì đó,lát sau tên đó trở lại với một đồng đồ ăn.Chả quan tâm xem mình đang ăn cái gì,nó cúi gằm mặt xuống mà ăn có quên đi cái bầu không khí yên ắng bất thường của cái nơi này.

Bỗng một bà chị đi lại chỗ bọn nó,à là Mai Khôi-nữ hoàng của khối 11,hot girl của trường đồng thời là chủ tịch của Bảo Quân's fan club qui tụ tới 99% con gái của trường này đó là chưa kể gay.-nhân vật nguy hiểm đây,nghe đồn chị ta còn cặp kè với Bảo Quân nữa,trời ạ,sao số nó xui thế không biết.

-Quân à,đây là ai vậy-chị ta ông ọ bên người Bảo Quân còn ánh mắt thì hướng về phía nó không mấy thiện cảm nếu không muốn nói là sắc như dao,lạnh xương sống rồi đấy.

-Bạn gái tôi.-cậu hồ hững

Mặt Mai Khôi tái nhợt đi và nó thề là mặt nó cũng sẽ như thế nếu nó là cô nàng còn thực tế thì câu tuyên bố xanh rờn ấy làm nó sặc gấn hết cốc coca ngay khi nó vừa cho vào mồm,trời đánh chết mi đi Vương Bảo Quân,đừng hại người thế chứ,ta không muốn chết sớm thế này đâu.....

-Bạn...bạn...gái...cậu?-cô nàng lắp bắp

-Đúng thế,thì sao?-cậu bắt đầu mất kiên nhẫn

-Kh...không sao.

Cô nàng thấy nguy hiểm thì lập tức lộn ngay, để lại nó với quả bom nguyên tử đang đếm ngược...

-Này, có cần phải diễn quá lố vậy không?-nó thì thầm

-Đã diễn thì phải diễn cho tương xứng cho đến lúc hạ màn chứ-cậu nhại lại y nguyên câu của nó

-Biết vậy nhưng đây là ở trường mà...

-Càng ở trường thì càng phải diễn cho đạt.

Nói rồi cậu kéo tay nó đứng dậy, tuyên bố hết sức là chết người:

-Mọi người, từ bây giờ Trần Bảo Anh chính thức là bạn gái của tôi, vì vậy nếu cô ấy gặp phải chuyện gì thì...-trùng mắt-mấy người rõ hậu quả đấy.

Cái nhìn của Bảo Quân làm mọi người lạnh gáy, tất cả đều hiểu nếu không muốn chết thì đừng dây vào tên này. Bỗng một tên vô duyên lên tiếng:

-Quân, tôi ở CLB Báo chí của trường, có thể chụp một bức ảnh hai người thân thiết một chút được không?

À à, ra là CLB Báo chí, chuyên xuất bản tạp chí lá cải mang cái tên mỉa mai Tuần san Trung học Phương Đông, lạ Chúa thật sự đó là cái nơi chuyên đăng tải mấy chuyện tình cóc nhái của mấy đứa trong trường, mỗi kì một nhân vật, muốn biết ai cặp với ai thì không việc gì phải mất công dò la cứ tìm ở CLB báo chí là ra tất, thế nên với tiêu chí biến chuyện riêng thành chuyện chung, chuyện cá nhân thành chuyện tập thể, cái tạp chí ấy được vô khối kẻ yêu thích và cũng không ít kẻ đả đảo, và nó cũng sắp ra nhập vào hội những kẻ đả đảo đó vì chắc chắn rằng chuyện nó và Bảo Quân sẽ thành Hot News trên số báo tuần này, hừ hừ, các người cứ đợi đấy rồi sẽ có ngày ta xử các người, cứ đợi mà xem. Và ngay sau đó Bảo Quân phán một câu làm nó lập tức chết đứng tại chỗ:

-Được thôi, chụp đi

Ngay sau đó cậu kéo nó vào và hôn, lay hôn, nó thề là tim đã ngừng đập mất giây khi môi cậu chạm vào môi nó, nụ hôn này có gì khác với nụ hôn ngày hôm qua, vẫn đều đặn và hoàn hảo nhưng không mang đậm tính hình thức như tối qua mà có gì đó ngọt ngào hơn, hình như có chút ngập ngừng nữa, WHAT? Cái gì thế này nó điên rồi sao, tại sao lại có cái ý nghĩ nụ hôn đó thật ngọt ngào chứ, điên, điên thật rồi, chắc chắn là do tên đó hôn pro quá nên làm nó hoang tưởng rồi, nó thấy mình tan đi trong nụ hôn đó, cậu nhẹ nhàng luồn lưỡi vào miệng nó, từ từ cảm nhận vị ngọt trong đó, lại còn vòng tay ôm eo nó nữa chứ, tim nó đã đập lại nhưng lại đập nhanh quá mức cần thiết rồi, nó thề là mặt nó bây giờ đỏ không kém khi ác cà ri là mấy...tối tận khi nó gần hết hơi không thở nổi, cậu mới chịu buông nó ra.

Máy ảnh, điện thoại rồi những tiếng chụp hình tách tách và ồn ào rộ lên sau những phút giây ngưng đọng vì ngạc nhiên, nó thấy tử thần đang đứng trước mặt nó rồi, Chúa ơi, thánh thần ơi, bố ơi, mẹ ơi, không quân, hải quân, lục quân,...ai cũng được làm ơn cứu với, nó muốn thoát khỏi chuyện này.

Suốt phần còn lại của buổi học, nó không thể làm được việc gì cho ra hồn phần vì não bộ vẫn đang trong tình trạng treo sau nụ hôn kia, phần vì những ánh mắt của hội cùng lớp, thật không chịu nổi.

Cuối cùng cũng hết giờ, nó gần như bò ra khỏi lớp, lết được tới cổng trường với niềm hi vọng nhỏ nhoi là sắp được trở về căn nhà yêu dấu một cách bình yên thì một kẻ phũ phàng dập sạch niềm vui bé nhỏ của nó khi xuất hiện ngay trước mặt nó với con BMW X6 bóng lộn, hừ hừ, thần xui à, ngài là bạn thân của tên này sao, tại sao cứ gặp tên này là con đưng phải ngài vậy, tha cho con một lần đi mà.

-Sao trông em có vẻ mệt mỏi quá vậy, ai làm gì em hả?-hắn tỏ ra quan tâm

Nó ngược lên nhìn tên đẹp trai trước mặt mình với khuôn mặt như sắp khóc đến nơi, lắc đầu.

-Vào xe đi.-cậu ra lệnh

...Trên đường về nhà, tất nhiên là nhà nó...

-Sao thế?-cậu hỏi

-Đó là lần thứ hai hôn tôi mà không được phép

-Tình hình bắt buộc mà
 -Đâu cần phải như vậy.
 -Vậy để tôi đền cho em nhé-cười đều giả
 -Đền kiểu gì?
 -Em...có thể hôn lại tôi.
 Oạch...tế ghê rồi,bộ não tên này có vấn đề thật sao?
 -Anh sốt hử?
 -Cái gì?
 -Đừng tự tin một cách quá đáng vào bản thân như thế.
 -Haha...-cậu bỗng cười lớn,dở hơi thật.
 ...Trước cửa nhà nó...
 -Được rồi,về đi
 -Không mời tôi vào nhà hử?
 -Không.-bức xúc
 Cậu quay người nó lại,ép sát người nó vào thành xe,cả người cậu bao tron lấy nó,ghé sát vào tai nó:
 -Tôi đã cho em hôn tôi nhưng em từ chối vậy đừng hối hận nhé.-mặt nó đỏ dựng lên khi đến màn diễn quá sức hoàng tráng ở trường.
 -Nói thật,bây giờ tôi đang muốn tặng anh một cái tát đấy
 Bảo Quân thả nó ra,nhưng vẫn nhanh tay ôm nó một cái trước khi để vào nhà,và lần thứ n+1 nó tự hỏi đã làm đắc tội với Chúa mà Người nữ hành hạ nó như vậy.

5. Chương 5

NGÀY ĐEN ĐUI

“Thần xui ơi,Người tha cho con đi mà
 Một ngày hai ba lần nghe tin giết gân
 Làm sao con sống nổi đây hả thần?”

Những ngày sau nó bỗng nhiên thành người nổi tiếng,đi đến đâu người người tự nhường lối,ai đang nói chuyện thì lập tức im bặt,hết hồn rồi đấy nhá,cứ như nó cũng thành dân anh chị đến nơi rồi.Cứ thấy nó xuất hiện là tất cả đều lảng xa làm như nó có bệnh truyền nhiễm không bằng,bức xúc.Mang khuôn mặt hầm hầm như mặt khỉ đến phòng đựng dụng cụ thể dục-nơi nó mất bao mồ hôi và nước bọt(để nắn nỉ bác bảo vệ họ Hắc tên là Xi dầu)mới có được làm lãnh địa riêng để thi thoảng bùng tiết ngủ gật nhưng cách đây không lâu đã bắt buộc phải nhường kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó-mặc cho nó có phản đối và chống đối dữ dội thì hần vẫn nhất quyết đóng đô ở đó đuổi không đi đánh không chạy,nghĩ đến lại lộn ruột,hix,nó tiên chân đá hòn đá dưới chân và...CỐP

-Oái,đứa nào đấy?

-opps...

Ặc thăm rồi,hòn đá vô duyên đã bay trúng đầu tên nào đó,em đá này đúng là có năng lực làm lính nhảy biệt kích à nha nhưng là ở phe địch vì nó vừa hại chết nó rồi,đồ phản chủ(t/g viên đá có phải của chị đầu mà phản chủ) và trước mặt nó có hai chọn lựa:

1.Cứ đi tiếp coi như đó không phải hậu quả do nó gây ra,thực hiện chính sách ăn bánh bơ đợi mũ phớt ...

2.Chạy lại và xin lỗi tên kia và có khả năng sẽ bị hấn tát cho vêu mồm,đánh cho sứt đầu mẻ trán máu me tùm lum rồi ngày mai báo chí sẽ đưa tin:"Nữ sinh trường trung học Phương Đông bị đánh chết không lí do ,hic,trông hấn to lớn thể kia cơ mà,tên đó mà đập cho phát thì có mà nó bẹp lép như con tép ở trên mép con mèo(chị nói quá rồi,anh chỉ cao thôi chứ không to,body hơi bị chuẩn đấy)vậy là cuộc đời kết thúc ở đây một cách lãng xẹt(t/g công nhận trí tưởng tượng của chị phong phú thật,nể ghê á)

Nó còn chưa kịp quyết định xem chọn cách nào thì tên đó đã xuất hiện lù lù trước mặt nó,siêu nhân thật,nó nghĩ còn chưa tới 1' mà,thôi xin vĩnh biệt cuộc đời tươi đẹp...

-Là cậu phải không?

-Hơ...hơ...cái gì cơ?

-Là cậu ném đá trúng đầu tôi phải không?

Bỗng nhiên nó cười vô cùng thành khẩn...

-Đương nhiên là...không rồi.

Tên đó nhìn nó chằm chằm,hơi ngạc nhiên trước phản ứng của nó,thật khó đoán...

-Có đúng là không phải cậu không?

-Việc gì mà tôi phải ném cậu nhỉ,chúng ta có quen nhau không?

-Chắc là không.

-Bingo.Thế tôi có thù với cậu không?-nó nói mà tim như sắp nhảy ra ngoài,lạy trời,lạy Chúa làm ơn làm ơn đừng để hấn phát hiện ra

-Chắc...cũng không

-Chính xác,nên tôi chả có lí do gì để ném cậu cả.ok?-phù,tốt rồi,hết cả hồn vía,tổn thọ mấy năm của nó rồi,có vẻ tên này cũng dễ lừa ghê.

-...

Cậu không phản bác được gì cả,đúng là cô nàng chẳng có lí do để chơi xấu cậu hết...tuy nhiên,ngắm kĩ,cô nàng này cũng xinh phết đấy chứ nhỉ,đẹp chói sáng mà không chói lóa, vừa sắc sảo và hồn nhiên,ngịch ngợm và có chút ngang ngược,tại sao cậu lại có thể bỏ sót một cô nàng như thế này nhỉ?

-Hey-bộp,nó vỗ tay trước mặt cậu-làm gì mà như mất hồn thế?

Cậu lập tức tỉnh lại...

-Không có gì.

-Vậy...xong rồi nhá.

Nó nhìn đồng hồ,oé,muôn tới nơi rồi,phải nhanh lên thôi,đến muộn là sẽ thảm với tên Bảo Quân đó cho xem,cũng chỉ tại hấn mà nó nên nông nổi này,đúng là đồ sao chói.Nó quay người định đi thì bị tên kia kéo tay

-Hey....

-Giấy?-nó bực mình

-...

-Có thể cậu không vội nhưng tôi thì đang vội lắm,nếu không gì thì tôi lượn đây,pp

Nó vùng tay và chạy nhanh đi,để lại tên đó đứng như tượng tại chỗ,vù...vù...vù...cơn gió thổi qua và nó đã chạy mất tiêu.

-Haizzzzzzzz.....còn chưa kịp hỏi tên mà,chạy gì mà nhanh thế tên đó gãi gãi đầu.

Quay trở lại với nó,sau khi thoát nạn với tên kia,nó đã lao đi với tốc độ tên lửa gắn thêm động cơ phản lực thế mà đến nơi nó đã thấy Bảo Quân đã ngồi lù lù đợi nó,mặt có vẻ không vui...

-Em...đến muộn 5' đấy-hắn gõ gõ vào cái đồng hồ

Rầm...rầm...ngã bổ ngã rồi,hic cái tên này,thật không chịu nổi

-Có 5' thôi mà,có gì là to tát không hả?-nó bức xúc.

-Em có biết đây là lần đầu tiên tôi phải đợi người khác không hả?

-Thật?

-Ừ.

-Xin lỗi.-nó cúi mặt và trưng ra khuôn mặt cún con đòi sữa,môi trề ra,hai má phồng lên.

Cậu nhìn khuôn mặt đó mà không nhịn nổi cười,nhưng vẫn lạnh giọng:

-Lần sau,nếu em còn để tôi đợi nữa thì-cười đều giả-tôi sẽ hôn em đấy.

Phản ứng không điều kiện ngay lập tức của nó là đưa tay lên bịt mồm và lắc đầu liên tục như phải bả.

Cậu bật cười khàn khạch rồi không nhịn nổi nữa cười vang..

-Vậy lần sau còn muộn nữa không?

-Ho...hông...ắc ắc ông (Không không,chắc chắn không)-hậu quả của sự vừa bịt mồm vừa nói.

-Thôi được rồi,tối nay,mẹ tôi muốn gặp em.

Ặc...Ặc...sắc nước rồi,hôm nay là cái ngày gì mà nó lại có vinh dự nhận toàn tin giật gân thế này?

-WHAT?-nó hét-Tại sao lại dính tới phụ huynh ở đây?

-Ừ,thì...mẹ muốn gặp con dâu tương lai mà-cậu đùa ác

BỐP...ngay lập tức một quả bóng rổ đập vào tường ngay sát cậu...hú hồn hú vía,cô nàng này đúng là có năng lực làm sát thủ à nha.Đôi mắt toé lửa nó nhìn cậu,trông nó như con mèo xù lông để ra oai mà chả hù được ai,cậu bật cười-ánh nắng chiếu vào cậu làm cậu như được bao bởi một vàng sáng chói lòà,thích-tim nó đập lệch một nhịp

-Đừng cười nữa-nó khó chịu

-Tại sao.tôi cười thì kiên quan gì tới em?

-Cậu cười thật sự rất đẹp trai,làm tôi không tập trung suy nghĩ được-nó vô tư nói trong tình trạng não không hoạt động

Im ắng...im ắng...1s...2s...3s...sau...tạch...não đã hoạt động lại,oái nó đã phát ngôn cái gì thế,thế khác nào thừa nhận nó thích hắn,ngu quá thể đi.

-Ý tôi là...anh làm tôi không suy nghĩ nghiêm túc được.

-À thế mà lúc này tôi lại nghe thấy khác đấy-cậu cười vô cùng đều giả.

Nó không nói được gì,vội trừng mắt một cái rồi quay đi.

-Tôi không đi được không?

-Oh no,em nhất định phải đi,nếu không mọi chuyện sẽ lộ hết,em hiểu hậu quả mà.

-Tuyệt ghê.

...Tối hôm đó tại nhà Bảo Quân...

-Dạ,con chào bác-nó lễ phép.

-Chào con,hai đứa vào đi-mẹ Bảo Quân nói

Hai đứa đi vào,ngồi vào bàn ăn...Sau một hồi tra hỏi đủ thứ về cha mẹ,anh em,họ hàng và đủ thứ linh tinh khác về nó với thái độ sẵn sàng đá nó ra khỏi cửa bất kì lúc nào,bỗng nhên bà nở nụ cười quen quen....CHÍNH XÁC đó là nụ cười đều giả mang đậm phong cách Vương Bảo Quân,giờ thì nó biết tên đó được di truyền từ ai rồi,bất giác nó lạnh người

-Thế...hai đứa đến mức nào rồi?

Oạch...hic...Shock...*** ock thật rồi đấy nhá.Cả hai mẹ con nhà này đều có ý tưởng hay ghê á.

-Mẹ...-cậu gắt

-Sao nào,mấy đứa đến đâu rồi,Bảo Anh.mức 3 chưa?

-Dạ...-nó shock tới không thốt nên lời

-Mức 2,được chưa ạ?-cậu bức xúc

Bà có vẻ thất vọng...

Sau đó không dưới 2 chục lần bà hỏi hỏi đi hỏi lại xem hai cháu đến mức rồi để còn cười luôn và nó cũng khăn cổ thề sống thề chết rằng hai đứa hoàn toàn trong sáng,đúng là hại mẹ con,ấn tượng sâu đậm,bây giờ thì nó hiểu cái vẻ quỵên rũ và phóng đảng tới chết người của tên này là ở đâu ra rồi

Cuối cùng nó cũng được thả về,vừa bước ra khỏi nhà,nó nhìn Bảo Quân với khuôn mặt sắp chết rồi vô phương cứu chữa,thều thào:

-Mẹ anh...đúng là dã man.

Cậu chỉ còn nước cười trừ,không bình luận gì thêm,một ngày đầy ngạc nhiên trôi qua đầy mệt mỏi

Xiêu vẹo vào nhà,nó nhanh chóng chmfvào giấc ngủ

...6.45 a.m... canteen trường

Sau khi nó lấy được lon nước ngọt đang vừa đi vừa tu ừng ực(hic,mất hình tượng quá đi)thì có một người chạy qua và...

-Oái...

Một tên vừa đi qua và huých phải tay nó làm rớt lon nước yêu quý của nó xuống sàn vậy mà hắn vẫn dám ngang nhiên đi không thèm quay lại ,được lắm,tên này cần dạy dỗ lại GẤP...

Nó cầm cái lon đang lặn lóc dưới đất,và...vút...cái lon bay đi và...CỐP...cái lon ngoan ngoãn đập vào đầu tên kia.tốt lắm,vẫn chưa lút nghề,mà oái tên đó...sao không ngã vậy,nó ném mạnh lắm mà,phải người khác là hôn đất lâu rồi vậy mà tên này vẫn đứng hiên ngang,quay lại và đi về phía nó và nó thì trơ mắt nhìn

Tên đó quay lại,nhìn nó thoáng ngạc nhiên và cười.

-Chúng ta lại gặp nhau rồi.

????????? Hắn nói thế là sao,nó từng gặp qua tên này sao,nó cố bối móc lại cái trí nhớ siêu tẹt của của nó,và hoàn toàn thất bại trong việc xác định nhân thân và danh tính của hắn,nản toàn tập.

-Chúng ta từng gặp nhau sao?-nó vô tư

Thêm một người shock vì kiểu phát ngôn chết người của nó.

-....-không thốt nên lời

À..từ từ...bình tĩnh...trí nhớ phục hồi

-À...-nó reo lên

-Nhớ ra rồi hả?

-Cậu là ai?-nản đời,nhớ mặt người siêu tẹt

-Chiều hôm qua...

Bingo.Nhớ ra rồi.

-Nhớ rồi,ra là cậu-nó gật gù

-Xem ra chúng ta có duyên ghê.

Oé,câu này thấy quen quen...

-Cậu tên gì thế?-cậu hỏi

-Cậu đừng có quan tâm tôi tên gì,quan tâm xem cậu lon nước cậu làm đổ của tôi là loại gì rồi mua đèn đi-nó vừa nói vừa chìa tay(thông cảm,tâm hồn ăn uống sâu đậm,coi đồ ăn hơn trai đẹp)

-....-lại không nói nên lời rồi.

Bất đắc dĩ cậu phải mua đèn nó lon nước trước sự kèo nèo,nì nèo,hăm dọa bằng mọi cách để lấy lại lon nước,nhưng bù lại thì cậu cũng biết nó học ở đây và kém cậu một lớp.

Một cô nàng thú vị.

Cuộc chiến bắt đầu.

Đúng lúc nó đang uống lon nước thì Bảo Quân đi tới,bốn mắt nhìn nhau,đỉnh chính chút,không phải nó và Bảo Quân nhìn nhau mà là hai tên con trai nhìn nhau ă.Và rồi cực kì hồn nhiên,cậu kéo tay nó lại và vô tư ôm eo nó-dấu hiệu của sự sở hữu,tên này lại thích chơi nổi à,xời,từngày tên đó tuyên bố nó là bạn gái hần thì cũng có ai dám động tới nó đâu mà đánh phải đánh dấu chủ quyền thế,đúng là dở hơi,mà cũng nhờ phước của hần mà bây giờ trong vòng bán kính 3m xung quanh nó ngoài hần ra không có tên con trai nào dám lảng vảng,kiểu này thì ế mất thôi...

-Đây là ai vậy?-Bảo Quân hỏi nó

-À..là...là...cậu tên gì ấy nhỉ?-nó hỏi

-Xin chào tôi là Vũ Nhật Huy.-tự giới thiệu mắt thì để ý bàn tay của Bảo Quân trên tay eo nó.

Hàng đã có chủ à,không sao,vậy càng hay.

Game on!

6. Chương 6

TRÒ CHƠI BẮT ĐẦU

“Trò chơi đã bắt đầu...thời gian đang đếm ngược

Ai sẽ thắng,ai sẽ thua...

Người đến trước hay kẻ tới sau sẽ giành được trái tim của công chúa?

Love game begin.....

Round 1

Sáng sớm đẹp trời,hoa nở chim hót,ánh nắng sáng bừng hạnh phúc và nó đang trong tình trạng phờn toàn diện,lướt trên cái ván trượt iu dẫu mặt vác lên trời không thấy Tổ quốc đâu cả tất cả chỉ vì sáng nay nó thoát được sự hộ tống đi học của Vương Bảo Quân đó,thấy hần bảo đâu sáng nay hần có việc gì đó,hồ hô,ai quan tâm chứ,hần cứ chịu khó có việc vậy là tốt,cuối cùng thì sau n+m lần thành tâm cầu khẩn và cả than thở cuối cùng Chúa cũng chịu lắng nghe nó một lần...cuộc đời nó mới hạnh phúc làm sao,tươi sáng làm sao...

Đang dạt dào cảm xúc đến nỗi sắp thành lời ca đến nơi rồi(đây gọi là tức cảnh nên ca hay xuất khẩu thành ca ă. Và lưu ý yêu cầu mọi người tránh xa 5m hoặc nút tai thật chặt trước khi thưởng thức giọng ca thiên

phú của đại tiểu thư nhà ta) thì bỗng nhiên tại nó bắt sóng được những âm thanh vô cùng thú vị và thánh thót làm tâm trạng của nó đang lơ lửng trên 9 tầng mây lập tức hạ cánh không thương tiếc xuống vực

-abc!@#%\$%^&*xyz,lần sau đừng động đến ông mày nghe chưa con

-Có ngon thì mày lại đây.

Ế,đánh nhau kìa,vui chưa,mà đã vui thì không thể nào bỏ qua được,và thế là nó tạm thời gạt cái sự xuất khẩu thành ca của mình sang một bên và lon ton đi về phía tiếng nói(nắn toàn tập)...5' sau nó đã chiếm chệ trên một bức tường với góc quay khá ổn nhìn thẳng về phía hai tên khi đột đang lẫn xả vào nhau như đầu vật hay như theo liên tưởng của nó thì là hội chơi trâu hay đầu bò gì đó mà nó thấy trên ti vi(t.g cũng không biết),nó như nhớ ra gì đấy,tự đập tay vào đầu rồi lòi từ ba lô ra...xin đính chính là không phải điện thoại hay máy ảnh đâu ạ mà là...là...một chai sting đầu và một gói bim bim to bự(tâm hồn ăn uống sâu đậm,thông cảm) sau đó hồn nhiên vừa xem vừa ăn như đang xem phim hành động ngoài rạp...

...Trên chiếc Audi Q7 Nhật Huy lơ đãng nhìn cảnh vật bên ngoài và một bóng người quen quen lướt qua mặt cậu,phải,chính là cô nàng đó,không nhầm được,cậu hét:

-Dừng xe.

Tên tài xế giật mình vội vàng phanh gấp,cậu ra khỏi xe và đi về phía nó...5s sau thì cậu đang cười sằng sặc như một thằng dở hơi ở giữa bể bơi,đây chính ví dụ điển hình cho bạn nào muốn dạy em của mình cách phân biệt một người bình thường và một tên dở hơi,tránh xa những kẻ đang đứng giữa đường mà cười lẫn lộn như đang ở trong nhà thương điên trong khi xung quang không có gì đáng cười. Và đây chính là nguyên nhân của cái sự cười như động kinh kia,đó là nó đang ở tình trạng mồm tu sting,tay cầm gói bim bim đưa ra đằng trước,phồng mồm trợn má,chân đạp vào tường-một tư thế vô cùng đáng yêu với một số người nhưng lại vô cùng đáng sợ với phần còn lại của thế giới và vô phúc Nhật Huy lại thuộc thiểu số mới đau chứ.Cậu cố nín cười đi về phía nó...

-Này,làm gì đấy?-cậu lên tiếng

Mắt nó vẫn khôn rời khỏi màn xiếc thú đang tới hồi gay cấn,vẫy vẫy tay

-Ngồi đi,ngồi đi,đang hay

Cậu nhìn theo ánh mắt của nó và chợt hiểu tại sao nó lại xúc động như thế

-Áo đen cổ lên-nó cổ vũ

-Bạn cậu à?-cậu tò mò

-Không.

Tên áo trắng bỗng lên gối tên áo đen một phát...

-Tên đó thua rồi-cậu bình phẩm

-Còn lâu-nó phồng mồm,quay ra tên kia-dậy đi chứ đồ đàn(may nói nhỏ nên hai tên kia không nghe thấy)

-Thằng áo trắng sẽ thắng.

-Mơ đi,áo đen chứ

-Cá không?-cậu cười

-Ai sợ ai.

15' sau...tên áo trắng gục

OH YEAH! Hôm nay yêu đời quá,Chúa ơi con Người lắm lắm

-THẮNG RỒI-nó hét

Rồi nó nhảy xuống và bắt đầu bộc lộ sự phẫn không giới hạn của mình,nó nhảy một tràng từ hip hop,popping rồi tới bài một con vịt và chơi luôn cả dân ca nhạc cổ truyền không thiếu thể loại nào,nói một cách đơn giản đó là vũ điệu Châu Quì đóng cộp má made in Trần Bảo Anh có 1-0-2 ở mọi thời đại

Nhật Huy nhìn nó mà cười khùng khục,sau khi cơn xúc động đã qua đi,nó bỗng quay ra cậu và hết sức hồn nhiên:

-Cậu ngồi đây hồi nào thế?

-...-biết nói gì đây,ngả bở chẳng rồi còn đâu

- Hờ hờ-cười đều-cậu thua rồi,tính thế nào đây?

-Hết giờ tôi mời cậu đi ăn nhé,coi như chịu phạt luôn,được không?

Ồ hô,ăn ấy hả?Đương nhiên là được rồi,tên này cũng thông minh ghê(đúng là chết vì ăn)

-Ok liền-phát ngôn nhanh csau chưa đầy 1s suy nghĩ

-Được,vậy tan học tôi đợi cậu

Oái học,thôi rồi,thôi rồi,muôn rồi,chết cha con rồi ,đến muộn là chết không có chỗ chôn với bà giám thị ngay..nó cuống cuống vợ vội cái ba lô định phóng đi thì bị cậu giật lại

-Làm gì mà như động đất ấy thế?-cậu ngạc nhiên]

-Cậu bị ngơ hả,muôn học rồi đấy,vào muộn là bà giám thị xé xác ra làm nộm đấy-nó nói rồi đưa tay lên cổ làm dấu hiệu cắt cổ

-Bình tĩnh đi,không muộn đâu mà lo

-???????

-Tôi đưa cậu đi,đảm bảo không muộn

Nói xong cậu lôi nó lên xe và chiếc xe lao đi

Reng....reng....reng...

Tiếng chuông vào lớp vang lên đúng lúc nó chạm được cái cặp vào cái bàn iu đầu,ôi bàn ơi tao yêu mày biết bao.

Tích tắc...tích tắc...tích tắc... thời gian bò đi một cách chậm chạp,cộng với tiếng bà giáo giảng đều đều như tụng kinh từ từ đưa nó vào giấc ngủ...đang ngon giấc thì bỗng

-TRẦN BẢO ANH

-Ồ dạ thưa cô-phản ứng không điều kiện,lập tức đứng phắt dậy,mắt mở to đến sắp rớt ra ngoài

Nhưng nhìn quanh lớp,ủa,bực giảng trống trơn,bàn ghế cũng sạch trơn, cô đâu,bọn bạn đâu rồi,sao lớp vắng teo vậy nè,chả nhẽ lại gặp ma.ban ngày ban mặt ma ở đâu ra chứ

-Cô đi lâu rồi bà nội-tiếng chưa loét của con Ngân thu hút nó

Nó nhìn con bạn,vươn vai dài rón rời ngáp to một cái

-Tiết mày rồi mày?

-Hết giờ lâu rồi,tao để quên vở quay lại laayys thì thấy mày nằm đây,định ngủ lại đây luôn à?

-...

Nó thu dọn sách vở vác ba lô ra ngoài,tới sân trường thì đập vào mắt nó là con BMW X6 của tên đó

-Sao em ra muộn thế?-hắn hỏi

-....-á khẩu rồi

-Sao thế?

-Không phải hôm nay anh không lên trường sao?-mãi nó mới nặn ra được một câu cho ra hồn.

-Ừ không đi học nhưng vẫn phải đưa em về chứ.-cười toả nắng.

Đồ...đồ...ai cần anh tốt vậy chứ,đừng có tỏ ra tử tế một cách bất thường như thế,tổn thọ chết tôi rồi,hại thần kinh lắm đấy.

-Thế...thế hả,nhưng tôi tưởng anh không tới nên có kế hoạch đi chơi với bạn rồi-không hiểu sao nó không muốn để Bảo Quân biết vụ với Nhật Huy,mà nó cũng có nói dối đầu,hắn đúng là bạn nó mà(đây gọi là nói một nửa sự thật đấy)

-Vậy sao?-cậu có chút nghi ngờ-vậy thì em chơi vui nhé

Nói xong cậu vò xe đi,nó nhìn theo có chút hồi lỗi,dù sao hắn cũng mất công đến tận trường đón nó.

Ơt...ot....-ông anh ruột iu dấu lại biểu tình rồi,xin lỗi nhé Bảo Quân,nhưng làm gì thì làm tôi cũng phải bảo vệ lợi ích của cái dạ dày trước tiên-nó lẩm bẩm

Nó xô lại ba lô rồi đi lại chỗ Nhật Huy đang đợi

Cậu dẫn nó tới một nhà hàng Pháp...

-Hôm nay tôi khao cậu muốn ăn gì cứ thoải mái

Nghe thấy thế mắt nó lập tức sáng như nhìn thấy kim cương hi vọng

-Thế thì tôi không khách khí nhá,chị ơi cho em một bittet,một spaghetti,...-nó gọi một lúc 7 món trong sự kinh hồn của chị phục vụ và Nhật Huy.

-Không phải tôi tiếc tiền nhưng cậu có ăn được hết không?

-Đừng coi thường nhau thế nhá-nó kênh mặt lên

Thức ăn được đem ra và nó bắt đầu chiến đấu-hệ quả tất yếu là thêm một kẻ nể trình độ ăn uống của nó sát đất.

...Cùng lúc đó...

Mấy chị phục vụ bắt đầu xì xào bàn tán về vị khách mới bước vào,cậu nở nụ cười lười nhác quen thuộc mà vẫn quyền rũ chết người với cái liếc mắt đưa tình của chị phục vụ và bingo đó chính là Vương Bảo Quân

Bỗng cậu quay góc nhìn một góc 45độ và thu ngay vào mắt 1 à không 2 khuôn mặt quen thuộc,thì ra đây là kế hoạch đi chơi với bạn của cô nàng à? Đã thế lại còn cười rõ tươi với tên kia chứ.Tự nhiên cậu thấy tức,quay lại chiếc BMW của mình cậu rút di động và bấm số

-A nô-hệ quả của sự vừa ăn vừa nói

-Chơi vui không?-cậu cất giọng đều đều

-Anh...Ặc...Ặc...n...ước-nghẹn rồi,khổ thân

-Tôi cho em 3' để rời khỏi cái bàn đó và đi ra nhà xe gặp tôi nếu không...

-Thì sao?-nó bực mình

-Ngay ngày mai đám cưới của tôi và em sẽ được tổ chức-nói xong cậu ngắt điện thoại,trên môi nở nụ cười nhẹ

Còn nhân vật nữ chính thì tây đang cầm cái điện thoại,hết sức kiềm chế để không hét lên VƯƠNG BẢO QUÂN TA CẮM THỦ MI.MI ĐI CHẾT ĐI CHO TA NHỜ

Sau đó dù trong lòng phản đối dữ dội thì nó vẫn phải từ biệt bittet.spaghetti để đi trình diện tên kia,nó lưu luyến nhìn một bàn thức ăn chưa giả quyết xong,nhìn mà nó thấy cục tức mang tên Vọng Bảo Quân trôi lên tận họng cùng với sự tiếc nuối khôn cùng với bàn thức ăn,trời đánh còn tránh miếng ăn thế mà tên này cứ nhaim lúc nó ăn mà gây sự,được lắm cái đồ sao chổi,thù này mà ta không trả ta thề ta sẽ không chơi PS nữa

...Nó vừa đi vừa rửa hận cho tới khi nhận thấy chiếc BMW đã ở trước mặt mình.Nó trưng ra khuôn mặt nhìn cực kì hình sự và bất hợp tác,và tất nhiên cậu cũng chẳng để ý tới điều đó,cứ thế lái xe đi

...Trên xe...

-Vậy ra em có kế hoạch đi ăn cùng hấn hả?

-....-khinh không thèm nói

-Sao không nói gì?

-Chả có gì để nói

Đến đây cậu bỗng thẳng gấp xe,làm nó ngã dúi về phía trước...

-Này,anh điên hả?-nó gắt

-Ra ngoài đi-giọng cậu trầm

Nó ra ngoài và nhận ra trước mặt mình là một đồngc cỏ rất đẹp,cả một vạt trời nhuốm một màu đỏ ối của hoàng hôn.Cậu đứng tực người vào xe,nó đứng bên cạnh

-Sao không nói với tôi?-cậu hỏi

-Tôi có nói mà,chả lẽ hấn không phải là bạn tôi.

-Tôi không thích em đi với hấn

-Thì anh cũng phải để tôi kiểm bạn trai chứ,tôi mà ế thì anh chết với tôi-nửa đùa nửa thật

-Yên tâm,em mà ế tôi sẽ lấy em

-Ý tưởng hay chưa kìa,mối quan hệ của chúng ta chỉ là hợp tác đôi bên cùng có lợi thôi mà,và nh đâu phải bạn trai tôi-tự nhiên nó thấy lòng mình nhói đau

-Tất nhiên tôi không phải bạn trai em rồi,vì tôi là người yêu của em mà

Chả phải hai từ đó đồng nghĩa sao?nó chưa kịp phản ứng hay bật lại thì cậu đã khóa môi nó.

Đang đoan cao trào bỗng cái bụng nó sôi ùng ục

-HAHHAHA

-Ai bảo anh lôi tôi đi lúc tôi đang ăn chứ-nó ngượng,đỏ mặt-tôi chưa ăn no mà-lại nhớ đến bittet,spagheti mà thèm dỏ dãi

-Thì bây giờ tôi đèn nhé

-Thật nhé?-mắt như đèn pha ô tô

-Ừ

Ôi bánh mì,pizza,bittet,các tình yêu ơi đợi nhé,ta tới đây

Mắt nó lại tươi như hoa khiến cho cậu chỉ con biết lắc đầu bỏ cuộc

Round 1 over

Bảo Quân 1-Nhật Huy 0

Round 2 Start

* * *

Round 2:Start

Mấy hôm sau,ngày nào nó cũng bị Bảo Quân kè kè bên cạnh hầu như 24/24,không thở nổi,nhìn thấy tên nào lơ xớ xung quanh nó là hấn lườm cho cháy mặt.Nắn đời chưa,và tất nhiên dù không vui về gì thì nó vẫn phải chấp nhận sự thật đau lòng rằng hấn đang kèm nó như kèm người yêu thật sự của hấn,minh chứng rõ ràng nhất cho việc ấy là ngay bây giờ và ngay lúc này đây,nó đang phải ôm cái cặp to như con gấu bông ở nhà của nó đi tìm hấn.Không hiểu tên đó làm cái gì mà bùng học cả buổi,hết giờ thì nó nhận được cái của nợ này từ thẳng bạn của hấn cùng lời nhắn nhủ

-Em cầm cặp cho Quân nhá,nó không lên lớp

Tốt đẹp chưa,giờ thì nó lại kiên luôn osin của hấn nữa,mà cặp hấn có cái gì vừa to vừa nặng vậy chứ,tên sao chổi,có đi đâu thì cũng phải cầm điện thoại theo chứ,vứt luôn trong cặp thì biết đường nào mà tìm. Đang bực mình vừa tha lôi cái cặp to như bao tải vừa đi lên sân thượng,cửa khép hờ,lạnh bình thường của sân thượng lúc nào chả đóng,sao hôm nay lại mở vậy, đẩy cánh cửa ra và nụ cười trên môi nó tắt lịm

Hấn...phải...chính là hấn...hấn...hấn đang hôn say đắm cô nàng...uhm...ai nhỉ...à...Mai Khôi(bạn nào quên cô nàng này là ai mời đọc lại chương 4).Vậy ra đây là lí do hấn không lên lớp à,mĩa mai thật,hấn thì vui vẻ với bồ ở đây trong khi nó thì vất vả đi tìm hấn,nó tự thấy mình sao mà giống con ngu thế,tự nhiên nó thấy bực,rất bực mà chẳng hiểu lí do,nó chỉ muốn xông vào mà tổng thẳng vào mặt hấn một cái tát,cái cặp bỗng nhiên rơi xuống cái Phịch

Hai con người kia quay lại,6 con mắt nhìn nhau chăm chăm,Mai Khôi nhìn nó vẻ đắc ý pha chút bực mình vì bị làm phiền, ô ta còn cố ý nép sát mình vào ngực hấn chứ,lố bịch,Bảo Quân nhìn nó ánh mắt có tia khiêu khích,thích thú và dĩ nhiên là không một chút hối lỗi,tay hấn còn dính chặt trên eo của Mai Khôi chứ,tính chơi nó à?

Còn nó nhìn hai người bằng ánh mắt vô cùng khó hiểu,lạnh tanh và vô cảm,rồi nó mỉm cười,bình thản

-Xin lỗi đã làm phiền,Bảo Quân,cặp của anh này,bạn anh nhờ tôi mang lên cho anh.

Nói rồi nó quay người đi thẳng để lại hai người đang nhìn theo với tâm trạng khác nhau,một kẻ thì tức lộn ruột vì không chờ được nó,còn im,một kẻ bây giờ đã có chút hối lỗi vì hành vi của mình và hơi ngạc nhiên trước phản ứng của nó

Quay lại với nó,sau khi cố giữ bình tĩnh ra khỏi sân thượng,nó đi thẳng ra cateen,vừa đi vừa lẩm bẩm:

-Tại sao lại khó chịu như thế chứ,chả lẽ do đói sắp chết đến nơi rồi

Nó chạy vào cateen và bắt đầu chiến đấu với đồng bìm bìm rồi thì khoai tây chiên đầy bàn, đã ăn hết tới 6 cái bánh mì rồi tâm trạng có đỡ hơn chút nhưng vẫn bực mình,bức xúc quá, đang chinh chiến cái bánh mì thứ 8 thì bỗng nhiên có người vỗ vai nó:

-Ai...ấy(Ai đấy?)

À...tên Nhật Huy

-Làm sao mà ăn nhiều thế?-hấn nhìn đồng vỏ trên bàn nó ngạc nhiên

-Đang bực

-Bực nên ăn thả phanh hả?

-Uh.

-Sao mà bực

-Chả biết được

Bỗng nhiên trời bắt đầu đổ mưa,nó ngừng ăn,nhìn bầu trắng xoá một cách chăm chú rồi cười toe quay ra tên kia

7. Chương 7

-Này,anh đưa tôi đến một nơi được không?

-Được, đi đâu

Rồi hai người đi ra con Audi Q7.... 20' sau...

Hai người đang đứng trước một phòng tập nhảy,nó vặn mở nhạc

Những âm thanh rộn rã của bản On the Floor vang lên,nó bắt đầu nhảy và nhảy,những bước nhảy của nó cuốn theo vũ điệu sôi động của bản nhạc,phải nói là nó nhảy khá đẹp,cũng phải thôi,nó học nhảy từ nhỏ,nhưng ít người được nhìn nó nhảy vì nó chỉ nhảy lúc bực mình thôi,và chả mấy khi nó bực cả,nó nhảy

mà không nhìn tên bên cạnh mình đang há hốc mồm ra mà nhìn,hình ảnh của nó lúc nhảy rất lạ,khác hẳn với vẻ lơ ngơ thường ngày,nó mạnh mẽ và đầy quyến rũ trong những bước nhảy.Bản nhạc kết thúc,nó ngồi luôn xuống sàn nhảy

-Ahhhh...sảng khoái thật-nó lên tiếng

Bây giờ thì nói xem ai làm cậu khó chịu thế?-hắn lên tiếng

Nó nhìn ra ngoài trời,về trầm ngâm

-Chả vì sao cả,tự nhiên thấy khó chịu thôi...-giọng nó nhỏ dần chỉ mình nó nghe được-hơn nữa cũng đâu có quyền gì để bức đâu

Ngoài trời vẫn mưa tầm tã

-Này,cậu thích tắm mưa không?-nó hỏi

-Hả?

Nó chạy ra ngoài và đứng giữa màn mưa trắng xóa,mưa làm hình ảnh nó nhạt nhoà và mỏng manh tới kì lạ làm ai đó đau lòng,mưa ướt đầm người nó cuốn đi mọi buồn phiền,nó hét

-Này,làm thế nào để sút tung mồm một kẻ cao hơn mình một cái đầu hả?

-Thì cứ sút thôi-cậu đứng nhìn nó và bình thần

-Được,tôi không đủ cao để sút hắn nhưng tôi sẽ cho hắn ăn củ đậu bay...

Rồi nó cười,tiếng cười hoà tan cùng tiếng mưa có gì đó thật chua xót...

-Ném thẳng vào đầu đấy, đảm bảo chết không kịp ngáp luôn-cậu tiếp

-Oh,thank you.

Nó cứ đứng dầm mưa còn Nhật Huy thì đứng nhìn nó,tạnh mưa,mặt trời chiếu những tia nắng ấm áp lên con mèo ướt đang run lập cập là nó.

-Thôi,hết mưa rồi,về thôi-cậu lấy cái khăn cho nó rồi lôi nó lên xe

Dầm mưa lâu với nhảy mệt mỏi,nó chìm vào giấc ngủ nhanh chóng trong cái ấm áp và hương thơm man mát của Nhật Huy,cậu nhìn nó ngủ cười,trông cô nàng ngủ hay thật,má phồng lên,hơi cười

Lúc sau,tại nhà nó,may mà hôm trước đã điều tra trước rồi

Dừng xe,cậu lay nó

-Này,dậy đi-cậu lay nó

-....

-DẬY ĐI.

-...uhm...-nó xoay người rồi ngủ tiếp

Hết cách cậu đành bế nó xuống,trước mặt cậu là cái BMW X6n quen thuộc của ai đó,Bảo Quân nhìn chăm chăm vào nó đang được hắn bế

-Cô ấy bị sao vậy?-cậu hỏi

-Sốt do dầm mưa thôi, đang ngủ

-Cảm ơn cậu đưa cô ấy về,bây giờ để tôi-cậu nói và đưa tay đón lấy nó

-...-Nhật Huy chân chừ

Cuối cùng cậu cũng phải nhường nó cho Bảo Quân,dù gì hắn cũng là người yêu của nó nhưng sẽ không lâu nữa đâu.Nhìn chiếc Audi Q7 phóng đi trong tiếng cười,Bảo Quân tìm chìa khoá trong cặp sách của nó rồi đưa nó vào nhà

Lần thứ hai vào nhà nó,cậu thả nó lên cái giường to,cả nhà nó được trang trí theo phong cách Châu Âu hiện đại với tông màu xám là chính,trong nhà nó thoang thoảng mùi hoa oải hương như chính người nó(nể thật qua tay mấy anh chàng mà chị vẫn ngủ được,suôn nhân), đang ngắm nghía ngôi nhà,nó tỉnh dậy:

-Ơ...ưm...-nó vươn vai ngồi dậy

Hic,sao đầu đầu vậy chứ

Lúc này cậu mới nhận ra nó đang mặc cái áo khoác của tên kia,bỗng nhiên cậu bực mình

-Này,anh làm gì ở nhà tôi thế?-nó hỏi-và sao tôi lại ở nhà

Theo cái trí nhớ nông cạn của nó là nó ngủ quên trên xe Nhật Huy mà,vậy tại sao bây giờ nó lại ở trong nhà nó cùng với hắn được

-Thế sao em lại đi với hắn-Bảo Quân trả lời câu hỏi của nó bằng một câu hỏi khác

-Đi hóng mưa thôi-nó bình thản

-Chuyện lúc sáng....xin lỗi

Sau khi nó đi cậu mới hối hận vì mình đùa hơi quá, định thử xem khi ghen nó như thế nào,ai ngờ nó lại phản ứng theo kiểu không quan tâm không phải việc của ta như vanhSau đó,cậu đi tìm nó nhưng không thấy đâu nên đành đứng đợi trước nhà nó,cuối cùng lại nhìn thấy nó trong tay tên con trai khác,ngỡ đến mà chỉ muốn cho tên kia một đấm

Nói lại chuyện đó là nó lại nhoi nhói nhưng nó bình thản

-Không việc gì phải xin lỗi,mối quan hệ của chúng ta từ đầu là hợp tác đôi bên cùng có lợi mà,tôi không can thiệp vào cuộc sống riêng của anh,anh có bạn gái cũng là thường thôi nhưng lần sau nhớ thông báo cho tôi để tôi con biết đường ứng phó.

Gì chứ, hợp tác đôi bên cùng có lợi à,cũng phải nhưng sao lại đau tim vậy chứ

-Sẽ không có lần sau đâu-cậu nhìn ra ngoài trời và nói

-Hả

-Mà em đó, đã đóng người yêu tôi, đáng nhẽ lúc đấy phải nhảy vào đánh ghen hay tát cho tôi hay cô nàng kia một cái chứng tỏ bản lĩnh chứ,sao lại bỏ đi thế

Nó cười,nó có tư cách gì mà đánh ghen chứ,cậu thật sự coi nó là người yêu sao

-tát xong thì anh cho tôi lên thiên đường à? Mà đừng tưởng vụ này thế là xong,lần sau anh phải bao tôi ăn coi như đền đày-nó đe dọa

-...

-Yên tâm đi,lần sau còn để tôi thấy anh lăng nhăng là cắt luôn đấy,cho tuyệt tự tuyệt tôn luôn.-nó phẩy tay

-Giỏi nhỉ?-cậu nheo mắt

-Là anh đưa tôi về sao?-nó hỏi

-Không,là giặt em từ tay tên kia trước cửa nhà em,sao em dám ngủ trên tay hắn ha?

-Sao anh dám hôn cô ta?

-Tôi khác

-Khác gì,tôi không phải là con búp bê để anh chơi chán thì vứt, đừng nghĩ ai cũng như lúc chân dài nào phẳng xung quanh anh-nó nói cho bớt sự bực tức đang bùng nổ,nó cũng chẳng hiểu sao nó lại thế nữa

-Em có 3s để rút lại câu nói đó-cậu lạnh giọng

Nó rùng mình,hắn bực rồi nguy hiểm quá

-Thôi,tôi buồn ngủ rồi-nói thật nghĩ đến Mai Khôi là thấy khó chịu,cảm giác như bị phản bội ấy,nó ghét cái cảm giác này,thật sự rất ghét,nó cần yên tĩnh để bình tĩnh lại,không chắc tí nữa nó đi tìm Bảo Quân mà tỏ tình mất.haizzzzz

Nó nằm xuống và trùm chăn,Bảo Quân nhìn nó thở dài rồi đi ra,dỗi rồi,con gái vẫn là con gái,cổ nén giận không chấp con gái(t.g lỗi của anh mà em không bênh anh đâu)

Nó nằm trong chăn mà ngủ không nổi,sao tim lại khó chịu thế này chứ,bộ bệnh rồi sao,phải đi khám mắt thôi

ĐỒ SAO CHỐI VƯƠNG BẢO QUÂN,TẠI ANH MÀ ĐẾN TIM TÔI CŨNG CÓ VẤN ĐỀ RỒI ĐÂY NÀY,TÔI THÙ ANH

Ợt ợt lại dối rồi huhu

Đi ăn thôi

Oé sao áo nó hôm nay to thế nhỉ,lại còn có mùi lạ nữa

Nhìn xuống

Haizzz,mặcluôn áo tên kia về rồi,khổ thân

Thôi để mai ta trả nhế tình yêu

....Cùng lúc tại nhà Nhật Huy....

Cậu nhìn lơ đãng ra ngoài trời cảm giác quanh mình vẫn có mùi hoa oải hương thoang thoảng,hình ảnh nó trong màn mưa cứ bám lấy tâm trí cậu

Phải đẩy nhanh kế hoạch thôi,không để tên kia nắm tay trên mắt bảo bối của cậu được

Round 2 End

Bảo Quân 0-Nhật Huy 1

Round 3 begin

Round 3 let's go

Tỉ số hiện tại Bảo Quân 1-Nhật Huy 1

Hoà

Một ngày mới bắt đầu...với nhiều điều bất ngờ mới

Sáng hôm sau,như thường lệ thì nó được kèm tới lớp một cách vô cùng kĩ lưỡng,chả hiểu sao hôm nay tự nhiên tên *** tài(tức Bảo Quân ạ) ấy lại mãi chả thấy mặt mũi đâu, đang ngồi vêu mồm đợi tên ***** đó thì bỗng nhiên một cái xe phóng tới đỗ xịch lại trước mặt nó, đương nhiên nếu đây là con BMW X6 như mọi ngày thì chả nói làm gì,hay thậm chí là con Audi Q7 thì cũng không đến mức làm nó rớt luôn miếng bánh đang cắn dở ra ngoài như thế này,con xe trước mặt nó nhìn cực kì quen,vô cùng quen,quen tới mức làm nó phát sợ,con Ferrari F430 màu đỏ,cái xe đó có cháy thành tro nó cũng vẫn nhận,thực ra cũng không chắc có nhận ra được không,và tất nhiên là cả cái tên đang lái nó nữa,nó lùi dần lùi dần một cách vô điều kiện nhưng nó vừa lùi được 5 bước thì tên lái cái xe đó bước ra,giày b-boy converest check,quần bò DG mốt mới,ok,áo khoác da,lướt qua cổ lên tới đầu,mái tóc màu ánh kim đặc trưng,bùm,thế là cái hi vọng mong manh của nó đã bị dập tắt không thương tiếc, đúng là hần,không thay đổi gì hết,tên mắc dịch,sao lại quay về đúng lúc này chứ...nó đứng trân trân nhìn tên đó đến nỗi quên cả chạy,còn hần bỏ cái kính râm sành điệu xuống,nhìn nó, đôi mắt hổ phách ánh lên trong nắng sớm,hần nhìn nó,miệng khê nhếch lên

-Long time no see,darling!-hần hồn nhiên ôm nó còn nó vẫn đang lờ mắt ra nhìn, đứm phồng như robot hết pin,và não thì tê liệt cục bộ ý quên toàn bộ

-...

-Em có vẻ không vui khi gặp lại tôi nhỉ-hần tựa cằm vào vai nó

Mũi là cơ quan thính nhạy nhất của nó và đó cũng là cơ quan hoạt động trở lại đầu tiên sau tình trạng treo kéo dài,vẫn thế,mũi quen thuộc với nó từ 3 năm trước,nó đã mong đợi biết bao được ngửi lại cái mùi này lần nữa,tìm nó bắt đầu đập nhanh hơn bình thường rồi,chết thật.nó định đẩy hân ra thì một cánh tay khác nhanh hơn,giật nó ra ngoài,và nó rơi vào một vòng tay khác,mùi bạc hà mát lạnh,Vương Bảo Quân

-Xin lỗi em,tôi tới trễ. Đây là ai vậy-cậu hỏi nó mà nhìn tên kia chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống hân

Chúa ơi,con muốn hỏi Người một câu,Người có cần nhất thiết lúc nào cũng phải để tên đó,sớm không đến,muộn không tới mà cứ nhằm đúng lúc con mong hân dừng xuất hiện là hân thò cái bản mặt khó ưa của hân ra như vậy không?(Chị hỏi Chúa làm gì,hỏi t.g đây này và cậu trả lời là đến sớm không bằng đến đúng lúc,khửu khửu)

Lắc đầu ngao ngán,nó chưa kịp mở mồm thì tên kia đã tự sướng,tiền trăm hậu tấu

-Hey,tôi là Phan Anh Tuấn,bạn trai của Bảo Anh

Ngất tại trận,shock toàn tập,sao nó toàn quen mấy tên phát ngôn chết người vậy trời.Nó há hốc mồm nhìn hân,không thốt lên lời,chơi hiểm thật,lực nắm của Bảo Quân ở cổ tay nó đã tăng một chút.

-Thế sao,còn tôi là người yêu của cô ấy đấy-cậu nói rồi kéo sát người nó vào cậu

-Ồ thế thì từ nay chúng ta là tình địch rồi-hân buông một câu bình thản,rồi quay ra nó

-Em xinh lên nhiều đấy, đừng quên em vẫn còn nợ tôi đấy-rồi hân trèo lên xe,chốt lại một câu-bye bye darling-rồi chạy thẳng.

Nó sợ sệt ngược nhìn Bảo Quân đơ núi lửa phun trào,cậu liếc nó một cái sắc lẹm, đẩy nó vào xe và phán một câu rụng rời chân tay

-Em có nhiều thứ để giải thích đấy

Thôi,xong.Chúa ơi,con về với Người đây.

....oOo...

3 năm trước,tại Anh

-Á.. á...á...Tránh ra chết bây giờ

3s sau

-Oạch và choang-một tiếng kêu vô cùng hay ho vang lên và một cái bình vỡ tan tành,hay ghê chưa

Đây là hậu quả nó gây ra khi lần đầu tiên nó trượt ván ạ và cái hậu quả ấy vẫn ám nó tận bây giờ,quay lại chuyên môn nào

Một tên có quả đầu bạch kim,dạ vâng chính là cái tên mà mở mồm ra là gọi nó là darling đấy ạ.

-Cậu...làm vỡ đồ của tôi rồi-tên đó gần từng tiếng

-Xin lỗi-nó lí nhí

-Bây giờ tính sao đây, đồ cổ đó(chém thôi, đồ cổ hàng thùng,100k/3cái,ngoài chợ bán đầy).

-...

-Ngẩng lên xem nào-hân nói

Nó nhìn lên,và chưa đầy 1s sau hân đã thay đổi quyết định,nhìn nó

-Cậu đèn không nói chứ gì?

Gật gật

-Thế dùng người đèn đi

-What?-mắt tròn tròn,con người ngây thơ,thông cảm

-Làm người yêu tôi đi.

Đơ như con bò giữa rừng mơ

-Không thì đền đi-hắn chìa tay

Đồ đều,1s...2s...3s...

-Ok.

Hắn cười,chưa kịp nói thêm câu gì thì,nó có điện thoại, ậm ừ vài câu

-Sorry,tôi phải đi đây-chạy thẳng

Hắn nhìn theo,lắm bầm

-Từ bây giờ em là bạn gái của tôi đó.

8. Chương 8

ĐIỀU VANLSE ĐỊNH MỆNH

“Dưới ánh trăng huyền ảo,công chúa và hoàng tử sánh bước trên điệu nhạc du dương...

Đằng sau lớp mặt nạ ấy,chàng hoàng tử thật sự là ai?”

Hôm sau,nó nhìn tờ lịch 22-3 sinh nhật nó đồng thời là ngày mẹ nó mất,chỉ có nó và cha biết ngày sinh thật sự này của nó còn bao năm qua ngày sinh trên giấy tờ vẫn là 15-9,cha nó khôn muốn ngày nó sinh ra cũng là ngày nó mất mẹ nên đã đổi ngày sinh cho nó.

Nó tự cho phép mình nghỉ một buổi học,gác sang một bên tất cả.Nó ra khỏi nhà từ sớm,trên vai khoác cây đàn ghi-ta và mang theo hoa,nó tới nghĩa trang nơi mẹ đang yên nghỉ.

Nghĩa trang rộng lớn và vắng lặng nhưng có lẽ do đây là nơi có mẹ nên nó thấy rất bình yên mỗi khi tới đây,tâm hồn trong lành và thanh thản.Mới đó mà nó đã về đây 2 năm rồi,đã có bao chuyện xảy ra,ở Anh chano và dì cũng rất yêu nó nhưng không hiểu sao nó thấy mình như gánh nặng và người thừa trong gia đình đó,ở đó có cha nó,dì và em gái nó là gia đình hoàn hảo rồi,thêm nó chỉ là thừa thãi mà thôi,chỗ của nó là ở nơi này.

Lấy cây ghi-ta ra tựa mình vào mộ và nó bắt đầu hát

Well I wonder could it be

When I was dreaming “bout you baby

You were dreaming of me

Call me crazy, call me blind

To still be suffering is stupid after all of this time

Did I lose my love to someone better

And does she love you like I do

I do, you know I really really do

Well hey

So much I need to say

Been lonely since the day

The day you went away

So sad but true

For me there's only you
Been crying since the day
The day you went away
I remember date and time
September twenty second
Sunday twenty five after nine
In the doorway with your case
No longer shouting at each other
There were tears on our faces
And we were letting go of something special
Something we'll never have again
I know, I guess I really really know
The day you went away
The day you went away
Why do we never know what we've got "til it's gone
How could I carry on
The day you went away
Cause I've been missing you so much I have to say
Been crying since the day
The day you went away
The day you went away
The day you went away

Nó mãi mê chơi bản The day you went away mà không để ý rằng không chỉ có mình nó ở đây.

Nhật Huy nhìn nó chăm chú, hình ảnh nó ôm ghi-ta ngẫu nhiên ngao hát, mái tóc bay bay trong gió, gương mặt phảng phất nét buồn, u tối vừa như đang trôi về miền xa lắm, nó làm tim cậu loạn nhịp, cậu biết mình sẽ không bao giờ quên được hình ảnh này.

Nó mở mắt ra nhìn thấy cậu, ngạc nhiên

-Cậu làm gì ở đây?-nó hỏi

-Hôm nay là ngày giỗ anh tôi, còn cậu?

-Mẹ tôi nghỉ ở đây.

Hai người ngồi yên lặng không ai nói với ai, rồi cậu bắt đầu nói như nói với chính mình:

-Cậu cũng biết cha tôi là một đại gia bất động sản phải không, nhưng thực ra tôi không phải là con ruột của ông

Nó ngạc nhiên, không phải sao?

-Tôi là trẻ mồ côi, được ông nhặt được và nhận nuôi khi tôi sắp chết đói ngoài đường...con ruột của ông là một anh hơn tôi 2 tuổi

Cậu ta có anh sao, nhưng trước giờ có thấy ai nói đâu

-Không nhiều người biết về anh ấy vì anh ấy không thích xuất hiện trước báo chí,anh thích một cuộc sống bình thường.

-Thế bây giờ anh ấy đâu?-nó hỏi

Ánh mắt cậu se sắt lại,đau xót

-Chính anh ấy đã là người nhìn thấy tôi và thuyết phục cha nhận nuôi tôi...anh ấy...anh ...là một thiên tài violin...hai năm trước anh ấy đi Pháp du học và mất một năm sau đó vì một tên khốn tên là Kenz

-Tôi xin lỗi.

Rồi lại im lặng,nó không biết phải nói gì,đôi khi chỉ cần có người lắng nghe và im lặng cùng mình cũng rất an ủi rồi không cần phải nói gì cả.Còn cậu thì cũng không hiểu sao lại kể cuộc đời mình cho nó nữa,thật lạ,ở gần nó rất ấm áp và nhẹ nhàng,cậu thích cảm giác này.

Và trời mưa,mưa xối xả,không trú kịp nên cả hai đứa đều ướt hết,đến xe cậu,trong xe chỉ có áo sơ mi của cậu nên không còn cách nào khác là nó phải mặc nếu không muốn bị ốm vì cơ thể nó vốn nhạy cảm với nước mưa.

Cậu đưa về nhà,đến nhà nó đã thấy BMW X6 đỗ sẵn,thấy nó Bảo Quân lập tức chạy ra.Cả ngày không liên lạc được với nó,gọi điện thoại thì thuê bao,học không đi,đến nhà cũng chẳng thấy,cậu lo sợ,sợ có chuyện gì xảy ra với nó và bây giờ thì sao,nó đang cười với tên con trai khác,và MẶC ÁO CỦA HẮN,chả nhẽ cậu đặt trái tim mình nhầm chỗ rồi sao.không lẽ nó cũng như đám con gái khác sao,vậy mà cậu đã nghĩ nó khác cơ đấy,xem ra cậu nhầm rồi,cậu thấy bức,như lòng tin của mình bị phản bội vậy.

Cậu lao ra cho Nhật Huy một đấm vào mặt bằng tất cả sức bình sinh,Nhật Huy loạng choạng,khóe miệng rỉ máu

-Anh đang làm cái quái gì thế?-nó hét

-Làm gì à,cậu đây để tôi hỏi mới đúng

Nói rồi cậu kéo tay nó đi

-Đau...anh làm gì thế?

-EM thôi đi.

Cậu kéo nó vào trong nhà và XOẠT-1 tiếng xe vang lên và cái áo trên người tan thành hai mảnh,thân thể nó gần như lộ lồ trước mặt hắn,tức,xấu hổ và cảm thấy bị xúc phạm..nó vung tay lên và CHÁT một cái tát lên mặt hắn,bỗng rớt

-Em cũng chỉ như vậy thôi sao-hắn sờ mặt mình,nói tiếp-tôi đã nghĩ em khác nhưng rốt cuộc em cũng chỉ như đám con gái khác,sẵn sàng lên giường bất cứ thằng nào có tiền

CHÁT một cái tát nữa in trên mặt hắn

-Bao nhiêu thế-hắn vẫn tiếp-tôi sẽ trả em gấp đôi để em phục vụ tôi thật tôi

CHÁT cái tát thứ 3

-Phải,tôi thế đấy,tôi là loại cobn gái đó đấy,liên quan gì tới anh,đúng,tôi ngủ với cứ ai đấy,thì sao,tôi ngủ với anh thì ảnh hưởng gì tới anh,cút đi,đồ

Nó khóc và chạy đi,cậu đứng ngây ở đó,cậu đã làm gì để nó phải khóc như vậy,sao cậu lại làm thế,lại nói những lời đó,chỉ định xem có chuyện gì xảy ra với nó thôi,sao lại thành như vậy,cậu sai rồi sao,mất nó rồi sao?

Nó biết Bảo Quân đã đi,nhưng nó mặc kệ.Từ bé tới giờ chưa bao giờ nó bị xúc phạm nặng nề như thế,đau lắm,đau có hàng nghìn mũi kim đâm thẳng vào tim nó ấy,từng lời,từng lời của cậu lúc đó vang vọng trong đầu nó: “Em cũng chỉ thế thôi sao...thế mà tôi đã tưởng là em khác đấy...rốt cuộc em cũng chỉ như bọn con gái đó...sẵn sàng lên giường với bất cứ thằng nào có tiền”-mỗi chữ lại như có một lưỡi dao đâm thẳng vào tim nó khiến tim nó nhói lên,co thắt từng hồi và rỉ máu

Á...Á...Không...không phải như vậy,không phải-nó hét lên,lắc đầu quây quây,tay ôm đầu,và nó lại khóc,tiếng thốn thốn vang lên giữa không gian yên tĩnh nghe thật não lòng.Nó cứ khóc như vậy không biết bao lâu,giữa căn phòng yên lặng chỉ một mình nó cô đơn,cứ khóc,khóc mãi,khóc tới khi dường như không còn nước mắt để mà khóc nữa,những giọt nước mắt mặn chát như cuốn đi mọi phiền muộn,tức giận và sỉ nhục,đến khi dòng nước mắt cạn khô thì mọi cảm xúc dường như cũng theo đó mà trôi đi chỉ có 1 thứ còn ở lại,đó là sự tổn thương,đau đớn và những vết thương đang rỉ máu trong tim....

Quá đủ rồi....đủ lắm rồi....tại sao nó phải chịu đựng sự xúc phạm như thế chứ? Nó đã làm gì để đáng bị nói vậy chứ? Nó không cho phép bất cứ ai làm tổn thương nó nữa,một lần là quá đủ rồi,nó đã từng phải nếm trải cảm giác đau khổ tới mức gần như tuyệt vọng 1 lần rồi,thật kinh khủng, nó đã cố quên đi,cố để cảm giác ấy đã ngủ yên suốt 3 năm qua,tại sao hần lại đánh thức nó dậy chứ,tại sao hần lại làm vết thương trong tim nó phải rỉ máu một lần nữa chứ,1 lần vỡ tim với hần còn chưa đủ hay sao,tim nó đau lắm,vỡ tan rồi,tựa quả cầu thủy tinh tan tành thành hàng nghìn mảnh vụn vào tim nó,đau xót.Nó không muốn phải chịu đựng cái cảm giác ấy thêm nữa,dù là hần hay là bất cứ ai cũng không được chạm vào nỗi đau của nó...

>>>>>o0o<>>>>o0o<>>>>o0o<>>>>o0o

Mấy ngày trôi qua,nó đã khỏe lại nhiều.Mấy hôm Nhật Huy luôn ở bên động viên và chăm sóc nó làm nó thấy ấm áp và bình yên như khi ở bên gia đình mình vậy

Hôm đó,đang ngồi nghe nhạc thì Nhật Huy gọi nó:

-Gì thế?-nó tháo tai nghe ra

-Tối mai là prom trường đấy

-Uh,thì sao?

-Cậu có định đi không?

-...chắc là không.

-Vậy hôm đó chúng ta đi chơi nhé,coi như mừng cậu khỏi bệnh,thế nào?

Suy nghĩ một lúc

-Cũng được

Tối hôm sau...

King...coong...

Tiếng chuông cửa nhà nó vang lên,7h30' họ đến sớm thế,Nhật Huy hẹn nó 8h30 mà.

-Mời cô lên xe,cậu chủ đang đợi

Nó ra khỏi nhà đã thấy oto đợi sẵn có người mở cửa x echo nó vào trong,trong cái váy trắng đơn giản,mái tóc để thả không tạo kiểu,nó xinh một cách giản dị và trong sang

Chiếc xe đưa nó đến một nhà hàng sang trọng nhưng vắng tanh,chắc hần bao hết chỗ này hôm nay rồi,đúng là con đại gia,cỉ là chơi thôi mà,có cần phải bày đặt như cầu hôn thế này không?

Nhật Huy mặc bộ vest đen và đeo mặt nạ,tại sao phải đeo mặt nạ nhỉ?

Hần phẩy tay và dàn nhạc bắt đầu chơi,hần làm động tác mới kiểu hoàng gia từ thế kỉ trước,nó cười và cũng nhẹ nhàng đáp lễ.

Hai người nhảy một điệu valse nhẹ nhàng,may mà nó đã học vài đường khiêu vũ cơ bản khi ở Anh,bây giờ có chỗ thực hành rồi.Bước chân uyển chuyển theo điệu nhạc du dương,bản nhạc kết thúc,hần bỗng quì xuống:

-Làm gì thế,định cầu hôn tôi sao?-nó trêu

-...

-Sao không nói gì thế,lại đeo mặt nạ nữa.

Hắn cúi mặt nạ ra và ... đó là Bảo Quân...

-Anh....tại sao...?

-Tôi biết em rất giận tôi nhưng hãy nghe tôi nói,chuyện hôm đó tôi đã biết hết và tôi vô cùng xin lỗi vì đã xúc phạm em.

-...Anh đã nói tôi là ****

-....

-Nói tôi là loại con gái ***** sẵn sàng ngủ với bất cứ thằng nào

-Tôi xin lỗi

-Vậy mà bây giờ anh nghĩ chỉ 1 câu xin lỗi là xong à?

Và nó lại khóc,cậu không biết làm gì,chưa bao giờ cậu bối rối như thế này,không hiểu sao câu hôn nó,chấn những tiếng nấc của nó bằng nụ hôn của cậu.lúc đầu nó còn chống cự nhưng sau đó thì cũng để cho cậu hôn

Vậy coi như nó đã chấp nhận lời xin lỗi phải không?

Cậu buông nó ra,nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nó và cười,lại quì xuống

-Bây giờ,tôi muốn kết thúc hợp đồng

Thì ra hôm nay là tiệc chia tay à?

-Và từ bây giờ tôi muốn em làm bạn gái chính thức của tôi,Bảo anh,em đồng ý làm người yêu tôi chứ?

Nó đứng ngây như phỗng

Thiên thần nhỏ:"Mau nhận lời đi,chờ gì nữa"

Ác quỷ nhỏ; "Không được,không nhớ những gì hắn đã làm à?"

Nhận-Không nhận-nhận-không nhận

-Ayss,im đi ta trừ hết lương bây giờ

-Bon này có lương hồi nào hử?-đồng thanh

-Thế thì cắt cơm

Chạy mất.Nó muốn thử,muốn tin 1 lần nữa,tự co mình một cơ hội xem sao

-Anh là đồ tồi,nhưng tôi sẽ thử yêu đồ tồi xem sao

Hắn vui mừng nhảy lên và hôn nó nồng nhiệt

Chuyện tình yêu bắt đầu

Ở nhà nó có một kẻ cô đơn hướng trái tim về phía nó chờ đợi và ở 1 nơi khác có 1 kẻ độc ác đang tính kế

Sóng gió sẽ còn dài

* * *

...Có lẽ là sai lầm không nhỉ khi chấp nhận cuộc chơi này,làm bạn gái hắn...đến cuối cùng...chắc nó sẽ không phải nhận lại một trái tim sứt sẹo như 3 năm trước đâu nhỉ???...nhưng hắn là một play boy có hạng....liệu hắn không thương tiếc đá bay nó ra khỏi cuộc sống của hắn như cách người ta vẫn làm với những món đồ cũ không dùng tới nữa không nhỉ?... đáng nhẽ tối hôm đó nên bơ hắn đi cho đời nó đẹp...không gặp hắn thì đã không chịu một đồng rắc rối trong thời gian qua....không bị hắn bắt nạt....không phải phiền não thế này....và không gặp thì đã không thích hắn...mà không yêu thì sẽ không đau khổ...

-Đang nghĩ gì thế?-Bảo Quân tò mò

Nó giật mình ngẩng lên và chạm ngay phải ánh khóe mắt của hắn...và nó kịp nhận ra rằng mình đang hành hạ,dầm nát bát món bún thịt nướng ngon lành...hic...chị xin lỗi em nhé...tại chị mãi tư duy quá bỏ quên mất em

9. Chương 9

Nó đau khổ nhìn món yêu thích nay đã thành một đồng nát bét không ra hình thù gì dưới bàn tay của nó, khuôn mặt in rõ chữ “Tiết đứt ruột” làm Bảo Quân phì cười

Vậy người phục vụ...

-Cho tôi một suất bittet khác, mau lên

Tên phục vụ cúi đầu rồi vội chạy vào nhà bếp...còn nó vừa nghe thấy hẳn gọi một suất khác lập tức cuộc đời trở lại toàn màu hồng(t.g:đúng là chết vì ăn), gương mặt phơi phới,hơn ha hơn hở như trứng sỏ xổ giải đặc biệt....Nhìn khuôn mặt ng* tới mức không đỡ nổi của nó,máu Ác ma trong hẳn nổi lên...cười đầy nham hiểm

-Đừng nghĩ là tôi gọi cho em ăn,đó là của tôi.

Nó bắt đầu trưng ra khuôn mặt cún con

-Anh ăn lắm vậy sao?...coi chừng thành đệ tử chư bát giới đấy-câu sau nó nói nhỏ dần

-Hả?...em nói gì cơ...tôi nghe không rõ?-vừa nói hẳn vừa làm bộ ngoáy tai

-Ồ hơ có nói gì đâu...-giật thót người,hic,bao giờ nó mới hết bị hẳn ám đây*khóc ròng trong lòng nhưng mặt thì đương nhiên là đang cười toe toét,trông ngu kinh luôn*

Đúng lúc đó,người phục vụ mang đồ ăn ra,mùi thơm kích thích cái mũi nhạy cảm của nó,tác động thẳng đến ông anh ruột làm nó réo ùng ục....và nào lập tức đưa ra chỉ thị “đói rồi đó,mau kiếm cái gì ăn đi không chết bây giờ”...hic...biết rồi mà...nhưng lấy đâu ra bây giờ? “Trên bàn kia kìa”....ơ... “bây giờ không phải lúc lo mất hình tượng đâu,phải sống thì mới có hình tượng chứ”....”nhanh lên,có chết thì phải con ma no,liều đi”...

-Anh đúng là đồ dã man,bắt cóc tôi đến tôi,rồi bỏ đói tôi,bộ muốn giết người sao?-nó phồng mồm tròn mắt,sự dũng cảm phi thường,đấu tranh vì sự sống,đá bay cái hình tượng girl xinh girl ngoan girl hiền sang tận bên Lào

Cậu nhìn nó ngạc nhiên và cố nhịn cười

-Em giỏi nhỉ? Ai bắt cóc em hả? Em tự nguyện đến đây đấy chứ? Tôi đâu có bảo họ ép em (thực ra là có đấy nhưng ngu gì mà nhận)

-Tôi...lúc đó,tôi tưởng đó là xe của Nhật Huy-nó giả thích

-Nhật Huy?Em có hẹn với cậu ta sao?

-Uhm...

Nghĩ....nghĩ....nghĩ đi nào....tư duy đi nào...

OÁI! NHẬT HUY

ÔI TRỜI....QUÊN MẤT TIÊU

Nó vò đầu,bứt tóc... ôi god...nó đã quên tịt mất cuộc hẹn với cậu ta,chỉ tại cái tên kia...đang định gọi điện cho cậu ta thì cậu ta đã gọi:

“Nhật Huy is calling”

Nó nuốt nước bọt...bấm nút nghe

-Alo!

-Bảo Anh à,cậu đang ở đâu vậy,trễ rồi

-Uhm.tôi...tôi...

Bảo Quân nhìn phản ứng của nó cũng đoán được phần nào...

-Nhật Huy à?-cậu hỏi

Gật...gật...

Cậu liền giật lấy cái điện thoại trong tay nó

-Eh..làm cái gì thế?

-Cô ấy đang ở cùng tôi-cậu nói vào điện thoại

-Đưa điện thoại cho tôi-nó giành lại-Nhật Huy...

-Ừ...-giọng cậu ta trùng hằn xuống

-Tôi xin lỗi,lỡ hẹn với cậu,để hôm khác nhé-nó áy náy

-Không sao,chơi vui vẻ.

Cúp máy....cảm giác tội lỗi tràn ngập trong lòng....

Nhìn khuôn mặt đầy đắc ý của Bảo Quân mà đầu muốn bốc hỏa

-Sao anh làm thế?

-Làm gì chứ?

-....

-Em là bạn gái của tôi,trước đây là vậy,bây giờ,và mai sau cũng như vậy,nên đừng mong tôi cho phép ai khác ngoài tôi ở cùng em.

-Cậu ấy là bạn tôi-nó phản bác yếu ớt

-Đúng,đó là do em ngốc quá nên không nhận ra,hay em cố tình phủ nhận

-Phủ nhận cái gì chứ?nó chột dạ

-Điều gì em tự biết

Phải...nó đâu có ngu tới mức không nhận ra Nhật Huy thích nó chứ,cách cậu ấy nhìn nó,quan tâm đến nó...nó đâu phải là không cảm nhận được tình cảm đó...cậu ấy rất ầm ập,dịu dàng và chân thành thế nhưng nó đã cố tình lờ đi,coi như không biết,không thấy,sống đơn giản cho đời nó thanh thản,vì Nhật Huy rất tốt,nó không muốn mất một người bạn tốt như vậy...nó sợ mình sẽ làm tổn thương cậu ta...sẽ mãi không thể nhìn thấy nụ cười ầm ập đó nữa ... cậu ấy luôn ở bên nó khi cần,gần tới mức,nó cảm giác chỉ cần để mối quan hệ với cậu ta lên trên mức bạn bè 1 chút thôi thì có lẽ nó sẽ mất người bạn tốt ấy mãi mãi...và nó sợ điều đó...sợ cảm giác cô đơn,bơ vơ một mình...lạnh lẽo...

Tiếng Bảo Quân cắt ngang dòng suy nghĩ của nó:

-Đừng suy nghĩ nhiều,từ bây giờ,em là bạn gái của tôi thì chỉ được phép nghĩ tới tôi mà thôi,tôi không cho phép em nghĩ tới ai khác ngoài tôi hết

Thở phỉ chưa kia...

-Tôi nghĩ đến ai,anh cấm được chắc?

Cười gian manh

-Cấm thì không được,nhưng nếu tôi biết tên đó là ai,thì hẳn chết chắc...

Đồ dã man mất nhân tính nhưng sao nó lại thấy vui vui thế này,ôi diên cái đầu mất thôi...

...Cùng lúc đó trước cửa nhà nó...

1 anh chàng ôm bó hoa hồng to đùng ngồi trên thành oto,gương mặt phảng phất nét buồn....Cuối cùng thì Bảo Quân cũng ra tay rồi...nhanh thật...vậy là cậu lại tới muộn một bước rồi,khỉ thật,vốn là hôm nay định tổ tình mà bị hấn chơi ột vô đau quá...lại lỡ một bước rồi...Bảo Quân quả không tầm thường...hôm nay bị hấn nặng tay trên rồi,bực thật...cứ đợi đấy,chưa game over thì chưa biết ai mới là winner đâu,trò chơi chỉ mới mở màn thôi mà

Cậu cũng biết,nó thích hần,thích nhiều tới mức mà có lẽ chính nó cũng không nhận ra nữa,trò chơi này từ lúc bắt đầu,có lẽ cậu luôn là người thiệt nhất,luôn là kẻ tới sau,vô dụng... chưa bao giờ cậu cảm thấy bất lực và bức tức với chính mình như thế này,đối diện với nó,dường như cậu không còn là Nhật Huy của thường ngày nữa...có lẽ nó đã gỡ xuống được cái mặt nạ hoàn hảo mà cậu đeo suốt mười mấy năm qua....nguy hiểm thật đấy...

Cậu thở dài...nhìn bó hoa...rồi lại nhìn đồng hồ đã gần 11h rồi,chắc nó chơi vui lắm,có lúc nào nó nhớ tới ở đâu đó vẫn có người đang đợi nó không nhỉ?

Thở dài...cậu đặt bó hoa trước cửa nhà nó...tay vô tình chạm vào hộp dây chuyền trong túi...cái này vốn là tới nay định tặng nó...thôi thì để lần sau vậy...

Vừa quay lại xe định lái xe về thì ánh đèn ô tô hắt vào mắt cậu,chiếc BMW X6 đỗ lại trước cửa nhà nó,và nó đi xuống xe cùng Bảo Quân...cậu biết mình không nên xem cảnh này...sẽ rất đau...rất chua xót nhưng mắt cậu lại cứ hướng hai người đó mà dõi theo...

-Được rồi,anh về đi-nó đuổi hần đi

-Chắc,sao lại đuổi người yêu vậy chứ baby?

Chữ baby làm nó nổi hết cả da gà da vịt...tên này...muốn nó chết đột tử vì yếu tim à?

-Tôi...anh đừng gọi như vậy nữa

-....Em...nếu còn xưng tôi một lần nữa thì coi chừng..

-Gì chứ?

-Tôi sẽ hôn em đấy-cười đều

Ngượng đỏ cả mặt...có cả thể loại người thế này trên đời sao?Chúa ơi,sao Người để con yêu ai không yêu lại vợ phải đúng tên này chứ?

-...Biết rồi,tô...-hối hận không kịp rồi.ngay lúc nó nhận vừa nhận ra mình vừa phát ngôn ra từ gì thì đã cảm nhận được môi hần ở trên môi nó

Hết hồn...phạm sai lầm lớn rồi,tên này nói là làm thật..kinh nghiệm bao lần rồi chưa thừa.Nó ddingj đẩy ra nhưng hần đã kéo sát người nó vào người mình,vòng tay ôm eo nó mặc dho nó giãy dụa mấy cùng vô tác dụng...mà sao môi nó mềm thế không biết...chả muốn bảo ra tí nào....đến lúc nó sắp về với Chúa do hết không khí thì Bảo Quân mới buông nó ra

-Được rồi,đây chỉ là cảnh cáo nhẹ nhàng lần đầu thôi đấy

-Đồ dã man như con ngan*đỉnh chính,đây là ý nghĩ trong đầu nó thôi chứ cho tiền nó cũng không dám phát ngôn ra câu này,đời còn đẹp,tội gì mà tự tử*

-Vào nhà đi baby,mai tôi đến đón em,ngủ sớm đi,tôi không thích gâu trúc đầu

Bây giờ thì nó chính thức muốn rút giày phi thẳng vào cái bản mặt khó ưa kia rồi...cứ nhe nhe nhón nhón...ngửa cả mặt...thật không hiểu nói sao nó lại đi đâm đầu vào thích cái tên mắc dịch này nữa.

Đang quay vào thì Bảo Quân gọi giật nó lại

-Gì nữa thế?

Trước mặt nó là một con gấu bông to gần bằng người nó,nó tròn tròn mắt

-Cầm đi,nếu đêm nhớ tôi quá thì cứ ôm nó mà ngủ nhé-mặt tỉnh bơ

-Ayss,ai thèm nhớ loại người như anh,nhưng con gấu thì nhận nhé,nhìn nó còn đẹp trai hơn anh đấy

-Giỏi nhỉ?dám chê người yêu xấu,em muốn bị phạt hả?

Nó lè lưỡi với Bảo Quân,hần trừng mắt nhìn nó rồi quay vào xe lái đi,chốt lại một câu

-Good night,baby.

Nó khệ nệ ôm con gấu màu nâu cà phê sữa to gần che hết cả người nó quay vào....oài....ôm con này thích thế...đã to lại còn êm nữa...tên đó cũng biết chọn phết đấy chứ...mà sao hắn biết nó thích gấu bông to nhỉ?siêu nhân...

Nó mãi nghĩ linh tinh và chân vô tình chạm vào bó hoa dưới cửa....OMG....đẹp quá đi mất....1..2..3...111 bông...một đời một kiếp chỉ yêu mình em...tên này lãng mạn đấy...nhưng rất tiếc là để nhầm địa chỉ rồi thì tớ đây xin nhá.

Nó ôm thêm bó hoa vào nhà không nhận ra rằng trong góc khuất có một con người đang dõi theo mình với một trái tim rỉ máu.

Và hôm sau sóng gió chính thức bắt đầu

6.00 a.m

Một trong những sự kiện đáng được ghi vào lịch sử nhân loại sánh ngang với các sự kiện vĩ đại như người đầu tiên đặt chân lên Mặt trăng hay phát minh ra điện,là ngày hôm nay vào đúng 6.00 a.m cái đồng hồ báo thức bắt đầu công việc khổ hành hàng ngày của mình là đánh thức co chủ nhỏ thích ngủ hơn thích tiền này đây,nhưng hôm nay,phải chính là hôm nay cuối cùng sau bao năm hoạt động kiên trì bền bỉ cuối cùng nó cũng được nghỉ phép một ngày*xúc động rơi hết cả số má* BỞI VÌ nó đã dậy rồi,bật dậy khỏi giườngmvới tay tắt chuông báo thức và bắt đầu sắp xếp lại cái đầu óc hỗn độn của mình

Những việc lần đầu tiên có vào hôm nay

1.Ngày đầu tiên tự dậy mà không cần tốn cả quả pin đồng hồ để nó kêu inh ỏi

2.Ngày đầu tiên được coi là chính thức có bạn zai sau 3 năm single

Ồ ngày trọng đại thế này có nên ăn mừng không ta?

Nó có bạn trai đấy? Thật hay đùa thế này?

AAAAAAAAAAAAA

NÓ CÓ BẠN TRAI...LÀ NGƯỜI YÊU ĐẤY

VÀ...

BẠN TRAI NÓ LÀ AI? LÀ VƯƠNG BẢO QUÂN

VƯƠNG BẢO QUÂN

Chuyện thật như đùa.

Mất 15 để xác định tính chính xác của đầu óc....trần tĩnh để không tỏ ra giống một con bại não...nó cố bắt nhịp cuộc sống thường ngày...VSCN mà đầu óc như đang chu du trên 9 tầng mây....lấy nhằm sữa rửa mặt đi đánh răng và dùng sữa tắm để rửa mặt...căn nhà vang đầy tiếng hét từ A đến E tùy trường hợp vang dội của nó....một ngày bắt đầu đầy ồn ào

6.30 trước cửa nhà

Chiếc BMW X6 đỗ trước cổng nhà đúng giờ...nó đi ra và lên xe

-Trông em có vẻ mệt mỏi nhỉ,baby?Nhớ tôi đến thế sao?

Mới sáng ra mà đã ngã bổ ngửa rồi...sắp lại có loại người tự xưng thành thành thần thế này chứ?

-...-nó mệt mỏi tựa đầu vào thành xe-không buồn trả lời

Thấy nó mệt Bảo Quân cũng không hỏi gì nữa,chỉ lái xe đến trường,...

-Eh,nhìn kìa.lợn biết bay kìa-cậu chỉ lên trời

Nó vô ý nhìn theo và 1 lẽ dĩ nhiên,nó bị kiss nhẹ vào má

Mặt lại đỏ bừng không điều kiện

-Học tốt nhé baby-cậu nói trong lúc nó nhảy khỏi xe ra ngoài tránh nguy hiểm chết người

Đi trên đường,nó lại gặp người nó không muốn gặp nhất lúc này...Nhật Huy

-Chào!-nó cười gượng gạo,cảm giác tội lỗi lại dâng lên

-Uhm.chào.tôi qua chơi cui không?-cậu bình thản,ánh mắt vô cảm nhìn nó

-uh...tôi xin lỗi.

-Không sao mà...hôm nào đền cho tôi là được rồi-cười buồn

-Uh,chắc chắn rồi,thôi,tôi lên lớp trước đây-nó ngại ngùng khi đối diện với Nhật Huy và nhanh chóng chạy thẳng.

-Bây giờ...tôi nói chuyện với tôi mà em cũng ngại nữa sao?-cậu lẩm bẩm khi nhìn theo nó đang phi với tốc độ tên lửa

Ngồi trong lớp mà đầu óc cứ trôi đi đâu đâu,chẳng thể tập trung được gì,đang gà gât thì điện thoại rung

1 new message from Phan Anh Tuan

“Chiều nay rảnh không darling?”

“Làm gì?”

“Đương nhiên là hẹn hò chứ gì,em là girlfriend của tôi mà”

“Tôi không phải”

“Có đấy”

“Không phải,tôi không phải là Hoàng Nguyên,chưa từng là cô ấy và sẽ không bao giờ là cô ấy”

Một lúc lâu sau

“Đúng,em không phải là cô ấy,điều này mãi 3 năm trước khi em biến mất tôi mới nhận ra,tôi yêu em vì em chứ chính em chứ không phải vì em giống cô ấy,bây giờ người tôi yêu là em chứ không phải Hoàng Nguyên”

“Nếu tôi nói không còn yêu anh nữa thì sao?”

“Thì tôi sẽ làm em phải yêu tôi lần nữa”

Sao mọi chuyện lại rối tinh rối mù lên thế này nhỉ....chẳng biết đường nào mà lần...tự nhiên sao lại thành mục tiêu tranh giành thế này chứ.

Ngột ngạt quá,nó bùng tiết lên sân thượng hóng gió và oan gia ngõ hẹp,đụng ngay Nhật Huy đang ngủ ở đó.Rón rén định té đi nhưng bị giật lại

-Đến rồi còn đi đâu thế/

-Tại thấy cậu đang ngủ nên không muốn làm phiền-cười trừ

Phải-cậu trầm nghĩ-tôi đang phiền chết đi được đây này mà tất cả là tại em đấy

Nó ngồi xuống bên cạnh cậu,thở dài

-Mệt sao?-cậu hỏi

-Một chút.

-Cậu thực sự thích Bảo Quân sao?

Nó nhìn sâu vào đôi mắt của Nhật Huy có gì đó thật bi ai,đáng thương và chua xót,cậu đang tự gạt mình mà nuôi hi vọng sao...

- Có lẽ-nó đáp nhẹ

Dù đã biết trước câu trả lời nhưng nghe chính nó thừa nhận cậu vẫn cứ đau,cười chua xót cho chính mình...nó nhìn cậu mà lòng đầy tội lỗi,đừng tốt với tôi như vậy Nhật Huy,nếu không,cậu sẽ đau khổ đấy ,đừng tốt như thế,cậu làm tôi tội lỗi lắm cậu biết không

-Nếu cậu ta bắt nạt cậu cứ nói với tôi nhé,tôi sẽ xử cậu ta giúp cậu....và sẽ giành cậu từ tay cậu ta luôn-cậu này nghĩ thôi nha

-Uhm.oke.-cười cười

Xin lỗi nhé Nhật Huy

Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu...cho dù em có thích ai thì người cuối cùng ở bên cạnh em chắc chắn sẽ là tôi,có chuyện gì xảy ra thì tôi vẫn sẽ mãi ở bên em...

Tôi giành lại em từ tay bất cứ ai....em chỉ được phép là của một mình Nhật Huy này mà thôi.

10. Chương 10

MẶT NẠ

Người ta thường nói rằng những gì quá đẹp,quá hoàn hảo thì chỉ là ảo ảnh,những giây phút hạnh phúc không bao giờ là vĩnh viễn....nhưng ít nhất khi đó họ cũng đã có thời gian hạnh phúc,có kỉ niệm ngọt ngào để mà nhớ tới....nhưng tại sao...có một số người lại phải chịu đau khổ ngay cả khi hạnh phúc cũng chưa thực sự tới với họ chứ??????????

Sáng hôm sau nó thức dậy trong sự mệt mỏi...bước ra khỏi nhà với tâm trạng xám xịt thì bỗng kẻ nào đó úp cái khăn vào mặt nó -Ừ....ừ... Nó giãy giụa một chút rồi nằm im,chứng tỏ thuốc mê đã có tác dụng,mấy người đưa nó lên một chiếc oto đen và lao đi,ngay khi Bảo Quân tới,hai xe đi qua nhau nhưng cậu không nhận ra hình ảnh nó trong chiếc xe ấy * * *

Bảo Quân đỗ xe lại trước cửa nhà nó và đợi...hôm nay cậu tới sớm hơn mọi ngày nên chắc chắn nó chưa thể đi học trước khi cậu đến được,cậu đâu lạ gì cái tính ngủ như heo của nó chứ... Nhưng 10' trôi qua 20' . 30' . 1 tiếng rồi nhưng cánh cửa nhà nó vẫn đóng im ỉm...định không đi học sao,hay tránh mặt cậu nên ở lì luôn trong nhà...nó không muốn nhìn thấy mặt cậu đến vậy à... thế thì Bảo Quân cũng sẽ chẳng nín kéo nó....người ta nói khi yêu cái gì đó thì tốt nhất nên để nó tự do mà... Dù vậy đi nữa thì cũng nên nói chuyện tử tế với nhau 1 lần cuối chứ.... Cậu không muốn mọi thứ kết thúc lằng xẹt thế này Cậu rút điện thoại ra gọi...những tiếng tút...tút kéo dài như vô tận...và chẳng ai bắt máy... bây giờ đến nghe điện thoại của cậu cũng làm nó thấy khó chịu kia à? Đang định đặt máy thì cậu nghe tiếng ầm ầm quen thuộc của bản New divide vang lên đầu đó....

Không lẽ là...cậu lần theo tiếng nhạc và thấy điện thoại của nó đang nằm chổng chơ gần một gốc cây ” Sao nó lại ở đây nhỉ?”-cậu thắc mắc Bỗng cậu linh tính có điều gì đó không ổn về chuyện này, nó là đứa không thể sống thiếu cái điện thoại nên chắc chắn không có chuyện nó vứt điện thoại đi thế này,hơn nữa điện thoại còn bị móp và xước sướt rất nhiều chứng tỏ nó đã bị va đập rất mạnh và có dấu hiệu bị giằng giật... Không lẽ nó đã xảy ra chuyện rồi....cậu vội rút điện thoại ra và gọi -Tao đây...tìm xem Bảo Anh có ở trường không rồi báo lại cho tao,nhanh lên,mày có 3'-cậu gần như gào lên trong điện thoại Nắm chặt cái điện thoại trong tay,trong đầu Bảo Quân bắt đầu xuất hiện những ý nghĩ nguy hiểm nếu nó bị làm sao,mặt Bảo Quân thoáng chốc sắc đỏ lại nhìn lạnh gáy... Đúng 3' sau tên đàn em điện tới... -Thế nào? “Cô ấy không có ở trường à” -ME KIẾP-cậu bực bội Chẳng lẽ bọn chúng đã đánh hơi được đến nó....bọn chó điên....cứ đợi đấy...

Cậu dậm mạnh xuống đất rồi lên xe và gọi điện -Bọn mày mau huy động người đi tìm Bảo Anh cho tao,dù có phải lật tung cái đất này lên cũng phải tìm cho bằng được,nếu tìm không ra thì bọn mày rõ hậu quả rồi đấy. Quăng mạnh cái điện thoại xuống ghế xe,Bảo Quân nhả ga lao đi.Chưa bao giờ cậu cảm thấy tức giận và lo lắng như bây giờ,chỉ cần nghĩ tới có kẻ dám đụng vào nó thôi là đã đủ khiến cậu phát điên lên... khi thật...cậu nghĩ không ra kẻ nào to gan tới vậy,dám ngang nhiên đụng vào người của Bảo Quân này....cậu thể sẽ khiến kẻ đó phải trả giá,một cái giá đắt cho những gì hắn đã làm đang làm hoặc sẽ làm với cô nàng của cậu.... bỗng nhiên điện thoại cậu rung...số lạ -Alo “Bảo Quân phải không?” -Đúng vậy,ai đấy?-cậu bắt đầu khó chịu “Đừng bực tức như vậy,tôi chỉ điện để thông báo Bảo Anh đang ở chỗ tôi thôi và cô ấy an

toàn KÉTTTTTTTTT- tiếng phanh xe vang lên chói tai,cậu thắng đột ngột khi nghe thấy tên nó -Anh là ai và cô ấy đang ở đâu?-Bảo Quân cố giữ bình tĩnh để nói năng lịch sự với người đối thoại “Tôi là ai à? Là bạn trai của người yêu cậu....” PHAN ANH TUẤN- chết tiệt,tên này muốn làm gì đây -Cô ấy đang ở đâu?-cậu gằn giọng trong điện thoại -Vậy cậu nghĩ chúng tôi đang ở đâu? KHỐ* NẠN -Tôi nói lại lần nữa,cô-ấy-đang-ở-đâu?-cậu gằn lên từng tiếng “Haiz,cậu thật nóng tính quá đi,chẳng có chút hài hước nào cả, đến Milky Way đi và....nhớ đi một mình nhé Bảo Quân” Cúp máy. Mẹ kiế*.Bảo Quân lại gọi điện: -Bảo tất cả bọn nó vây kín Bar Milky Way cho tao,nội bắt xuất ngoại bắt nhập,nếu bắt cứ một đứa nào trong đấy thoát thì bọn mày cũng chung số phận. “Có phải đập nát nó ra không ạ?-tiếng tên đàn em e dè hỏi -Không cần chỉ vậy lại thôi,đợi lệnh tao Cậu quay xe lại và phóng nhanh tới Milky Way-nơi trò chơi sẽ bắt đầu

Cùng lúc tại bên trong bar Milk Way..... -Bọn họ vây kín Bar rồi ạ-tiếng một tên vang lên -Kê họ,vậy mới vui-hắn vẫn ngồi ung dung nhắm nhấp ly Brandy trong tay mình -Anh làm hơi quá rồi đấy-nó lên tiếng Hấn nhún vai,không nói gì,khuôn mặt hiện lên một nụ cười khó hiểu

————FLASH BACK———— -

U...hm-nó cựa quậy mình chứng tỏ thuốc mê đã hết tác dụng Nó neho mắt...chói quá...cứ như là cả dàn đèn đang chiếu vào mắt mình ấy,hình như có ai đang nhìn mình thì phải....ai thế nhỉ...nhìn quen lắm -Á!-nó hét lên khi khuôn ấy dí sát lại mặt mình và nhận ra đó không ai khác chính là Tuấn -Này,anh làm cái gì thế?-nó nhìn quanh-sao tôi lại ở đây? - Thì tôi đưa em về đây mà.-hắn bình thản Im lặng -Anh là kẻ chio người bắt cóc tôi sáng nay sao? -Đừng dùng từ ngữ nặng nề vậy chứ nhưng yes,it's me.-hắn khẳng định -Anh muốn làm gì?-nó khoanh tay hỏi -Play a game. -Game? Which game do you want to play?

-Simple,Mask. -Mask? I don't understand -I think you're right -About what? And Vietnamese please. - Oke,Vietnamese. Tôi có lẽ đã ngộ nhận em là Hoàng Nguyên trong một thời gian khá dài,lúc đầu gặp em tôi thật sự đã ngạc nhiên tại sao em lại có thể giống cô ấy tới vậy,và sau đó tôi đã mặc nhiên coi em là cô ấy Mặt nó bỗng dưng buồn và xa xăm như đang trôi về một nơi nào đó vô định Hấn tiếp tục -Nhưng đến khi em bỏ đi,tôi nhận ra rằng có lẽ tôi đã không còn coi em là Hoàng Nguyên nữa mà em là em,không giống bất cứ ai hết,đơn giản chỉ là em thôi -Vậy thì sao?-nó hỏi -Vậy nên hôm nay tôi muốn kiểm chứng điều đó,xem thật sự người con gái trong trái tim tôi bây giờ là em hay vẫn là cô ấy,xem rằng sao bao năm thật sự tôi đã quên được cô ấy hay chưa? -Thế anh định kiểm tra bằng cách nào? Hấn bỗng cười đầy khó hiểu -Bằng một trò chơi và để cho thêm phần đông vui,em cho phép tôi mời thêm vài vị khách chứ Nó nuốt nước bọt và chột dạ -Anh không định...

-Phải đấy-hắn gật đầu xác nhận -Tại sao phải mời họ... -Coi như trả công em tham gia trò chơi này...em thật sự không muốn biết hai kẻ đó ai thật lòng với em hơn sao? Nó yên lặng....đang đấu tranh nội tâm vô cùng ác liệt....một phần nó biết tham gia cái trò này vốn là vô bổ,ngớ ngẩn và lỗ bịch,...tóm lại là rất không nên chơi cái trò này nhưng một phần nó cũng thật sự muốn biết liệu mình có đặt niềm tin và trái tim nhầm chỗ không? Và một lần nữa Ác quỷ đã thắng. -OK. I'm in. Hấn vỗ tay,gương mặt thoải mái hẳn.

-Vậy luật chơi ra sao? -Tôi sẽ cho người trang điểm mà hóa trang cho em và một số người khác giống hệt nhau và em trà trộn trong số họ...

-Và chúng ta sẽ chơi trò mở mắt bắt dê -Phải-hắn cười -Nghe thú vị đấy chứ.-nó nhún vai -Đừng thiên vị nhé,darling-hắn vuốt nhẹ cằm nó

-Yên tâm,tôi sẽ pair play. Hấn chào kiểu hoàng gia và đi ra cho các chuyên viên trang điểm và phục trang bắt đầu làm việc.

————End FB———— -

Bảo Quân dừng xe trước Milky Way và cùng lúc đó chiếc Audi cũng dừng lại,Nhật Huy bước xuống -Sao anh/cậu lại ở đây?-đồng thanh tập 1 -Bảo Anh...-Nhật Huy -Tên đó cũng gọi điện cho cậu sao?-Bảo Quân Gật đầu.Nhớ lại điều đó lại làm Nhật Huy thấy bức mình

————Get back———— -

Lúc đó đang học thì điện thoại của cậu rung tin nhắn “Bảo Anh đang ở chỗ tôi.... Muốn cô ấy yên lành thì mau tới đây Nhớ là phải đi một mình nhé,Nhật Huy P.A.T” –và kèm theo đó là một tấm ảnh nó bất tỉnh.

——Present—— -

Tên khốn-Nhật Huy không kìm được thốt lên.chỉ cần hấn đụng đến một sợi tóc của cô nàng thôi chắc chắn cậu sẽ khiến hấn sống không được mà chết cũng không xong. Hai anh chàng đi vào với cùng một tâm trạng đầy sát khí và ở cách đó một đoạn hai đoàn xe của nhị vị công tử vây kín bar Milky Way thành một khu vực bất khả xâm phạm,những con người mặt lạnh mặt đồ đen đứng đợi sẵn chỉ cần đợi lệnh là sẽ san phẳng cái bar lộng lẫy này thành bình địa khiến ai nhìn cũng thấy gai người.

>>>>>o0o<>>>>o0o

“Phải công nhận rằng trò chơi này khá thú vị đấy chứ,thật không sai lắm khi chấp nhận tham gia,nhìn mặt hai tên kia mà xem,trông tội thật,buồn cười chết mất,Tuấn,anh được lắm,nghĩ ra chiêu hiểm thế này,coi như tôi hợp tác với anh không bị thiệt rồi,phim hay thế này mà”-nó ngồi ung dung ở một góc phòng cạnh vài cô gái khác,vừa nhấp nhấp ly cocktail màu xanh nhạt trong tay vừa xem công cuộc tìm kiếm đầy thú vị kia,chắc chắn họ sẽ không tìm nổi nó trong 1 rừng hoa thế này đâu,mà nếu có đi nữa thì chắc cũng mất không ít thời gian đâu.

Còn hai nhân vật chính của cuộc chơi này thì đang quay cuồng giữa một rừng những khuôn mặt giống nhau,mùi hương giống nhau,không thể phân biệt nổi ai với ai nữa chứ đừng nói tới việc tìm ra người khác biệt...cơ hội chỉ có một...không thể để sơ sót được.Hai người cứ thi thoảng lại giữ một cô gái lại,nhìn ngắm kĩ tới nỗi muốn thủng mắt người ta ra rồi lại lắc đầu và thả họ ra...hai người ấy đang phân vân chẳng?

Bống Bảo Quân đi về hướng nó,nó nhẹ nhàng thu ánh nhìn của mình lại và quay vào giả vờ cùng trò chuyện với các cô gái kia nhưng vẫn bí mật quan sát bước đi của cậu.

Bảo Quân đến gần...

Từng bước....từng bước một

Nó thấy tim mình đập thình thịch trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài tới nơi rồi,vậy ra đây là cảm giác lẩn trốn sợ bị bắt gặp sao,căng thẳng quá nhỉ,kiểu này tíf tổn đến mấy tuổi thọ mất thôi.Nó nhấp một ngụm nhỏ cocktail để lấy alij bình tĩnh

Bảo Quân lướt nhanh qua tất cả các khuôn mặt ở bàn nó,nhanh nhưng cũng quan sát rất kĩ không để lọt bất cứ một phản ứng nào,còn nó cũng bắt chước mọi người,ngẩng lên nhìn hấn một chút và tiếp tục câu chuyện,Bảo Quân chậm chậm đi qua bàn đó.....

“Ôi trời,cha nội ơi đi nhanh nhanh dùm con đi,đến đâu tim mà chết mất”-nó thầm nghĩ,nó cứng người lại,gần như ngừng thở khi Bảo Quân đi qua nó. Khi cậu qua hấn bàn nó,đang định thả lỏng người nhẹ nhõm thì thấy 1 tay mình bị kéo mạnh và gần như cùng lúc đó bàn tay còn lại của nó bị một kẻ khác kéo nốt

Ôi trời ơi,số nó là số chó mực hay sao mà đen dử vậy,đến chơi mà cũng thua nữa là sao? Nó thở dài

-Đúng là em rồi-đồng thanh

Mà quái lạ,làm sao hai tên này nhận ra được nó nhỉ,nó có làm gì khác biệt đâu.

Đúng lúc đó thì Tuấn bước ra,vỗ tay

-Chúc mừng hai người,cả hai đều tìm được đúng người rồi.tôi không ngờ đấy,nhưng... Winner thì có những hai nhưng prize thì chỉ có một mà thôi,làm thế nào đây?-hấn tỏ vẻ vô cùng khổ tâm và khó nghĩ-Hay là như vậy đi,hãy để cô ấy tự chọn nhé,thế nào?

Cả hai không phản ứng gì còn nó thì lắc đầu quây quây

NO WAY

Không đời nào nó tiếp tục chơi cái trò ngu ngốc này,cái gì mà tự chọn ình người thắng cuộc,đó là người chứ có phải đồ vật đâu mà chọn với chả bỏ.

Có chết nó cũng không chơi trò này nữa đâu. Nhưng mặc kệ những cái lắc đầu,xua tay đầy mạnh mẽ của nó,hấn và cả hai tên kia đều bơ

11. Chương 11

Định lờ nó sao?

-Để đảm bảo công bằng và tránh gây khó xử cho Bảo Anh có thể vì những nguyên nhân khách quan và chủ quan mà không đưa ra quyết định đúng nhất nên cô ấy sẽ phải bịt mắt và chọn ngẫu nhiên,được không?

CÁI GÌ? LẠI CÒN CÁI THỂ LOẠI NÀY NỮA

Ở đâu cái kiểu này vậy trời....tự nhiên bắt nó làm người mù rồi chọn theo cái kiểu chó ngáp phải ruồi á,còn lâu nhé

Keep dreaming baby.

Và thế là mặc cho nó phản đối dữ dội,nó vẫn bị buộc phải chơi tiếp trò chơi này.

Nó thành người mù và phải xác định mọi thứ trong bóng tối...tất cả xung quanh chỉ còn một vùng tối đen,không màu sắc và ánh sáng....nó quay quay mấy vòng cũng chẳng thấy khác hơn,thế này thì đến tìm đường còn khó chứ đừng nói gì đến tìm người.

Bỗng nhiên một luồng khí thoảng qua mũi nó,hương bạc hà và hương hoa lavender hòa trộn,uhm,chúng bắt đầu từ đâu nhỉ...nó bắt bắt đầu hít hà(sao giống chó thế?)hương thơm để tìm cội nguồn của cái mùi quyến rũ ấy...nó đi vô thức theo mùi hương nồng đậm dần và nó bỗng khựng,trước mặt nó lúc này chính là hai người đó nhưng lại không thể xác định đâu là Bảo Quân và Nhật Huy.

Nó bất giác đưa tay ra và gần như đã chạm vào một người nhưng sau đó lại rút tay lại,thực sự,trong hai người đó nó muốn chọn ai là kẻ thắng cuộc cho riêng mình? Nhật Huy hay Bảo Quân hay là không ai cả?

Tay nó lơ lửng ở không trung một hồi rồi đột ngột chuyển hướng sang người còn lại,nó cố xác định xem kẻ đó là ai nhưng hương lavender quyến với hương bạc hà quá đậm khiến nó không thể nhận ra nhưng hình như,chỉ là hình như thôi mùi bạc hà có nồng hơn một chút thì phải,và nó không nhận ra mình đã vui vì điều đó.

Nó nhẹ nhàng,run run chạm vào con người ấy,con người mà từ một nơi sâu trong trái tim nó hi vọng rằng đó là Bảo Quân,nhưng nó nhanh chóng nhận ra rằng mình đã nhầm,hương hoa lavender nồng đậm,mùi iu dẫu của nó đã phản chủ,đó là Nhật Huy chứ không phải Bảo Quân...nó thoáng thở dài mà ngay đến chính bản thân mình cũng không nhận ra

Tháo cái khăn bịt mắt ra và nở một nụ cười yếu ớt với Nhật Huy-một lần nữa,nó lại làm cậu hiểu lầm rồi,nó quay sang nhìn Bảo Quân với ánh mắt hối lỗi thì chỉ nhận được cái nhìn trống rỗng,đầy khó hiểu đáp trả

Hắn lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt:

-Vây là Game over nhỉ,Nhật Huy thắng,chúc mừng

-Vây nếu tôi là người thắng-quay sang nhìn Bảo Quân-tôi được phép đưa cô ấy đi chứ?

-Cứ tự nhiên-Tuần bình thản còn Bảo Quân quay đi chỗ khác

Thật sự thì nó đã hi vọng khi đó Bảo Quân sẽ giữ nó lại,không để nó đi nhưng ông trời lại khéo trên người,mấy người dễ dàng đạt được điều mình mong muốn phải không?

Nó đi theo Nhật Huy ra ngoài để lại phía sau hau con người nhìn theo

-Đáng nhẽ cậu không nên để cô ấy đi-hắn lên tiếng khi bóng nó đã khuất

-Còn anh thì sao,sao lại để cô ấy đi?

-Vì cô ấy không phải người tôi cần.... hôm nay nhờ mấy người tôi mới nhận ra điều đó,còn cậu trò chơi hôm nay cậu thua rồi.

Nhật Huy đưa nó và lái xe đi

-Đi đâu vậy?-nó hỏi

-Đi chơi bù buổi hôm trước cậu nợ tôi, không phản đối chứ?

-Uhm, được thôi.

Nhật Huy đưa nó tới nghĩa trang.....

-Chơi ở đây sao?-nó thắc mắc

-Không được sao?

-uh, được...dù sao ở đây tôi cũng thấy dễ chịu-nó cười

Hai người ngồi tựa vào nhau, ngắm trời....tưởng tượng những hình thù kì dị từ những đám mây, nó đã cười rất nhiều, cười thật cũng có mà cười gượng cũng có nhưng từ trong thâm tâm nó vẫn không quên được ánh mắt trống rỗng và khó hiểu của Bảo Quân khi đó, ánh mắt ấy làm lòng nó gợn lên...chẳng hiểu từ lúc nào nó thiu thiu ngủ trên vai Nhật Huy.

Cậu cười ầm ập nhìn nó, cố không động dậy để cho nó ngủ, cảm giác này thật ầm ập và bình yên, cậu vô tình chạm tay vào hộp quà trong túi-món quà tỏ tình mà cậu chuẩn bị từ lần trước nhưng chưa có cơ hội tặng, hay là....tặng luôn ở đây nhỉ?

Tỏ tình giữa nghĩa trang, kể cũng thú vị đấy chứ?

“Anh à, chúc em may mắn đi”-cậu thì thầm

Lay lay nhẹ nó dậy

-Bảo Anh...Bảo Anh

-Uhm...-nó mở mắt-tôi ngủ quên sao, xin lỗi nhé.

-Không sao....uhm....uh...tôi...

-Sao?

Gãi gãi đầu, sao khó nói thế này chứ....mọi lần bình thường lắm mà...sao lần này...

-Tôi...

Đừng mà Nhật Huy....tôi xin cậu đấy....đừng nói mà....đừng làm tôi khó xử....tôi thật sự không muốn mất người bạn tốt như cậu đâu... đừng bắt tôi phải lựa chọn....tôi sợ mình sẽ làm tổn thương cậu mất

-Thôi để lần khác vậy-Nhật Huy bỏ cuộc

Ồn Chứa, thì ra Người vẫn còn thương con

-Để tôi đưa cậu về, muộn rồi-cậu tiếp tục.

Nó gật đầu, đi ra xe trước.

-Em là một thằng hèn đúng không anh? Đến cô gái mình thích mà cũng không dám nói cho cô ấy biết....nhưng ánh mắt cô ấy nhìn em lúc đó rất hoang mang và lo sợ....em biết cô ấy chưa sẵn sàng đón nhận tình cảm của em nhưng em sẽ đợi....sẽ làm thay đổi trái tim cô ấy, khiến cô ấy chấp nhận tình cảm của em...khi ấy em nhất định sẽ giới thiệu cô ấy với anh, anh nhất định sẽ thích, cô ấy....dễ thương lắm....nhưng liệu có khi nào đợi chờ mãi là vô vọng không anh?-Nhật Huy đứng lặng trước mặt anh mình

Lúc sau, cậu ra xe và thấy nó đã đợi sẵn, cậu đưa nó về

Trước cửa nhà nó...

-Cảm ơn đã đưa tôi về, Nhật Huy.

-Không có gì, mau vào nhà đi, ngoài trời lạnh đấy

-uhm

Nó đứng đợi Nhật Huy quay xe và lái đi, đang định vào nhà thì Bảo Quân từ đâu cầm tay nó và ép nó vào tường, khuôn mặt hai người cách nhau chưa tới 5cm

-Anh làm cái gì thế?-nó bực bội,bây giờ nó thật sự mệt lắm,thuốc mê làm nó đầu đầu như búa bổ.

-Tại sao em không bao giờ chịu ngoan ngoãn nghe lời vậy,tại sao em luôn thích chống đối tôi như thế?-không mặt hần ngày càng gần

- Tôi đã làm cái gì chứ?

- Tôi đã nói là em đừng thân với Nhật Huy quá mà,em quên rồi sao,hơn nữa em lại dám xưng tôi rồi.

Nó cười

-Tại sao tôi lại phải ngoan ngoãn nghe lời anh nhỉ? Anh nghĩ mình là ai mà được phong cái đặc quyền đó?

-Tôi-là-bạn-của -em.-cậu gần từng tiếng trong cổ họng

-Bạn trai của tôi,đã có giây phút nào anh thực sự nghĩ như thế chưa...khi anh làm điều đó với Mai Khôi anh có nghĩ qua điều anh vừa nói không,khi anh bật ra câu nói anh là bạn trai của tôi,anh có hiểu hết ý nghĩa và trách nhiệm của câu ấy không?-bao uất ức dồn nén,bao đau khổ cũng những gì phải chịu đựng trong tim suốt mấy ngày qua dường như đã lên đến đỉnh điểm và bùng nổ.tuôn trào qua từng câu nói của nó,cùng với nước mắt tất cả cùng tuôn trào như không gì có thể cản lại được

Bảo Quân ôm chầm lấy nó,mặc kệ nó đánh đắm đòi buông ra,cậu cứ ôm nó như vậy đến khi tiếng thút thít nhỏ dần đi,và nó đã không còn chống cự nữa mà để yên cho cậu ôm. Cậu nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai nó

-Tôi xin lỗi,chuyện lần đó là tôi sai...tôi thề đó là lần duy nhất,sẽ không có lần sau đâu...hãy tin tôi,được chứ?

-Liệu có tin được không?-nó ngẩng mặt lên nhìn Bảo Quân bằng đôi mắt vẫn đỏ hoe

Cậu mỉm cười lấy tay quạt nhẹ giọt nước mắt trên khóe mi nó

-Đương nhiên là được rồi

Cậu đặt lên môi nó một nụ hôn,nhẹ nhàng mà cũng rất nồng nàn

Chân trời đang chuyển dần về màu đỏ ối.

12. Chương 12

NGÀY KÌ LẠ

Chiều hôm sau,trên cầu

Tuấn đang ngồi vắt vẻo trên thành tàu và nó đứng bên cạnh

-Thế nào,anh tìm ra gì chưa?-nó hỏi

-Thật kì lạ phải không, hai tên kia có thể dễ dàng tìm ra em trong số những người con gái ấy còn tôi thì lại không thể nhận ra em như trước đây tôi luôn tìm thấy Nguyên.-hắn nhìn xa xăm và nói như tự nói với chính mình

-Vậy là...

-OH.Darling,you're not my darling anymore.

Nó cười

-Buồn nhỉ?

-Uhm.buồn chết đi được ấy

Cả hai cùng cười

-Ngày mai tôi quay lại Anh-hắn nói tiếp

-Sao gấp thế?-nó hỏi

Bỗng nhiên hắn lấy từ trong túi ra một cái nhẫn

-Giờ đây,nếu muốn cầu hôn tôi thì phải quì xuống đó-nó đùa

-Vậy tôi quì nhé.

-ĐỪNG....

-Đùa thôi,cái nhẫn này tôi sẽ cầu hôn người yêu của tôi

Và hân quì xuống thật

-Vậy....em sẽ giữ hộ tôi nó đến khi tôi thực sự gặp được người ấy chứ....vì cho đến bây giờ người chủ của nó vẫn là em

.....

-Được thôi,tôi sẽ cầm hộ anh đến khi anh muốn lấy lại nó.

.....Hôm sau,ở sân bay.....

-Anh đi bình an nhé-nó ôm nhẹ người bạn tốt.

-Được rồi,nếu tên này bắt nạt em-chỉ Bảo Quân-thì gọi tôi nhé,tôi thế chỗ hân cho

-Trước đó,anh nhớ chuẩn bị quan tài đi nhé-Bảo Quân bình thản

-Được rồi,hai người.

“Mời các hành khách của chuyến bay mang mã hiệu VE 118 khởi hành từ Hà Nội đến Luân Đôn mau đến phòng làm thủ tục,chuyến bay sẽ khởi hành trong 1h nữa... chúng tôi xin nhắc lại....”

-Đến giờ tôi phải đi rồi,tạm biệt nhé

-UHM

Tuấn kéo chiếc va li đi,được mấy bước,hân quay lại:

-Nhớ giữ cẩn thận hộ tôi nhé.

-Biết rồi mà.-nó gật đầu

Sau hi hân vào phòng check in,Bảo Quân hỏi

-Hân nhờ em giữ gì vậy?

-Không có gì,về thôi-thấy nó không nói,cậu cũng không hỏi

Đang định quay về thì nó nhận được điện thoại:

-Alo

-CHỊ À-giọng hét lạnh lốt oanh vàng của em gái nó vang lên đầy kiêu hãnh.

-Uh,sao thế?

-Em mới về nước,đang ở sân bay,chị đang ở đâu thế,đón em?

-Sao về gấp thế mà không báo chị?

-Em sorry mà,tại papa bắt về có việc quan trọng.Chị ở đâu vậy?

-Cũng đang ở sân bay này,em ở cửa sổ mấy để chị đón?

-Good.Số 3,em chờ đó

Bảo Quân nhìn nó

-Em gái à?

-Uh.nó vừa xuống máy bay,mình đi đón nó luôn đi.

-Em có em gái sao?-cậu hỏi,hồ sơ của nó nói mẹ nó mất ngay sau khi sinh nó mà

-Em gái cùng khác mẹ.là con của papa và dì,kém tôi 1 tuổi.

Nó giải thích nhanh và kéo Bảo Quân đi....đến nơi đang chen lấn để tìm em gái thì nó va phải ai đó

-Xin lỗi-nó cúi đầu

-Bảo Anh...cậu làm gì ở đây vậy?-Nhật Huy ngạc nhiên

-Nhật Huy? Tôi tiền một người bạn,còn cậu?

-Đón một người.-Nhật Huy có vẻ không hứng thú chỉ vào cái biển tên

“We e Trần Tuyết Ly”

Trần Khánh Ly trùng tên em gái nó....chắc không phải chứ?

Đúng lúc ấy,tiếng lanh lảnh lại vang lên

-CHỊ!

Một cô gái da trắng với mái tóc uốn nhẹ màu nâu ôm lấy gương mặt như búp bê mặc bộ đồ bó sát sành điệu vẫy tay loạn xạ với nó và chạy lại phía họ.... nhìn cái biển tên

-Chị.chị biết em về sao mà đón,em nói cha không bảo chị mà-cô nàng phụng phịu

-À-nó vội xua tay đính chính-không phải chị tới đón em mà là bạn chị Nhật Huy,cậu ấy tới đón 1 người bạn có lẽ tên giống em.

-Nhật Huy?Hoàng Nhật Huy là bạn chị sao?

-Phải,em biết cậu ấy?-liếc nhân vật chính và nhận được cái nhún vai tỏ vẻ tôi không hề biết cô ta.

-Không hẳn,cha nói em về để gặp cậu ấy mà,và hình như hôm nay cậu ta đón em thì phải-ngó nghiêng.

-Thực ra...-nó đang định giới thiệu thì...

-Đây là bạn chị sao?-chỉ hai tên con trai đang đứng phía sau.

-Ừ.-nó gật đầu xác nhận

-Chào hai anh,em là Tuyết Ly.

-Hi,em-Nhật Huy cười

Bảo Quân thì chỉ gật đầu chào lại nhưng cả hai thì cùng chung suy nghĩ “cũng xinh đấy như không bằng cô chị” còn cô nhóc thì có chút bức mình và thích thú vì lần đầu tiên có kẻ không đổ trước nụ cười thiên thần tái thể của mình,lạnh lùng,đúng kiểu cô thích.

-Ly này,Nhật Huy là...

Nhảy vào chặn họng

-Một trong hai người phía sau phải không ạ?

Gật gật

-Cậu ấy là...

-Đừng chị,để em tự đoán đi

Cô nhóc khoanh tay đi xung quanh hai anh chàng ngắm nghía một thôi một hồi và dừng lại trước mặt Bảo Quân

-Anh là Nhật Huy phải không?-và hồn nhiên ôm chầm lấy cậu

3 con người shock toàn tập-1 kẻ đặc chí nhận nhầm

* * *

* * *

Tuyết Ly đánh đu trên người Bảo Quân như vậy gần 3' mới nhận ra bầu không khí đang trở nên kì lạ xung quanh mình,miễn cưỡng buông cậu ra,cô nàng hua hua tay trước mặt nó:

-Hey,hey...mọi người sao vậy?

Sực tỉnh...nó hung hăng mấy cái rồi đi tới bên cạnh cô em

-Ly à,thực ra-chỉ về phía sau-cậu ấy mới là Nhật Huy,còn đó-chỉ về phía trước-là Bảo Quân,bạn chị

Cô nàng bắt đầu ngơ ngác nhìn hai anh chàng,Nhật Huy thì ngó lơ còn Bảo Quân thì chẳng phản ứng gì,chỉ tay đút túi quần,đáp trả ánh mắt của nó bằng vẻ cao ngạo cố hữu của mình như muốn nói “Đâu phải lỗi của anh,là cô ta chủ động ôm anh đấy chứ”

Tuyết Ly sau 1 vài giây ngơ ngác,gương mặt xinh xắn như có chút hồng lên vì ngượng,lập tức nở 1 nụ cười marketing cực kì hoàn hảo:

-Vậy sao? Thế là nhận nhầm rồi,ngại quá,xin lỗi hai anh nha.

Câu nói làm gián đoạn màn đấu mắt nảy lửa giữa hai con người,dời ánh mắt nhìn của mình sang cô em dễ thương,nó xoa đầu Ly

-Không sao đâu,người quen cả mà,nhưng lần sau thì đừng có lanh chanh nữa nha,em chẳng thay đổi gì cả-liếc nhìn Bảo Quân-tên đó mắc bệnh truyền nhiễm giai đoạn cuối đấy,đừng có đụng vào.

Bảo Quân sững người nhìn cô bạn gái của mình,có đời thừa nhà ai lại đi nói người yêu mình mắc bệnh truyền nhiễm sắp chết không,chơi hấn hả? Được lắm,... Cứ đợi đấy xem hấn trả đũa thế nào...và đáp trả ánh nhìn đầy nguy hiểm của Bảo Quân là một khuôn mặt theo kiểu “Thế nào,muốn gì? Xem anh làm gì được tôi?” làm hấn càng thêm lộn ruột

Giải,gỉa lắm,xem ra gần đây hấn chiều nó quá nên muốn nổi loạn phải không?

Hừ

Tiếng cười của Nhật Huy và Tuyết Ly vang lên một lần nữa đã thành công trong việc làm ngừng tạm thời cuộc chiến ngầm giữa hai người này,nó còn kịp lè lưỡi làm mặt ma với Bảo Quân trước khi quay đi,để lại một khuôn mặt nhăn nhó đầy khó chịu.

Nhật Huy cố nín cười ,lên tiếng

-Thôi,không đùa nữa,bây giờ cũng muộn rồi,hay chúng ta đi ăn gì đi,coi như ăn mừng Ly về nước luôn,oke,tôi biết một nhà hàng Ý rất ngon.

-Phải đó,mình đi ăn đi,em cũng đói rồi,đồ ăn trên máy bay tẻ quá-Ly đồng tình

Hai người kia nhìn nhau rồi cũng không có ý kiến gì.

-Vậy.... Bảo Quân,cậu đưa Bảo Anh và Ly về nhà cất đồ nhé,để tôi qua nhà hàng trước.

-Vậy cũng được.-Bảo Quân gật đầu

Ra đến xe,sau khi cất đồ vào cốp xe,nó đang định trèo lên xe thì bỗng cô em cản nó lại

-Sao vậy?-nó khó hiểu

-Chị...để em ngồi trên nha,em bị say xe mà.-kèm theo một ánh ngây thơ,trong sáng,nụ cười quen thuộc

Nó chưng hửng,cô em của nó bị say xe hồi nào vậy trời? dù khó hiểu nhưng nó vẫn nhường chỗ cho cô em mình mà không nhận ra rằng trong ánh mắt của Tuyết Ly khi đó phản chiếu một hình ảnh duy nhất đó là Vương.Bảo.Quân

13. Chương 13

Trên đường về,nó rút cuộc đã nhận ra một điều mà đáng lẽ nó nên biết ngay từ đầu, đó là cô em yêu dấu của nó,phải,dù không muốn thừa nhận nhưng cô em nó có vẻ đang muốn giành bạn trai với chị thì phải,hay là nó

đã quá nhạy cảm nhỉ, không phải chứ, đồng thời nó nhận ra rằng việc đó làm nó khó chịu hơn nó nghĩ, hừ, cứ nhìn cái cách Bảo Quân cười cười trò chuyện với con em nó như thể thân thiết lắm là đủ cho nó muốn phát hỏa rồi, lại còn được cô em yêu dấu song kiếm hợp bích cùng Bảo Quân, cái gì cũng anh ơi với chả anh Quân ơi kiểu như em nó mới nó mới là bạn gái của hắn chứ không phải nó ấy, bực mình thật, các người coi nó là vô hình à, tính bơ nhau chắc. Nó lườm Bảo Quân ở ghế lái với ánh mắt có sức sát thương ngang dao kiếm nhưng hắn, rõ ràng biết nhưng lờ đi, phải, hắn dám lờ đi sau khi ném cho nó cái nhìn ngang ngược “Đây là tôi trả thù em, ghen đi, ghen rồi kìa”

WHAT? GHEN Á?

G.H.E.N?

Never baby

Tại sao nó lại phải ghen chứ, không đời nào, làm gì có chuyện đó-nó tự phủ nhận...nhưng sao lại tức thế này nhỉ? Ghen là như thế này sao?

Trong lúc nó đang lơ mơ với cái phát hiện mới mang tính cách mạng của mình thì Tuyết Ly kéo nó trở về:

-Hai người quen nhau lâu chưa vậy?

Ừ nhỉ, không nói thì cũng không nhớ, nghĩ lại thì nó và hắn quen nhau cũng được gần 1 năm rồi, đã biết bao chuyện xảy ra...không ngờ tới có lúc nó lại là bạn gái của cái tên nó từng thề không đội trời chung, bắt giặc nổ một nụ cười, cục tức xẹp đi 1 nửa.

-Chắc cũng gần năm rồi-nó nhìn ra cười sỗ, như đang trôi về quá khứ-từ lúc tên này bị bệnh giai đoạn đầu cơ-nó lại châm chọc

-Thế sao?-Bảo Quân nhướn mắt lên.

Tuyết Ly khúc khích...

-Này, hai người có phải là bạn không vậy, sao em thấy hai người giống kẻ thù hơn đấy...

Ừ thì đương nhiên là nó và hắn không phải là bạn rồi, hắn là bạn trai nó mà, sao có thể là bạn được...nhưng đúng là giống kẻ thù hơn thật, lần nào gặp nhau cũng cãi nhau chẳng nói chuyện được yên ổn quá 5'... Thế thì có tính là yêu không nhỉ? Các cụ bảo Yêu nhau lắm cắn nhau đau mà, phải không, cũng chỉ lí ra phết đấy chứ

Bảo Quân nhìn nó qua tấm gương chiếu hậu, cố nhịn cười trước sự thay đổi cảm xúc trên khuôn mặt của nó, đầu tiên thì mặt hầm hầm, lườm hắn muốn rách mặt luôn, xong thì lại mơ mộng kiểu thi sĩ, hồn như đang trôi về một nơi xa lắm, xong thì lại đắm chiều như suy nghĩ gì đó nghiêm trọng lắm, thoáng buồn nhưng ngay lập tức lại bùng bùng khí thế...ôi trời, sao khuôn mặt con người lại có thể biểu cảm như thế nhỉ?

Nhưng... khi này...nó giới thiệu hắn là bạn nó phải không? Bạn mà không phải là bạn trai sao? Hắn nhúu mày, nó muốn giấu hay phủ nhận mối quan hệ này sao, hắn đều không cho phép...

Đúng lúc ấy, Ly lại tiếp:

-Nghe nói thành phố rất đẹp nha, khi nào anh phải dẫn em đi tham quan đấy, hứa nhé?

Bảo Quân hơi ngập ngừng trước lời đề nghị có phần thân thiết quá của cô nàng này, nhưng liếc nhìn ra phía sau, hắn tò mò, thực sự tò mò muốn biết khi chọc cô nàng này nổi giận thì sẽ như thế nào, liệu nó ghen có giống các cô bồ trước của hắn không nhỉ? Không ý thức, môi hắn khẽ nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp nhưng cũng đầy gian tà.

-Được, đương nhiên rồi. Làm sao tôi có thể từ chối 1 tiểu thư như em được?-khẽ liếc về phía sau

Tuyết Ly hơi đỏ mặt trước lời tán tỉnh của cậu nhưng khuôn mặt lại nở một nụ cười đắc thắng... còn nó chỉ im lặng và dành cho Bảo Quân cái nhìn đầy chết chóc.

Xìch.

Chiếc xe đỗ lại trước cửa nhà nó,hai chị em mang đồ vào nhà,dù hoàn toàn không muốn nhưng nó vẫn mời thep phép lịch sự:

-Anh vào nhà đợi không?

Cứ tưởng hấn sẽ từ chối,ai ngờ được rằng tên đại vô lại Vương Bảo Quân không biết xấu hổ, da mặt dày như bọc thép dày 5cm lại tỉnh bơ nói:

-Thế cũng được.

Không còn cách nào phản đối,há miệng mắc quai vì chính mình mở mồm mời hấn vào nhà, chả nhẽ bây giờ lại bảo: “Tôi cấm cửa anh bước vào nhà tôi, tránh xa nhà tôi ra à?” ôi trời,ai mà ngửi được? Vậy là đành ngậm bồ hòn làm ngọt,hậm hà hậm hực,chẳng phải hấn nên cười và nói : “Không sao,hai người vào đi,tôi đợi ở ngoài là được rồi sao”. Đúng là cái tên trời đánh mà.

Đang lĩnh kính với đồng va li to,va li bé của cô em yêu dấu,tay xách nách mang đủ loại đồ,nó đi được mấy bước lại rơi,bức xúc.hôm nay nó ra đường không xem ngày hay sao mà gặp toàn chuyện bực mình không vậy? Muốn chống đối nó à? Mà chẳng phải trong những trường như thế này ở trên phim hay trong truyện luôn luôn xuất hiện nhân vật nam chính ra tay galang,hào hiệp giúp đỡ nhân vật nữ chính hay sao, tại sao ở đây lại không có chứ?-khuôn mặt Bảo Quân với nét cười ngạo mạn lướt qua đầu nó trong 1 phần vụn giấy.Lắc lắc đầu xua đuổi cái hình ảnh đáng nguyên rủa ấy ra khỏi đầu.

Đây là thực tế chứ không phải thế giới của Hollywood và An-déc-xen,lấy đâu ra bạch mã hoàng tử,nhảm nhĩ,chuyện cổ tích à,hoang đường! Họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau,đừng mơ! Cuộc sống vốn không phải là một nơi toàn màu hồng. Nàng lọ lem tốt bụng nhận được tình yêu của hoàng tử, nàng công chúa ngủ trong rừng được đánh thức khỏi giấc ngủ ngàn năm bởi nụ hôn của chàng hoàng tử(t.g: óe,thế thì công chúa đáng tuổi cụ hoàng tử à,shock!) rồi thì cô tẩm chết ba lần bảy lượt cuối cùng vẫn làm vợ vua....lấy đâu ra? Cái thế giới của nàng tiên và ông bụt vốn chỉ tồn tại trong cổ tích để ra ngủ và lừa dối trẻ con mà thôi,còn nó thì đã qua cái giai đoạn đấy lâu rồi,cứ nhìn vào cuộc đời mẹ nó thì biết,cả đời hi sinh cho chồng con,thậm chí chết vì sinh nó mà chết,khác nào nó đã gián tiếp tiễn mẹ nó xuống gặp Diêm vương,rồi bà nhận lại được cái gì,vài lời tiếc của bố nó khi nhắc về mẹ khi còn nhỏ,đôi lần đi thăm mộ mẹ cùng cha và...hết. Khỉ thật. Hi sinh tất cả để đổi lấy 2 từ duy nhất LẮNG QUÊN.

Nước mắt nó bắt giắc chảy ra,không ý thức.Không hấn là đau lòng,chỉ là... nó cũng không biết nữa,đã bao năm trôi

qua,đáng lẽ nó phải trở nên chai lì rồi mới đúng,có lẽ từ tận sâu trong lòng nó vẫn cô đơn và cần một chút ấm áp....bỗng nhiên hơn lúc nào hết nó thấy mình cần Bảo Quân kinh khủng,ở bên hấn dù sao cũng ấm áp hơn.

Một giọt nước mắt long lanh chảy ra từ khóe mắt,mong mang và dễ vỡ như thủy tinh nhưng nó chưa kịp lăn dài trên khuôn mặt nó thì đã có một bàn tay ấm áp gạt giọt nước mắt ấy đi,giọng nói ấm áp vang lên

-Không sao chứ,sao tự nhiên lại khóc vậy?

Nó ngược mắt lên và....thất vọng. Nó đã hi vọng,đã thực sự nghĩ rằng đó là Bảo Quân,nó đã thấy vui vui vì rốt cuộc thì hấn cũng đã ở bên nó khi nó cần hấn nhất nhưng....không phải,dù rất muốn phủ nhận hiện thực trước mắt,dù rất muốn tự lừa dối bản thân tin vào điều mà mình biết là ảo ảnh nhưng không thể,khuôn mặt ấy,ánh mắt ấy,cử chỉ dịu dàng vừa rồi dành cho nó không phải là của Bảo Quân mà là Nhật Huy....nó thoáng buồn,Bảo Quân-hấn luôn ở đâu mỗi khi nó cần hấn chứ? Nước lại chảy ra,không tìm được.

-Haiz,ngại quá,chắc tôi bị dị ứng rồi,tự nhiên nước mắt cứ chảy ra như vậy.-nó đưa tay quệt đi dòng nước mắt đang chảy tèm lem,nhưng sao thế này,cứ quệt mãi quệt mãi mà nước mắt cứ chảy ra,thôi đi,đừng khóc nữa,không được khóc trước mặt người khác nữa,mày từng thế như thế mà,ngu ngốc,mau dừng lại đi.

Trong phút chốc,không biết làm thế nào,lung túng trước những giọt nước mắt của nó,Nhật Huy cảm thấy đau lòng,tại sao nó luôn khoắc lên trên mình một bộ dạng vui tươi hoạt bát để rồi lại đứng khóc một mình thế này chứ. Bất giác cảm giác muốn che chở nó,được ôm nó vào lòng nổi lên,dám cá cậu bây giờ có thể giết chết tên nào làm cho nó khóc ,cậu đưa tay ôm nó vào lòng

-Thôi nào,đừng khóc nữa,có gì nói tôi nghe đi,tên Bảo Quân bắt nạt cậu phải không? Để tôi xử hấn cho

Nhật Huy đang ôm nó trước cửa nhà nó, phải, nhưng bỗng nhiên nó không muốn đẩy cậu ta ra dù lý trí nó mach bảo nó cần làm như vậy, đã quá mức bạn bè rồi, nhưng thật sự vào giây phút này đây, nó cần một bờ vai để tựa vào, nếu không nó sẽ gục ngã mất. Nó ở yên trong vòng tay ấm áp và vững chãi của Nhật Huy, hương hoa Lavender quần lấy nó...chẳng biết rằng cách đó một đoạn có 1 tên đang chuẩn bị giết người, không khác gì quả bom nguyên tử đang đếm ngược.

Bảo Quân đang nổi điên, phải, thực sự phát điên lên rồi, tại sao nó dám để tên đó ôm chứ, lại còn ngay trước mũi hần nữa chứ, muốn trả thù hần thì cũng đâu nhất thiết dùng cách này chứ, khi này nó còn khóc nữa, không phải khóc vì hần đâu nhỉ, tội lỗi là Bảo Quân lại thấy vui khi nghĩ nó khóc vì hần, quái thật. Khi nhìn thấy nó khóc hần đã lo lắng thế nào....nhưng hần đã chậm một bước để phải chứng kiến cái cảnh này, Nhật Huy được lắm, nếu không phải cô ấy khóc vì hần thì hần đã cho cậu ta 1 đấm rồi.

Nó đang tức hần, nếu bây giờ hần xuất hiện thì chắc còn làm nó khóc ghê hơn ấy....trong nhà Tuyết Ly nhìn Nhật Huy đang ôm cô chị mình mà trên môi vẽ thành một nụ cười tuyệt đẹp.

Một lúc sau, nó ngừng khóc, mọi buồn phiền dường như cũng vì thế mà trôi đi hết, nó nở một nụ cười nhẹ nhõm

-Cảm ơn cậu, Nhật Huy

-Không có gì.

-Chúng ta vào thôi.

....

Trong nhà, Bảo Quân đã kịp rút lui vào trước và đang giả vờ ngồi xem tivi, còn Ly thì đang sắp xếp cái gì đó. Bảo Quân cố nhìn nó bằng ánh mắt như bình thường như nó vẫn nhận ra trong ánh mắt ấy có chút khác thường

-Sao lâu vậy? -Bảo Quân hỏi dù đã biết câu trả lời

-Uhm, gặp Nhật Huy nên đứng nói chuyện chút-nó ngại-Ly, xong chưa em, đi thôi-nó nhanh chóng đổi đề tài.

-Em xong rồi đây, chúng ta đi thôi.

Không hiểu vô tình hay cố ý mà Nhật Huy hôm nay không đi oto mà đi moto, thế là cô em iu dấu sau khi nhìn thấy quả xe phân phối lớn đã làm ra vẻ phát khiếp

-Em sợ đi xe moto lắm, Bảo Quân, anh cho em đi nhờ nhé.-mắt chớp chớp, mồm đớp đớp.

Bảo Quân ngần ngừ nhìn nó nhưng nó lảng đi, rồi hần cũng gật đầu.

-Vậy Ly, em đi với Bảo Quân nhé, chị đi cùng Nhật Huy mua chút đồ đã.-nó không muốn đi cùng Bảo Quân và Ly nữa, nếu không chắc nó không kiềm chế được mà phát hỏa lên quá, thế thì mất hình tượng lắm, hơn nữa sau khi này, không hiểu sao đối mặt với Bảo Quân nó thấy không được tự nhiên cho lắm

Nhận lấy cái mũ bảo hiểm từ cậu bạn, nó biết Bảo Quân đang nhìn nó nhưng chịu thôi, và không nhận ra khuôn mặt của cô em đang mỉm cười rạng rỡ khi cho rằng cô chị biết ý tạo không gian riêng cho cô nàng và Bảo Quân.

...Trên đường đi...

—Nhật Huy và Bảo Anh—

Đằng sau chiếc xe lao đi trên đường cao tốc, nó thấy gió tấp vào mặt mình, cuốn mình đi, cảm giác như sắp rời khỏi chiếc xe và bay lên, thật sự rất phấn khích nhưng cũng đầy nguy hiểm. Mọi cảm giác như được cuốn đi theo cơn gió, tới khi dừng lại thì chỉ còn một khoảng trống rỗng và bình yên trong tâm hồn-đây là lí do vì sao mà người ta đi bão khi muốn chết sao?

—Tuyết Ly và Bảo Quân—

Không khí trong xe bỗng trở nên đóng băng và khó chịu vì sự im lặng của Bảo Quân, anh ta dường như biến thành một con người khác hẳn so với khi ở chung với chị cô nàng. Giờ đây hình ảnh một Bảo Quân galang

và hay cười biến mất thay vào đó là một kẻ lạnh lẽo và cô độc, bỗng nhiên Tuyết Ly rung mình, gai người vì cái khí tiết cao ngạo của con người đang ngồi bên cạnh chẳng? Nhưng càng lạnh lùng thì lại càng kích thích sự tò mò của cô nàng, cô ta không tin rằng có anh chàng nào lại không bị cô hạ gục, đồng thời Ly cũng nhận ra dường như có điều gì đó không bình thường trong mối quan hệ giữa Bảo Quân và cô chị của mình, không rõ ràng nhưng chắc chắn là có. Để phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đến khó chịu, cô nàng nở một nụ cười dè dặt quen thuộc:

-Thành phố buổi tối cũng rất đẹp nha.-cô nàng nhận xét.

-Uhm.-Bảo Quân đáp hờ hững.

-Hình như chị em và Nhật Huy rất thân thì phải.-cô nàng không bỏ cuộc.

Bảo Quân siết nhẹ vô lăng, cố giữ tông giọng bình thường

-Uhm...họ là bạn học mà.

-Vậy sao, em lại thấy họ hình như hơi thân thiết trên mức bạn bè thì phải-kín đáo quan sát phản ứng của Bảo Quân nhưng may cho cô nàng là bóng tối nhập nhoạng và ánh sáng hắt ra từ những cái đèn cao áp không đủ để cô ta nhìn thấy ánh nhìn của Bảo Quân đang đánh lại.

-.....

- Ba người chơi với nhau lâu chưa vậy?-cô nàng tiếp tục cố gắng.

-..... Đến nơi rồi.

Bảo Quân đỗ xích xe lại trước nhà hàng Ý mà Nhật Huy đã nói và có chút ngạc nhiên, đây chẳng phải là....nhà hàng mà lần đầu tiên Bảo Quân mời nó đi ăn sao, môi hắn tự động nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ đầy kiêu ngạo.

...Nhìn quanh....

Hình như nó và Nhật Huy chưa tới thì phải. Hắn định đứng ngoài đợi, nhưng Tuyết Ly lại phản đối:

-Hình như họ chưa đến thì phải, hay mình vào trước đi, ngoài này gió quá anh.

Bảo Quân gật đầu.

Vừa vào đến cửa, một cô nhân viên đã chạy ra đón khách:

-Xin chào quý khách, chào mừng quý khách đã đến với nhà hàng. Quý khách đã đặt bàn trước chưa ạ? Hay anh chị muốn bàn đôi ạ? Gần đây nhà hàng đang thực hiện chương trình đặc biệt dành cho các cặp đôi, anh chị muốn thử không....

Cô nhân viên im bặt khi bắt gặp ánh mắt tràn đầy lãnh khí của người con trai cao lớn, còn Tuyết Ly thì đang đỏ mặt khi cô nhân viên nghĩ cô nàng và Bảo Quân là một đôi, đã bảo mà Tuyết Ly và Bảo Quân là một cặp hoàn hảo.

-Chúng tôi đã đặt bàn trước rồi.

-Dạ...dạ...vậy ạ? Vậy xin hỏi quý khách đặt bàn mấy người

-Bốn.

Cô nhân viên vội dò tìm người khách đặt bàn bốn chỗ hôm nay, phước tổ nhà cô ta là hôm nay chỉ có 1 mình Nhật Huy đặt bàn 4 người nên không khó tìm lắm. Cố nặn ra nụ cười tự nhiên nhất, cô ta ngẩng lên:

-Dạ, vâng. Bàn của quý khách là ở khu vực VIP nên sẽ có người đưa quý khách tới đó.

Nói rồi cô ta vội vẫy 1 người phục vụ khác

-Cậu dẫn khách đến phòng VIP 13 nhé.

Cậu ta gật đầu rồi quay ra hai người

-Xin mời quý khách đi theo tôi.

Trước khi họ đi, cô nhân viên nọ còn cố hoàn thành nốt công việc

-Chúc quý khách ngon miệng.-họ vừa đi khỏi là nụ cười gượng gạo trên môi cô ta vụt tắt, thở mạnh ra, cô vuốt vuốt ngực mình để bình tĩnh lại “Đẹp trai nhưng đáng sợ quá”-cô ta thầm nhận xét.

Cậu phục vụ trẻ đưa hai người đến bàn mà Nhật Huy đã đặt nằm trong một căn phòng riêng biệt. Tuyết LY nhanh nhẩu ngồi xuống cạnh Bảo Quân, vì phép lịch sự nên hắn cũng không nói gì. Cậu nhân viên lên tiếng:

-Quý khách muốn gọi món luôn hay lát nữa ạ?

-Đợi lát nữa đi, còn bạn tôi nữa-Tuyết Ly nhẹ nhàng

-Vâng.

Đúng lúc ấy, Nhật Huy và nó đi vào, thoáng ngạc nhiên nhìn 2 người còn lại, không còn lựa chọn nào khác, nó đành ngồi cạnh Nhật Huy và đối diện với Bảo Quân.

-Hai người đến lâu chưa?-Nhật Huy cười

-Cũng mới thôi-Bảo Quân nhún vai.

-Vậy chúng ta gọi món thôi.

Anh nhân viên biết ý vội đưa menu cho cả bốn người, Nhật Huy lướt nhanh qua các món và....gập quyển menu lại

-Bảo Anh và Ly, hai người muốn ăn gì? Lady First mà

Tuyết Ly phân vân nhìn các món trên menu

-Em cũng không biết nữa, em không rành món Ý lắm, chị, ăn gì thì ngon, chị thích món Ý lắm mà.

Nó cười nhẹ

-Vậy cho tôi 1 spaghetti hải sản, 1 bittet và 1 salat rau trộn.

-Tôi cũng vậy đi-Bảo Quân đồng tình'

Hai người còn lại cũng không phản đối.

Anh nhân viên cầm cúi ghi chép và ngừng lên:

-Vậy quý khách dùng đồ uống gì ạ?

-Có lẽ một chai vang trắng lạnh sẽ hợp đây-Nhật Huy

-Được, vậy đi.

Trong lúc anh nhân viên đi lấy đồ thì Tuyết Ly lên tiếng:

-Nghe nói ở đây vào nửa đêm trên sông có biểu diễn đèn nghệ thuật đẹp lắm phải không chị?

-Đúng vậy, em muốn xem sao?

-Uhm. vậy thì chút nữa ăn xong thì chúng ta đi xem.

Cánh cửa mở ra và anh nhân viên mang đồ vào, câu chuyện tạm dừng đến khi Tuyết Ly, vâng, lại là cô nàng tiếp tục:

-Hai anh này, chị em có bạn trai chưa vậy?

“Phụt”-nó đang nhấp dở ngụm rượu liền sặc trước câu hỏi vô cùng có duyên của cô em. Hai anh chàng đang ăn cũng ngừng lại, giương đôi mắt đầy ngạc nhiên nhìn cô ta nhưng rất tiếc tất cả đều vô tác dụng với Ly. Cô nàng vẫn giữ nguyên giây thơ trong sáng tựa thiên sứ của mình nhìn mọi người.

-Sao thế, sao mọi người nhìn em ghê vậy?

-Sao em không tự đi hỏi chị em đi-Nhật Huy lên tiếng

Cô nàng bữu môi

-Xùy,chị ấy chả nói đâu,mà hai người chơi với chị em mà,phải biết chứ,có chưa vậy?

Vừa nói cô ta vừa kín đáo quan sát phản ứng trên khuôn mặt của hai người con trai nhưng bất lực,họ không chế cảm xúc quá giỏi,cô nàng chẳng thu được gì ngoài hai khuôn mặt phẳng phất nét cười khó hiểu.

14. Chương 14

Nó sau vài giây treo máy,vội rít lên

-LY,thôi đi.

-....

Biết chắc sẽ không nhận được câu trả lời,cô nàng tiu nghỉu ngồi xuống.

..... 1 lúc sau....

Sau khi ăn họ đi ra bờ sông ngồi chờ tới nửa đêm để xem biểu diễn đèn nghệ thuật nổi tiếng.Gió từ sông vào buổi đêm khá lạnh mà nó chỉ mặc một cái áo khoác mỏng nên ngồi co ro một chỗ không kìm được bật lên tiếng hô nho nhỏ

-Lạnh sao?-Bảo Quân nhìn nói

-Uhm,có một chút-nó gật gật đầu

Hắn cởi cái áo khoác của mình cho nó,nhưng những cơn ho vẫn tiếp tục

-Nhật Huy,cậu và Ly ở lại nhé,để tôi đưa Bảo Anh về,cô ấy có vẻ mệt.

-Không cần đâu-nó phản đối yếu ớt

Nhật Huy nhìn nó đầy lo lắng,cậu cũng rất muốn đưa nó về nhưng Bảo Quân đã nói vậy thì cậu cũng hết cách.

-Uhm,cậu đưa cô ấy về đi,ở đây không khéo cảm lạnh đấy

-Chị à,chị không sao chứ?-Tuyết Ly cũng hỏi thăm nó nhưng ánh mắt lại có chút thất vọng,mất bao nhiêu công mới kéo Bảo Quân đến đây,sao lại đúng lúc này chứ- Hay là chúng ta cũng về đi.

-Không cần đâu-Bảo Quân lên tiếng-để tôi đưa cô ấy về được rồi.hai người cứ ở lại mà xem

Tuyết Ly cắn cắn môi không biết nói gì.

.....

Xịch.

Chiếc xe đỗ lại trước cửa nhà nó,một môi,có lẽ nó ốm thật rồi,định mở cửa xe để xuống nhưng cửa khóa,không mở được

-Vương.Bảo.Quân.

-Tôi không thích em gọi cả họ và tên anh như vậy đâu-hắn nhếch mép.

-Mở.cửa.ra.

Đâu có dễ dàng vậy chứ?

-Hôm nay em làm sai vậy?-Bảo Quân bỡ lời nó

-Chẳng làm sao cả,mở cửa cho tôi,tôi mệt.-nó gất gổng

-Nếu không nói cho rõ ràng thì hôm nay em đừng hòng ra khỏi cái xe này,dạo này tôi chiều em quá nên muốn nổi loạn sao?

-hắn cao giọng

-Nổ loạn à? Phải đấy,tôi muốn nổ loạn đấy,thì sao nào? Tôi không được quyền chắc?

-Em...

-Cái gì chứ? Ang nghĩ anh là ai chứ hả? À đúng rồi anh là Vương.Bảo.Quân mà,lời anh nói là chân lí-sự thật mỗi cùng một chút men rượu làm cục tức trong lòng nó như bùng nổ-còn tôi,tôi là cái gì trong mắt anh? Người tình,búp bê hay đồ chơi,dùng xong rồi vứt.Tôi....xét đến cho cùng chẳng là cái gì trong mắt anh hết sao? Dù tôi có tới tấp đến đâu thì tôi cũng là con người,có lòng tự trọng và có cảm xúc,tôi không phải là gỗ đá hay thần thánh,trước thì hết lần này đến lần khác anh xúc phạm,nhục mạ tôi,rồi sau đó thì ngủ với đứa con khác trong khi mồm vẫn nói thích tôi,tô thật sự không hiểu,anh không ngưng mồm à,tất cả tôi đều đã cho qua,cho qua nhưng không có nghĩa là tôi không khó chịu,không nghĩ về nó....đến bây giờ thì anh lại tán tỉnh em gái tôi trước mặt tôi,tôi cao thượng tới vậy đâu,tôi hận anh,ghét anh,căm thù anh,sao anh không biến khỏi cuộc đời tôi đi-nó vừa nói vừa đâm Bảo Quân thùm thụp.

Bảo Quân nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nó,túm tùm cười

-Em...đang ghen sao?

-Ghen á...không bao giờ.-nhưng mặt lại quay đi tránh ánh mắt của Bảo Quân

-Vậy sao?-khuôn mặt Bảo Quân hiện lên nét cười,vòng tay ôm lấy nó

-Đừng đụng vào người tôi-nó gạt tay Bảo Quân ra.

-Này ,đừng được nước làm tới nha,tôi còn xử em vụ dám ôm Nhật Huy ngay trước mũi tôi đâu đấy

-Anh....nhìn thấy?-nó lấp bắp

-Phải,nếu không phải vì hắn dễ được em thì tôi đã cho hắn ăn đấm,mà sao em lại khóc vậy?

-Không liên quan đến anh-bất hợp tác.

-Không phải em khóc vì tôi đấy chứ?

-Đừng có mơ,chẳng việc gì tôi phải khóc vì người như anh cả.

-....Em nói gì?-mặt đành lại

-Nói gì à?Tôi nói là tôi không muốn khóc vì anh.

-Mau rút lại lời nói ấy đi nếu không em sẽ hối hận đấy.

-Tại sao tôi phải rút chứ? Tôi đâu có sai,khu tôi cần anh nhất thì anh ở đâu,sao anh không ở bên tôi,dù chỉ để im lặng và nghe tôi nói,nhưng anh không hề,khi tôi bức mình,buồn hay vui người luôn bên cạnh tôi luôn là Nhật Huy chứ không phải anh,anh luôn mang tới rắc rối và khó chịu,tôi thật ngu khi đâm đầu 1 tên playboy như anh....có lẽ tôi đã nhìn nhầm về anh.

-Em nói gì?

-Tôi nói nhiều thế,sao nhớ được là nói gì?

-Em nói thích tôi?

Nó nở nụ cười chua chát

-Phải,tôi thích anh,chính tôi cũng ngạc nhiên khi nhận ra mình thích anh đấy,nhưng đó sẽ dần trở thành quá khứ tôi vì tôi...

-Tôi sẽ không cho phép điều đó đâu-Bảo Quân tranh lời nó-trước giờ em chưa từng thừa nhận bằng lời rằng thích tôi.

-Vậy thì hôm nay anh nghe rồi đấy,hãy yên tâm vì đó là lần cuối cũng anh nghe được câu đó.

Bảo Quân cười,cúi mặt định hôn nó nhưng nó quay mặt đi,từ chối,làm nụ hôn hạ cánh xuống má.

-Thứ nhất,tất cả những điều trước đây tôi làm,tôi xin lỗi,tôi không hề có ý đùa cợt với tình cảm của em.Thứ hai,nếu em

muốn thoát khỏi tôi hay chia tay thì chỉ trừ khi tôi chết thì em mới được toại nguyện.-hắn nói nhẹ vào tai nó.

-Tôi không phải nô lệ của anh.

-Em đương nhiên không phải nô lệ,làm gì có nô lệ nào dám bắt chủ tanh tách như em,tuy nhiên nếu cần thiết tôi cũng sẵn sàng nhốt em lại nếu em định chạy lung tung.

-Tôi đâu phải chó chứ mà chạy lung tung.

-Tốt nhất là vậy.

(t.g:Và như thường lệ giống trên phim sau đây là màn kiss giữa hai nhân vật,xin lỗi t,g ko viết kĩ phần này,mọi người tự tưởng tượng nhé)

..... Ở bờ sông.....

23:59

00:00

Màn biểu diễn đèn bắt đầu,những hàng đèn biển ảo đủ màu sắc uốn lượn trên cây cầu tạo nên những dải màu đan xen huyền ảo trên dòng sông ban đêm....thật huyền diệu

-Oa,đẹp quá-Tuyết Ly thốt lên

Rồi cô nàng nhắm mắt,chấp tay và lẩm bẩm điều gì đó.

-Người ta nói nếu nói tên người mình yêu vào đúng lúc đèn bắt sáng thì hai người sẽ được hạnh phúc mãi mãi-Ly giải thích trước ánh nhìn khó hiểu của Nhật Huy.

-Mãi mãi là một thời gian rất dài đấy.-cậu đáp

-Chẳng phải anh và chị em,hai người thích nhau sao?

-Sao lại nghĩ thế?

-Thì lúc chiều....uhm....thấy hai người ôm nhau-vừa nói vừa quan sát nét mặt đối tượng

-Em thấy sao?

-Xin lỗi,em không cố ý-giả nai

-Không sao,đó chỉ là ôm bạn bè thông thường thôi mà.

-Trông không giống vậy lắm-cô nàng đáp lại

-....-không hiểu sao Nhật Huy không muốn đính chính cái tin này với Tuyết Ly rằng thực chất Bảo Quân mới là bạn trai cô

chị của cô nàng,biết đâu cô nàng sẽ làm trò chơi này thêm thú vị thì sao?-em với Bảo Anh nhìn không giống nhau lắm nhĩ,hắn đổi chủ đề và Tuyết Ly coi đó như câu trả lời yes dành cho câu hỏi của mình

-Em với chị ấy là cùng cha khác mẹ mà,mẹ chị ấy mất khi chị ấy còn nhỏ

Cái đó cậu biết,trong hồ sơ có ghi mà.

-Đừng đâm đầu vào thích Bảo Quân,cậu ta không phải mẫu người em có thể chinh phục đâu.-Nhật Huy nói mà không quay nhìn cô ta

-Sao anh biết?

-Biết cái gì? Biết em thích cậu ta hay em sẽ không tán đổ được cậu ta?

-Cả hai.

-Do thái độ của em thôi-nhún vai.

Tuyết Ly chính thức nhận định rằng tên Nhật Huy này nguy hiểm hơn cô ta nghĩ.

..... Sáng hôm sau

08:30 a.m

Cái điện thoại rung bần bật kéo nó khỏi giấc ngủ.

Là Bảo Quân

-Alo

-Em chưa dậy à,mèo lười?

-Uhm.có việc gì không?

-Dậy đi,cùng tôi đến một nơi.

-Lúc khác được không,em mệt lắm.

-Không được.em có 10'

Cúp máy.

Vậy là anh ta trở lại bình thường rồi,nghĩa là quyền lực và bắt nạt.

Lê xác vào nhà vệ sinh....

10' sau nó khoác lên người cái áo khoác và đi ra ngoài.

Ngó nghiêng một hồi nó nhận ra xe của Bảo Quân đang đỗ ở một góc khuất,chắc hẳn ngại em nó.

-Chuyện gì vậy?

-....-Bảo Quân không đáp,chỉ ôm ghì lấy nó

-Sao vậy,nói đi-nó giục,Bảo Quân lạ quá

-....-hắn vẫn không nói gì,chỉ rúc mặt vào cổ nó,tận hưởng mùi hoa oải hương thoang thoang trên mái tóc nó,chưa bao giờ khi đang ôm cô bạn gái bé nhỏ của mình trong tay như thế này mà cảm giác sắp mất nó lại ảm ảnh hằn nặng nề tới vậy..... tất cả chỉ vì một phút bông bột mà bây giờ hắn phải chịu cái cảm giác bất lực và lo sợ này,cô nàng này nguy hiểm thật,làm hắn thay đổi nhiều như vậy.

Cuộc tái ngộ hôm qua của hắn và cô bạn gái cũ nhiều duyên nợ Mai Khôi thật không dễ chịu gì,lời nói của cô ta cứ văng trong đầu hắn

“Anh hãy đợi đấy,Bảo Quân.Mai Khôi này không phải con ngu.Tôi sẽ trả lại anh tất cả những gì anh gây ra cho tôi.

-Cô nghĩ mình đủ khả năng làm gì tôi?-Bảo Quân khinh khỉnh

-Anh thì không,nhưng còn cô người yêu bé bỏng của anh,tôi sẽ làm cô ta phải chịu đựng gấp trăm vàn lần điều tôi phải chịu,anh sẽ hiểu cảm giác bị người khác lăng nhục là như thế nào”

Con rắn độc.

Nếu cô ta dám đụng đến người con gái mà hắn đang ôm trong tay thì hắn thề sẽ giết cả nhà cô ả,nhưng thật sự Mai Khôi rất thâm độc,mà hắn và cô nàng cũng qua lại 1 thời gian nên cô ta biết 1 số chuyện của Bảo Quân và hắn biết cô ta còn có cả ảnh lục hai người còn quan hệ nữa.Bảo Quân sợ chúng sẽ đến tai nó,làm hắn nghi ngờ và xa rời hắn,hắn ghét khi nghĩ tới điều đó.

-Bảo Quân,Bảo Quân-nó lay hắn khi thấy hắn ngẩn ra

-Không có gì,đi chơi đi.

————Flash back————

Hơn 12 giờ đêm, hấn lái xe về nhà thì nhận được 1 tấm ảnh hai người đang hôn nhau, một người là hấn, còn cô gái chắc chắn không phải nó.

Tin nhắn mới

“Em nhớ anh”

MAI.KHÔI

Cô ta chưa biết sợ sao

Gọi điện

“Cô muốn gì?”-Bảo Quân gần lên

“Em muốn gặp anh”-giọng nhão nhoét-”Em nhớ anh”

-Cô đang ở đâu?

-Khách sạn lần trước ấy, phòng cũ.

Chó má.

Hấn quay xe tới khách sạn, hấn phải giải quyết cho xong vụ này, hấn có linh cảm không tốt về việc lần này Đạp bay cửa phòng khách sạn

15. Chương 15

-Quân à, em nhớ anh-cô ta từ đâu nhảy bổ vào hấn

* * *

* * *

Cô nàng quay ra đình hôn Bảo Quân nhưng hấn quay đi

-Cô làm cái trò gì đấy?-Bảo Quân đẩy cô nàng đang như con cuốn lấy mình như con rắn ra, khó chịu. Hấn ghê tởm cô nàng này.

Mai Khôi miễn cưỡng rời khỏi người Bảo Quân, cô nàng chỉnh lại cái váy hai dây màu trắng của mình, vốn đã ngắn...nay lại càng ngắn hơn. Cô nàng ngồi xuống giường, gác chân đây khêu gợi:

-Anh sao vậy, em nhớ anh mà.

Bảo Quân nhếch mép, cô ta chỉ được thế này, hừ, chưa đủ để quyến rũ hấn đâu

-Cô muốn gì?-hấn lạnh băng

-Muốn anh-cô ta ôm gối đầy ngụ ý, cố tình so vai lại làm cái quai váy rơi khỏi vai.

Xem ra cô ta cũng được đấy chứ, cũng không tồi nha.

Bảo Quân lại gần cô ta, nắm nhẹ cầm cô nàng

-Vậy sao?-hấn ghé sát mặt mình phả một luồng hơi lạnh vào tai Mai Khôi làm cô ta không kiềm chế rên nhẹ một tiếng

Bảo Quân khẽ cười, đưa tay vuốt nhẹ vết sẹo mờ mà mình tặng cô ta, chắc chắn cô ta phải nhờ đến sự can thiệp của dao kéo, chứ nếu không...còn lâu nó mới mờ được thế này.

-Món quà lần trước tôi tặng cô chưa đủ cho cô sao?-hấn bóp mạnh cầm Mai Khôi làm cô nàng kêu lên “Á” đầy đau đớn.- Hay cô muốn tôi tặng cô vài vết nữa, tôi cũng không ngại đâu...khuôn mặt này, sẽ thế nào nhỉ nếu có thêm vài vết sẹo nữa, chắc chắn sẽ vô cùng ấn tượng đây.

Bảo Quân buông cô ta ra và quay ra ngoài.

-Vậy nếu để cô người yêu bé nhỏ của anh nhìn thấy những tấm ảnh thì sao đây?-cô nàng chỉnh lại tư thế,tay ve vẩy mấy tấm ảnh

Bảo Quân dừng lại trước cửa phòng,quay lại

-Cái gì?

Mai Khôi ve vẩy mấy tấm ảnh.

Bảo Quân giật phắt mấy tấm ảnh từ tay cô ta....nhìn lướt qua một lượt...mấy tấm ảnh hấn độc mỗi cái quần đùi hai tay ôm hai em hai mảnhvà nhếch mép

-Tưởng gì...đây là mấy tấm ảnh chụp hồi ở Golden Star Resot chứ gì.... lại còn làm nhòe mặt đi nữa.Nếu là tôi thì tôi sẽ chọn mấy tấm ở Black Diamond cơ,mấy tấm ảnh đó nhìn tôi phong độ,đẹp trai hơn hẳn..mà lại còn nhìn rõ mặt nhân vật nữ chính nữa....chứ mấy tấm này nhòe quá,mà tôi nhìn vừa gầy, vừa đen thế này,để người yêu nhìn thấy thì ngại lắm.

-ANH...-Mai Khôi rit lên,cô ta thừa biết nhân vật nữ chính trong mấy tấm ảnh mà Bảo Quân nhắc tới là ai....

-Thế nào,cô còn ảnh không,tôi có đây,có cần tôi gửi cho không?

-....Đồ *****

Bảo Quân gỡ bỏ gương mặt giễu cợt cùng nét cười phẳng phất,mặt hấn lập tức đanh lại,ném đồng ảnh lại cho Mai Khôi,hấn bóp mạnh tay cô ta

-Tôi cảnh cáo cô,nếu cô dám đụng đến dù chỉ một sợi tóc của Bảo Anh thì tôi thề thì tôi sẽ tiến cả nhà cô về thế giới bên kia đấy,và...tốt nhất cô nên biết tôi là kẻ nói được thì chắc chắn làm được.

-Anh là đồ k...

-***** ,vừa nãy cô nói rồi,đừng mất công nghĩ từ mới làm gì ệt.

-Anh cứ đợi xem.

-Cô cho rằng cô làm gì nổi tôi?

-Anh thì không...nhưng cô người yêu bé nhỏ của anh thì tôi không chắc đâu,tôi sẽ làm cô ta phải chịu gấp trăm ngàn lần những gì tôi đã phải chịu,tôi sẽ cho anh biết bị người khác sỉ nhục là như thế nào.

-Tôi đã cảnh báo cô rồi đấy,nếu cô dám làm gì,thì những tấm ảnh này-hấn nhặt một tấm ảnh lên-với khuôn mặt rõ nét của nhân vật nữ sẽ được công bố với vài người đấy,như nhà trường chẳng hạn,cô thấy sao?

-.....

-Lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô,nếu để tôi thấy cô lại gần Bảo Anh thì đừng có trách,mọi thứ sẽ không chỉ dừng lại ở mấy vết sẹo trên mặt thôi đâu....nhớ cho rõ đấy.

-Anh đừng nghĩ rằng tôi là con ngu,chúng ta qua lại với nhau cũng khá lâu đấy,và tôi thừa biết những bí mật của anh,Bảo Quân ạ-cô ta vót vát

-Thế sao,cô cho rằng cô biết gì về tôi?

-Nhiều lắm,ví dụ như Hoàng Yến chẳng hạn,vị hôn thê đang ở Úc của anh ấy,chắc Bảo Anh chưa biết gì cô ta đâu nhỉ?

-Cứ thử xem và cô sẽ biết hậu quả ngay thôi.-Bảo Quân gần từng tiếng

Bảo Quân bỏ lại câu cuối cùng trước khi bỏ ra ngoài

-Vương Bảo Quân,tôi thề rằng anh sẽ phải hối hận vì những gì anh đã làm với tôi,Mai Khôi này không dễ chơi đâu.

————End Flash back————

“Á.....á.....á.....”-tình hình nó đang hết cực kì cuồng nhiệt khi....chơi tàu lượn siêu tốc....mọi thứ cứ quay vòng vòng....trời....đất....trời....đất....

trời....đất....ôi,chóng mặt quá...đến nôn mất thôi.

Loạng choạng xuống khỏi nơi đó.nó thề có cái dạ dày của nó là sẽ không bao giờ chơi lại cái trò nữa,có chết cũng không chơi,nhưng ngược lại Bảo Quân thì lại có vẻ thì cực kì thích thú với cái trò này,đúng là tên dị nhân mà,sao hắn có thể tỉnh bơ như không trong khi ruột gan nó thì lộn tùng phèo lên như thế này chứ.Nhìn khuôn mặt xanh như tày lá chuối của nó,Bảo Quân không nhịn nổi cười.

-Em không sao chứ.

-Không sao...chỉ sắp chết thôi.

-Hay chơi trò đó đi-hắn chỉ một cái gì đó

Ngẩng lên và nó nhận ra,cái trò làm mất Bảo Quân sáng rực như đèn pha oto là trò Đường hầm địa ngục.....oh.....my.....god.....con đi chết đây.....vĩnh biệt Người....

-Không,N-E-V-E-R.

-Sao?-Bảo Quân có vẻ không vui.

-Còn lâu,anh muốn thì tự chơi một mình đi.-nó vùng vằng bỏ đi.

Bảo Quân vội chạy theo nó,và nắm tay:

-Không đi thì thôi,đừng có đổi thế chứ,đi xem phim nhé.-hắn tranh thủ hôn cái chóc lên mũi nó và...lôi xềnh xệch nó đi.

Đi đằng sau nó bắt giác mỉm cười,một cảm giác ấm áp bỗng nhiên tràn ngập trong lòng,lúc này đây,nó cảm thấy mọi thứ rất thật,cái nắm tay Bảo Quân dành cho nó, Bảo Quân giờ đây dường như không còn là một thiếu gia ăn chơi,một playboy chính hiệu mà chỉ là đơn giản là một anh chàng đưa bạn gái mình đi chơi như bao người khác,nó thích cảm giác như vậy...

————-Trong rạp chiếu phim————-

Haizzzzzzzz.....Vương Bảo Quân thì tốt cuộc vẫn là Vương Bảo Quân phải không?Playboy thì muôn thuở vẫn là dân chơi thôi.

Xem phim...oke....nó cũng thích phim nhưng tại sao lại là phim tình cảm Hàn Quốc hả chúa? Vẫn biết là con gái thì thường thích những loại phim tình cảm này nhưng đâu phải tất cả,oke? Nó ghét thể loại này,buồn ngủ chết được,ngap dài một cái,nó ngán ngẩm tựa đầu vào ghế,tien tay nhúp mấy cái bỏng,nhai...nhai... và ngủ gật lúc nào không hay.

Lắc lư cái đầu....lắc lư cái đầu....và phản ứng có điều kiện là nó gục luôn trên vai tên bên cạnh,và hắn cười nhẹ,cổ ngồi yên cho cô nàng không thức giấc,công nhận là phim chán thật và cô nàng này cũng kì lạ thật,vừa nhìn thấy tên phim mặt đã xịu xuống rồi,chẳng phải hầu hết con gái đều thích hoặc cố tỏ ra thích cái thể loại này sao,liệu cô nàng đang ngủ trên vai nó có thật là con gái không nhỉ?

Hết phim,hắn lay lay nó

-Dậy,dậy đi.Hết phim rồi

Nó lại ngáp dài,đưa tay vươn vai

-Hết rồi à?

Hắn gật đầu rồi đi ra,quàng tay qua vai nó,gìong giận dỗi

-Em đúng là chả ra sao cả,ai lại đi xem phim mà ngủ gật thế chứ?

-Thì tại phim chán quá mà...

Hắn lắc đầu tỏ vẻ thế thì chịu rồi ...

-Đi ăn đi,đói quá à-nó nài nỉ.

-Thật là,em có phải là heo không vậy,lúc nào cũng chỉ thấy ăn với ăn thôi.-hắn xoa đầu nó,làm hơi rối mái tóc mềm

-Xi.....vậy thì anh đi cùng với một con heo đích thực đây...mau tránh ra đi chứ nếu để ai nhìn thấy thì ngại lắm-nó đẩy hắn ra.

-Thôi mà.

Ăn uống no say.....Bảo Quân đưa nó về nhà.Khác hẳn lúc này,trên đường về,hắn bỗng nhiên im lặng,không nói gì cả...

-Sao vậy,gì mà như mất hồn thế?-nó hua hua tay trước mặt Bảo Quân khi hai người dừng trước cửa nhà nó.

Bảo Quân lại bất ngờ ôm chầm lấy nó,rúc sát mặt vào cổ nó,cọ cọ nhẹ vào đó

-Hãy hứa với tôi một điều nhé.

-Hửm?

-Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì hãy tin tôi nhé.

-Tại sao...có chuyện gì vậy?-hôm nay nó luôn có cảm giác rằng Bảo Quân có gì đó khác lạ,không rõ nét nhưng chắc chắn là có,giấu nó chuyện gì sao?

-Chẳng có gì,hứa với tôi nhé,tin tôi-hắn đẩy nó ra để nó đối diện với hắn.

-Uhm...dù không hiểu chuyện gì,nhưng được,em hứa.

Hắn mỉm cười nhẹ nhõm,đặt một nụ hôn nhẹ lên môi nó...khi hắn vào xe và đi,không hiểu sao,nó cảm giác sắp có điều gì đó không tốt lành xảy,nhìn theo chiếc xe dần mất hút nơi cuối con đường,nó mới thở dài và quay vào nhà,có phải nó đã quá nhạy cảm không

Vào nhà,thấy cô em đang cúi húi ở dưới bếp,nó chạy vào

-Em chưa ăn sao?

-Dạ,rồi.em đang tìm nước thôi.Hôm nay chị đi đâu vậy? em gọi chị mà không được.

-Chị đi với bạn...

Nó ngáp ngừng và mặt hơi đỏ lên làm Tuyết Ly lập tức liên tưởng đến một nhân vật Nhật Huy-chấn chắn là đi cùng anh ta rồi.

Đêm đó,nó vẫn còn lẩn tránh về lời hứa khó hiểu với Bảo Quân,tại sao bỗng nhiên lại bắt nó hứa như thế chứ...? Đêm theo sự thắc mắc,nó chìm dần vào giấc ngủ.

————Sáng hôm sau————

Một ngày đẹp trời....Tuyết Ly quyết định chạy bộ buổi sáng một chút cho khỏe người..... đang chạy quanh khu nhà,bỗng nhiên cô nàng cảm thấy như có ai đó đang đi theo mình,quay lại...và quả thật là có 1 nhóm thanh niên đang đi theo cô.Cảm giác không an toàn,Ly chạy nhanh hơn,nhóm thanh niên kia cũng tăng tốc theo....lúc sau,Ly đã bị dồn vào một góc tường,xung quanh là những khuôn mặt đúng là đầu trâu mặt ngựa,cùng với những tiếng cười khà ồ.Man rợ.Tuyết y bắt đầu lo lắng

-Các người muốn gì hả?

-Cô em xinh quá-một bàn tay tên nào đó sờ vào mặt cô nàng,bây giờ thì thật sự cô nàng hoảng loạn rồi-đi chơi với bọn anh đi-tiếng cười lại vang lên

-Không,mấy người buông tôi ra-cô ta gạt vội mấy bàn tay đang sờ soạng mình ra-tôi la lên bây giờ.

-Cô em cứ la đi,có cần bọn anh la hộ không?-một tên lên tiếng.

Tuyết Ly hoảng hốt nhìn những khuôn mặt kinh dị đang càng ngày càng áp sát vào mặt mình...

-Mấy người đang làm gì đấy?-một giọng nói vang lên

Mấy tên đó quay ra xem thằng nào to gan phá chuyện tốt của mấy ông

-Thằng nào đấy?

-Ông nội chúng mày đây-Bảo Quân khinh khỉnh.Hắn đang đến nhà nó thì đi qua đây,vốn cũng chẳng phải việc của mình nên không muốn quan tâm,nhưng giọng nói của Tuyết Ly làm hắn chú ý và bây giờ thì đang chuẩn bị diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân đây.

-Xéo...không thì đừng trách ông mày.

Hắn nhếch mép

-Bây giờ lên từng đứa hay luôn một lượt đây?

Mấy thằng kia nhìn nhau,cười khằng khặc và tất cả cùng lao lên

-LÊN ĐÁNH CHẾT MẸ NÓ ĐI CHÚNG MÀY

Cả lũ ô hợp xông lên gần như quây kín Bảo Quân,Tuyết ly lo lắng nhìn hắn,một mình cậu ta làm sao đánh lại....

Bảo Quân cứ liên tục đánh và tránh đòn của bọn chúng...hắn như một con rắn tránh đòn của chúng sau đó đánh lại vào những chỗ hiểm....thúc cùi chỏ...lên gối...đá ...đấm....cứ tên này ngã xuống thì tên khác lại lên....

-Cậu chủ-bỗng nhiên một tên ở đâu đi ra,vội quát lũ xung quanh

BỌN MÀY,DỪNG LẠI,MUỐN CHẾT SAO?

Lũ đàn em nghe thấy tiếng đại ca vội dừng lại:

-Đại ca,đại ca mau đánh chết tên này cho bọn em đi,nó đòi cướp hàng của bọn em đại ca-1 tên lên tiếng

-Thằng ngu-tên đại ca đập mạnh tên đàn em

Hắn lại trước mặt Bảo Quân,cúi người

-Xin lỗi cậu,để tôi về dạy dỗ lại đàn em,bọn chúng không biết nên mới đụng đến người của cậu,cậu bỏ qua cho

-Hừ-Bảo Quân hừ lạnh một tiếng

Cậu đi lại chỗ Tuyết Ly

-Em không sao chứ?

-Em..không sao.

-vậy được rồi,để tôi đưa em về-đây là bản tính galang khó thay đổi.

Khoác nhẹ cái áo khoác cho Ly,hắn dìu cô ra xe và mở cửa cho cô vào.

Nghiêng người sang bên sát mặt Tuyết Ly

-Thoải mái đi,anh có ăn thịt em đâu-rồi hắn cài dây bảo hiểm cho Ly.

-Cảm ơn anh.-Ly ngại ngùng mặt đỏ bừng

-Không có gì,sao anh có thể để một tiểu thư như em gặp chuyện chứ-bản chất playboy hết cũng không đổi.

Tuyết Ly mặt ** bừng,cô chính thức thấy thích anh chàng này rồi,lúc lạnh lúc nóng,galang nhưng cũng rất nam tính,quyền lực và bí ẩn-hình ảnh tên đại ca kính cẩn với Bảo Quân sượt qua đầu cô ...quan trọng là hắn biết cách quyến rũ người khác...và cái gì Tuyết Ly này đã thích thì chắc chắn sẽ không để tuột mất

Khuôn mặt cô nàng khê vẽ nên một nụ cười quyến rũ và nguy hiểm.

16. Chương 16

Xịch

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà. Bảo Quân nhanh chóng xuống xe rồi chạy sang mở cửa cho Tuyết Ly. Cô nàng mỉm cười duyên dáng, nắm nhẹ lấy bàn tay đang đưa ra sẵn của Bảo Quân bước xuống, và bằng một phong cách đầy chuyên nghiệp, cô nàng bị vấp dù mặt đất hoàn toàn bằng phẳng, Bảo Quân cũng pro không kém, phản ứng không điều kiện, vội ôm lấy Tuyết Ly.

-Cảm ơn anh-cô nàng hơi đỏ mặt, ngại ngừng

-Không có gì, giúp đỡ phái nữ là vinh dự và trách nhiệm của con trai mà-hắn cười đầy quyến rũ.

Tuyết Ly cười và định đi vào, cô nàng toan cởi áo khoác của Bảo Quân ra nhưng hắn đã nhanh hơn

-Thôi, không cần đâu, em cứ mặc đi. Lần sau đi đứng phải cẩn thận nhé, cứ nếu một tiểu thư xinh đẹp như em mà bị thế nào thì anh sẽ đau lòng lắm đấy.-hắn tỉnh bơ nháy mắt, dường như không ý thức được mình đang phát ngôn cái gì. (fan Bảo Anh đâu, chuẩn bị gạch mau)

-Anh vào nhà chơi đã.-Tuyết Ly có vẻ nuối tiếc khi thấy anh chàng chuẩn bị rời đi.

Hắn khựng lại nhìn ngôi nhà một chút, rồi lắc đầu

-Thôi, để khi khác nhé lady, bây giờ anh bận rồi

Tuyết LY nhìn chiếc xe khuất dần, khuôn mặt nở một nụ cười đầy nguy hiểm “Vương Bảo Quân-anh phải của tôi”

Nó nặng nề mở mắt...hình ảnh xung quanh nhòe nhoẹt thành những hình thù kì dị nhưng rồi cũng rõ nét dần...

Sao ồn ào quá vậy?...nó đang ở đâu? Sao đau đầu quá thế

Lục lại trí nhớ của mình, chỉ nhớ được rằng nó, có lẽ đã bị đánh và ngắt đi, sau đó thì chắc được đưa về đây chăng? Vậy là nó bị bắt cóc à, mà ai bắt mới được chứ?

Bỗng một tên đá nó làm nó bật lên tiếng kêu khe khẽ

-Chị hai, con nhỏ tỉnh rồi-một tên lên tiếng

Chị hai? Là ai vậy? Sao tay chân nó vướng víu thế này, bị trói à? Hay chưa? Xem ra bà chị hai này không hề có tí thiện cảm nào với nó đây mà.

Một thân ảnh nhẹ nhàng bước đến gần nó, túm tóc nó giật mạnh mặt nó ngẩng lên

-Nhớ tao không cưng?

Quên sao được chứ, cái khuôn mặt ấy, giọng nói ấy

-Mai Khôi-nó lên tiếng.

-Ra là cưng vẫn còn nhớ chị à? Tốt lắm. Tưởng cưng quên chị rồi chứ-cô ả nhếch mép.

Ả đưa mặt gần sát lại nó, rít lên

-Nhìn thấy cái gì đây không, cô em?

Nó mở to mắt nhìn lên khuôn mặt đẹp của bà chị, dù đã được che đi khá khéo bằng phấn nhưng ở trên má vẫn còn vết sẹo mờ...

-Sao chị...?-Chưa kịp nói hết câu thì CHÁT – nó đã lãnh trọn cái tát của Mai Khôi, bên má nó bỏng rát

-Tại mày, tất cả là tại mày con đ*. Mày đã cướp những thứ vốn là của tao. Vì mày mà hắn đã tặng tao vết sẹo này, bây giờ tao sẽ giết mày.

Mai Khôi đôi mắt vằn đỏ máu, lấy hai tay bóp cổ nó, gương mặt nó từ đỏ bừng chuyển sang tái xám dần lại, hơi thở khó khăn đứt quãng. Đến khi nơ như sắp lả đi thì bỗng nhiên lực siết tay lỏng ra, nó cố hóp mấy ngụm không khí, nó ho sặc sụa...

Mai Khôi đứng thẳng lên nhìn nó đầy khinh miệt

-Không, nếu giết mày thì dễ dàng ày quá. Đó không phải là phong cách của Mai Khôi này. Dù có chết thì tao cũng khiến mày chết không toàn thây, dám đụng tới tao ư? Nhìn lại xem mình là ai đi.

Ả quay gót ngồi vào chiếc ghế sofa, gác chân lên làm cái váy vốn đã thiếu thốn nay gần như hoàn toàn biến mất sau cặp giò của ả. Với tay lấy một lon bia, ả nhâm nhi

Nhìn Mai Khôi nó tự hỏi mình đã làm gì đụng tới ả? Tất nhiên là không. Còn vết sẹo kia, là ai tặng ả mà ả gặp nó đòi nợ chứ? Không lẽ là....không đâu, chắc không phải hấn đâu-nó cố tình phủ nhận, hấn nói là đã giải quyết xong với ả này rồi mà. Nó tin hấn.

Mai Khôi nhấp ngụm bia, đều đều lên tiếng

-Hấn vốn ghét nhất là người khác đụng vào đồ của mình....-cười lạnh-vậy hấn sẽ phản ứng thế nào nếu biết búp bê của mình không còn nguyên vẹn nhỉ?

Nó bắt đầu thấy ớn lạnh sống lưng, không khó để nhận ra ẩn ý của ả trong câu nói kia, vậy “hấn” mà ả nói tới thật sự Bảo Quân sao?

Nó liếc nhìn xung quang căn phòng, cửa chính chắc chắn là khóa rồi, cửa sổ đóng kín, buông rèm, trong phòng mấy tên đầu trâu mặt ngựa đang đứng quanh Mai Khôi, còn nó, tay chân bị trói chặt vào ghế, đến cử động còn không nổi chứ nói gì đến việc thoát khỏi chỗ này để mà đi tìm Bảo Quân chờ giải thích kia chứ

Nhìn gương mặt đã có phần tái đi của nó, Mai Khôi nhếch mép cười đắc ý, ả khẽ ra hiệu với tên đứng bên cạnh, gã cùng vài tên khác bắt đầu tiến lại nó.

-Mấy người, biến ra chỗ khác không tôi la lên bây giờ

-Cưng có la lên thì cũng chả ai nghe đâu, tốt nhất là cưng nên ngoan ngoãn đi, bọn anh sẽ nhẹ nhàng-1 tên vuốt mặt nó kèm theo sau đó là một tràng cười man rợ.

Mai Khôi đứng lên ra lệnh

-Bọn mày làm cho gọn vào, rồi chị sẽ có thưởng-hất mặt về phía một tên-nhớ chụp ảnh rồi đem đến cho chị, bây giờ chị có việc phải đi trước.

Ả liếc xéo nó thêm cái nữa rồi bỏ đi. Mấy tên bắt đầu xúm lại nó. Nó hét lên

-Mấy người tránh xa tôi ra.

Đáp lại nó chỉ là những tiếng cười khả ố, man rợ...

XOẸT-tiếng xé vải vang lên

Thế là hết, hết thật rồi, nước mắt nó bắt đầu chảy ra, nó cắn chặt môi để không bật lên tiếng khóc....

RẦM-tiếng đập cửa vang lên làm lũ kia dừng những động tác ***** của mình lại, quay ra phía cửa. Đứng trước cửa là một anh chàng với ánh nhìn tóe lửa và nắm tay siết chặt.

Một tên khệnh khạng lên tiếng.

-Mày là thằng nào mà dám vào phá đám chuyện tốt của bọn ông?

-....

Một tên khác lại nói

-Thôi, nể tình chú em mặt mũi sáng sủa, ngồi đấy đợi đi, lúc nào bọn anh chơi xong thì sẽ cho chú mày hưởng ké.

Sau đấy bọn chúng ** lên đầy man dại,cậu ta nhìn cô gái nhỏ đang bị trói,khẽ liếc những tên xung quang rít lên:

-LỮ CHÓ MÁ.

Cậu nhảy vào giữa đám,tung toàn những đòn hiểm vào chúng,lúc sau,tất cả đều nằm co quắp ở dưới.Cùng lúc một đám người tiến vào,cúi đầu với cậu

-Cậu chủ.

-...

Cậu ta mặc kệ những người kia,tiến lại phía nó,bàn tay chạm nhẹ khẽ gạt đi giọt nước mắt trên khuôn mặt nó,ánh mắt tràn đầy sự bi thương và căm phẫn.Cậu lấy chiếc áo khoác mặc lên người nó rồi bế nó lên,lướt qua những người kia

-Những tên này thì làm thế nào ạ?

-Con chó nào là chủ của chúng ?

-Bọn chúng khai là ả tên Mai Khôi ạ

-Đập què chân chúng đi rồi đưa về cho chủ chúng

“Hừ,may là cô ấy không sao chứ không là tao giết sạch cả nhà chúng mày”-cậu khẽ lẩm bẩm

Ôm cô gái nhỏ bước ra khỏi đó,vừa lúc một tốp người khác kéo tới.Cậu đưa đôi mắt đầy khinh miệt của mình với người con trai đang hướng ánh nhìn đầy giận dữ về phía cô gái cậu đang ôm trong lòng.

-Cô ấy có sao không?-hắn cố giữ giọng bình tĩnh.

-Không sao.-cậu đáp cụt lùn rồi ra hiệu cho người của mình đỡ lấy nó.

BỐP-cậu thụi mạnh một cú vào bụng hắn,những người đằng sau định chạy lên nhưng bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của cậu nên chột khựng lại

-ĐỒ KHỐ*-cậu rít lên

-.... Đưa cô ấy cho tôi,tôi mới là bạn trai của cô ấy(t.g:đến đây thì mọi người đoán ra ai với ai chưa?)

-Anh còn dám nhận mình như vậy à? Không thấy hèn sao? Anh biết ai là người làm cô ấy ra như vậy không? Là ả bạn gái yêu dấu của anh MAI KHÔI đấy

-...Mai Khôi lại cô ta-hắn đâm mạnh xuống nền nhà

-Đến bạn gái mình mà anh cũng không bảo vệ nổi thì tốt nhất anh nên buông tay cô ấy đi,cứ thế này,sẽ có ngày cô ấy trở thành một cái xác vì anh đấy.

Nhật Huy nói rồi nhận lấy nó từ tay người phía sau rồi rời đi,để lại Bảo Quân ngồi gục ở đó cùng câu nói

-Nghĩ xem rốt cuộc anh làm được gì cho Bảo Anh mà dám tự nhận mình là bạn trai cô ấy?

————Flash back————

Bảo Quân đứng trước cửa công viên,sốt ruột nhìn đồng hồ,đã quá giờ hẹn gần 1 tiếng rồi mà chả thấy nó đâu cả,gọi điện thoại thì tối qua đến giờ không thừa,không biết lại giận gì nữa rồi.Hay là đã xảy ra chuyện gì,nếu nó không đến được thì đã phải gọi điện thông báo chứ....

Nỗi bất an ngày càng dâng lên trong lòng hắn,không hiểu sao hắn có linh cảm không tốt về điều này chút nào.

.
. .
.

Hắn lo lắng gọi điện liên tục nhưng lần nào cũng không liên lạc được, rốt cuộc thì cô nàng đang ở chỗ quái nào vậy chứ? Hắn sắp phát điên lên rồi đây

Bỗng có người đập vai hắn.

-Nhật Huy cậu làm quái gì ở đây?-hắn khó chịu

-Bảo Anh bị bắt cóc rồi-Nhật Huy lên tiếng

-Bắt cóc? Ai bắt?

-Không biết,lúc này đi qua người của tôi nhìn thấy cô ấy bị lôi vào xe oto nhưng trong lúc đuổi theo thì bị mất dấu rồi.Người của tôi không đủ...biển số xe là 14N-****

-Được rồi,tôi hiểu rồi.-Bảo Quân gạt đầu rồi vội vào xe,hắn thề nếu cô nàng bị làm sao thì hắn sẽ giết hết .

Hắn gọi điện

-Cử toàn bộ người đi tìm cái xe có biển số 14N-**** cho tôi,có phải lật tung cái thành phố này này lên cũng phải tìm cho ra.

Chưa bao giờ hắn lại thấy nóng ruột tới vậy

CHÓ THẬT

Hắn đập mạnh tay vào vô lăng.Bảo Anh,đừng để bị làm sao đấy,đợi tôi đến

Hai chiếc xe phóng nhanh trên đường cao tốc hướng về hai hướng khác nhau nhưng lại cùng chung một mục đích...

....và hắn đã tới muộn hơn 1 bước...

—————End Flash back—————

* * *

Mùi thuốc sát trùng sộc vào cánh mũi khó chịu khiến nó khẽ cự mình,mở mắt nhìn xung quanh,tường trắng,rèm trắng,cửa trắng,tất cả chỉ một màu trắng đơn điệu đến nhàm chán...chứng tỏ hoặc nó đã chết hoặc là đang ở trong bệnh viện

-Tỉnh rồi à?-Nhật Huy lên tiếng khi thấy nó khẽ động đây

-Uhm....tôi đang ở đâu đây?-đầu óc nó vẫn còn ê ẩm vì cú đánh ban sáng

-Bệnh viện-cậu đáp gọn

Đúng là đang ở bệnh viện thật....

-Làm sao tôi vào được đây?-nó vừa nói vừa có ý muốn ngồi dậy,nhưng không được,toàn thân như kiệt sức,chân tay như chẳng còn là của bản thân nữa...đầu choáng nhẹ

-Nằm yên đi-Nhật Huy đỡ nó-bác sĩ bảo cậu chưa dậy ngay được đâu.

Nó chấp nhận nằm yên,vô ý nhìn xung quanh phòng

-Là cậu đưa tôi vào đâu sao?-nó hỏi

-Đừng nhìn nữa...hắn không tới đâu-Nhật Huy không trả lời câu hỏi của nó mà nói một câu thẳng vào tim đen của cô nàng.

Nó khẽ giật mình.

-Gì chứ?...tôi...tôi...-vội vàng thanh minh nhưng biết nói gì đây.

-....

Sự im lặng bao trùm khiến bầu không khí như trở nên đông đặc lại tới nghẹt thở. Nó chưa bao giờ thấy khuôn mặt Nhật Huy lạnh lùng và vô cảm đến thế. Điều này làm nó thấy khó chịu,bứt rứt-cảm giác như

nó chính là nguyên nhân của cái sự bất bình thường của cậu bạn, một cảm giác tội lỗi xen lẫn đôi chút sợ sệt chột dưng lên trong lòng mặc dù chính nó cũng không hiểu cái cảm giác đấy từ đâu mà ra? Trong lúc nó ngất đã xảy ra chuyện gì sao?

-Này-nó kêu cậu bạn-đã xảy ra chuyện gì vậy? Làm sao tôi vào được đây?

Cậu thở dài

-Sáng nay cậu bị người ta bắt cóc?-cậu nhướn mày hỏi, chờ đợi phản ứng của nó

Khuôn mặt nó khẽ biến động nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường, nó nở nụ cười nhợt nhạt

-Uhm...phải-nó gật đầu xác nhận, Nhật Huy hỏi thể nghĩa cậu đã biết tất cả

-Vậy cậu biết người bắt cậu là ai không?-bắt đầu mất bình tĩnh

-.... Mai Khôi-nó nói khẽ

17. Chương 17

-Phải, chính là ả đấy. ả hết lần này đến lần khác hại cậu là vì cái gì?-cậu nói gần như gất lên

-.....

-Đừng cố tình phủ nhận Bảo Anh ạ....cậu biết, tôi biết tất cả là vì hắn...vì tên khố* nạn đó....cậu thấy như vậy là đáng sao? Lần này nếu tôi không đến kịp thì....-Nhật Huy bỏ lửng câu nói, một mối nghi ngờ xuống ghế

Cậu tiếp tục

-Sau những gì hắn làm cho cậu, thì những gì cậu phải chịu vì hắn liệu có xứng không? Hắn có biết gì về cậu không? Thật sự cậu có cảm thấy tin tưởng hắn không?

-.....

Bảo Anh không trả lời gì cả vì thật sự là cô nàng không biết phải nói gì lúc này nữa...dường như mọi lí lẽ nó đặt ra để bảo vệ mối quan hệ của mình và Bảo Quân đều lung lay trước những lời nói của Nhật Huy...có khi nào nó đã tự huyễn hoặc chính mình, tự mình lạc trong giấc mơ của chính mình không?

Xoẹt

Cánh cửa mở ra và Tuyết Ly nhanh chóng chạy vào, đến bên giường bệnh

-Chị à, chị bị thế nào vậy? Là ai làm chị ra nông nổi này? Sao họ ác thế? Hức...hức-Tuyết Ly vừa nhìn nó vừa chảy nước mắt, khóc tức tưởi như thể nó mắc bệnh nan y sắp chết đến nơi.

Nhìn khuôn mặt tèm lem nước mắt của cô em, nó thấy ầm lòng lại

-Đừng khóc nữa, trẻ con quá. chị có bị làm sao đâu.-nó trấn an cô em

Hức...hức...-Tuyết Ly vẫn chưa ngừng khóc.

Bảo Quân lặng lẽ vào sau Tuyết Ly, hắn nhìn xoáy vào nó làm nó thấy không được tự nhiên cho lắm, ánh mắt hắn nhìn nó sâu thăm thẳm, phức tạp và đầy khó hiểu...

Bỗng Nhật Huy lên tiếng

-Tuyết Ly, bác sĩ bảo không nên ở đây đông người không tốt cho sức khỏe người bệnh, em cùng tôi ra ngoài mua chút gì cho Bảo Anh đi, chắc cô ấy đói rồi.

Cậu cố tình tạo không gian riêng cho hai người kia, Tuyết LY miễn cưỡng gật đầu rồi rời khỏi phòng cùng Nhật Huy

-Vậy em đi mua chút đồ cho chị nhé. Chị thích ăn gì để em mua

-Uhm...gì cũng được-nó cười

Cạch.

Cánh cửa phòng đóng lại nhẹ nhàng

***** Bên ngoài phòng bệnh*****

Vừa bước khỏi cửa phòng được vài bước, Nhật Huy đẩy mạnh Tuyết Ly vào tường hành lang khuất, cậu chống tay vào hai bên khiến cô nàng không thể thoát ra ngoài

-Cô thôi ngay đi cho tôi-cậu nói với âm điệu lạnh lùng pha chút đe dọa

-Anh...nói gì,em không hiểu-Tuyết Ly mặt bắt đầu tái nhợt ngu ngơ hỏi lại

-Cô còn hỏi tôi đang nói gì à?-nhếch mép-tôi không ngờ chỉ số IQ của cô lại chỉ ngang tầm một con chó như vậy đấy.

-Anh...

-Tôi nhắc lại lần nữa,nếu cô còn đụng tới Bảo Anh một lần nữa thì dù cô có là con gái thì tôi cũng không tha đâu.

-Tôi không hiểu anh đang nói gì hết.Bảo Anh là chị tôi...tôi làm gì chị ấy chứ?-cô nàng bắt đầu phản ứng
Nụ cười nhếch mép của Nhật Huy vụt tắt thay bằng một giọng nói lạnh lẽo và một ánh mắt tràn đầy lãnh khí và cực kì tàn nhẫn

-Hừ...cô đừng cho rằng không ai biết người thông báo cho cô ả Mai Khôi là sáng nay Bảo Anh ra khỏi nhà từ sớm chính là cô.Cô đã cho người điều tra cả về chị của mình và hợp tác cùng ả kia thì chắc chắn cô cũng biết Bảo Quân là bạn trai của chị cô,đúng chứ?

Tuyết Ly giật mình,làm sao hắn biết.Chuyện này thần không biết.quỉ không hay vậy sao hắn lại biết? Chẳng lẽ con nhỏ Mai Khôi đã lừa nó? Không biết nó có nói với Bảo Anh gì không? Con chó cái. Đúng là loại vô dụng,có chút chuyện mà cũng làm không xong...

-Làm sao anh....

-Biết chứ gì? Muốn người ta không biết tốt nhất là không làm

-.....

-Tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng,nếu cô còn tiếp tục làm những trò bỉ ổi như thế với Bảo Anh thì tôi sẽ đích thân tiễn cô sang thế giới bên kia đấy,Trần Tuyết Ly.Lúc đấy kể cả cô có trốn dưới 18 tầng địa ngục thì tôi cũng lôi cô lên bằng được.

-.....Anh nghĩ mình làm gì nổi tôi chứ?-Cô ả cố nói cứng mặc dù trong lòng đã vô cùng run sợ.

Ngày Huy lại nở nụ cười nửa miệng

-Cô chứ thử xem tôi có thể làm gì cô? Tốt nhất cô nên tin tôi là kẻ nói được thì sẽ làm được.

Cậu quay người định bỏ đi,nhưng chợt dừng lại quay lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp,ngây thơ đầy giả dối kia bằng đôi mắt khinh miệt

-Tôi sẽ không nói với Bảo Anh những việc bẩn thỉu mà cô làm nên cô hãy biết điều đi,đừng khiến tôi phải ra tay.

Ngày Huy đi thẳng mặc kệ cô gái đứng như phỗng ở bức tường,mặt cắt không còn giọt máu.Nhưng rất nhanh sau đó,cô lấy lại dáng vẻ ngây thơ,kiêu sa thường ngày. ...Tiếc thật,mất một anh chàng đẹp trai như vậy... cô ả vốn định để anh chàng này làm dự bị nếu thất bại với Bảo Quân thì vẫn còn hẵn,Ngày Huy cũng đâu kém cạnh gì Bảo Quân là bao....nhưng không ngờ tên này lại phát hiện ra khuôn mặt thật của cô nàng quá sớm, vậy là mất đi một mục tiêu,hắn quá nguy hiểm... Để thắng cuộc chơi này,kiểu gì cô ả cũng phải loại được hắn...tuy nhiên tạm thời chưa cần lo tới hắn,chắc chắn để cô chị yêu quý không đau khổ hắn sẽ không phun ra những gì hắn biết làm sụp đổ hình ảnh đẹp đẽ của ả...

Lấy lại nụ cười trên môi,cô ả quay lại phòng bệnh

***** Trong khi đó ở trong phòng bệnh *****

Nhật Huy và Tuyết Ly ra ngoài làm không khí trong phòng bệnh lại yên tĩnh trở lại...sự im lặng từ cả hai bên làm mọi thứ trở nên thật ngọt ngào,bức bối...

Bảo Quân nhìn vết sưng còn mờ nhẹ trên gương mặt nó mà không khỏi xót xa...chắc hẳn nó đau lắm,hắn không kìm được mình muốn vuốt nhẹ chỗ sưng ấy...cánh tay vô thức đưa lên nhưng dừng lại giữa không trung...chơi vơi....rồi hắn thở dài...lại bỏ tay xuống

Bảo Anh hướng mắt nhìn bầu trời cao xanh bên ngoài...những đám mây hồ hững trôi dường như không hề bận tâm gì đến sự đời... Hình ảnh những khuôn mặt những tên đầu trâu mặt ngựa gớm ghiếc kia chợt lần lượt hiện qua đầu nó đầy rõ nét...kèm theo đó là những tiếng cười man dại của chúng vang lên vắng vắng....và câu nói của Nhật Huy như xoáy sâu vào tim nó “Cậu có thật sự tin tưởng hắn không?”

Phải chính nó cũng tự hỏi chính mình liệu có thật sự tin con người kia hay không? Liệu lòng tin của nó dành cho hắn có đủ để chấp nhận lời giải thích mà hắn sẽ đưa ra hay không? Nó nghi ngờ về chính lòng tin của bản thân... nói thật ra,nó sợ...sợ rằng mình sẽ không tin hắn,sợ hắn sẽ không ỉnh được lời giải thích thỏa đáng,sợ rằng hắn sẽ không giải thích....vậy nên nó không dám hỏi...Niềm tin của nó với hắn như quả cầu pha lê đẹp nhưng mỏng manh dễ vỡ...nó không muốn tự mình làm vỡ nó để rồi các mảnh vỡ găm vào tim...đau nhói...

-Không sao chứ?-Bảo Quân lên tiếng phá vỡ bầu không khí khó chịu này.

-Uhm...không sao-nó gật nhẹ

Lại im lặng.

Một bức tường vô hình dường như được dựng lên giữa hai người...ngồi ngay cạnh nhau như hình như lại chẳng biết nói gì với nhau cả...hoặc cả hai đều không dám nói sợ đánh mất điều gì đó mơ hồ nhưng vô cùng quan trọng...

.
. .

-Em không có gì để nói với tôi sao?-Bảo Quân tiếp tục

Nó quay ra nhìn hắn....

-Tôi đã hứa là sẽ tin tưởng anh,vậy nên tôi sẽ tin tưởng...hãy nói tôi biết mọi chuyện khi nào anh thấy thoải mái và cần phải nói.

-....

Bỗng điện thoại của hắn reo vang,hắn nghe rồi đứng dậy khỏi ghế

-Xin lỗi,tôi có việc gấp phải đi,em nghỉ ngơi cho khỏe đi nhé.

Nói rồi hắn đứng lên quay đi...

“Bảo Quân Tôi đã lựa chọn trốn chạy,không đối mặt với sự thật mà tiếp tục tin anh dù có hơi mù quáng...hi vọng rằng tôi niềm tin của tôi không bị phản bội và cảm giác xấu này của tôi là sai.... Đừng làm tôi thất vọng,hãy cho tôi thấy mình đã lựa chọn đúng”-nó nhìn bóng Bảo Quân khuất dần sau cánh cửa thăm nghĩ.

Trước cửa phòng 124

Nó đứng trước cửa căn phòng...ngập ngừng không biết có nên vào hay không,có điều gì đó mách bảo nó rằng bên trong có thứ gì đó mà nó không nên xem,nếu nhìn thấy thì nó sẽ mất đi thứ gì đó thật quan trọng.Tim nó đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.Cố ghìm cảm giác bất an xuống,nó đẩy cửa vào

Xoạch

Cánh cửa bật mở.

Nó đứng ngây người...trơ mắt nhìn hai con người trên giường kia....hàng loạt cảm xúc lướt qua nó trong một phần nghìn giây...kinh ngạc....đau khổ....tuyệt vọng...tất cả đến làm quá nhanh làm nó thật sự không phản ứng nổi

Nó dám tin vào mắt mình nữa...hai kẻ kia...một kẻ là người mà nó đã tin tưởng đến khi nó bước vào đây,còn kẻ còn lại là kẻ mà chỉ vài hôm trước đã muốn cho người làm nhục nó

Thật sự là tàn nhẫn mà

Hai kẻ không biết liêm sỉ ôm nhau trên giường trong tình trạng gần như lỏa thể.Bọn chúng nhìn nó kinh ngạc rồi ả Mai Khôi đứng dậy quần chiếc chăn quanh mình tiến lại chỗ nó,hét lên

-Bọn mày đâu,sao để con nhỏ này vào đây?

Ngay lập tức có vài tên tiến từ đâu ra nắm lấy tay nó,nhưng nó cũng chẳng bận tâm nữa rồi,ánh mắt nó nhìn như xoáy vào tên đang nằm trên giường đầy phần uất,bỉ phần...vậy ra đây là kẻ mà nó đã dành lòng tin cho ư? Mắt nó đúng là để cho chó ăn rồi.Bỗng nó mỉm cười chua chát

Làm sao nó lại quên hẳn là Vương Bảo Quân nhỉ? Gì chứ? Chỉ là một thằng đểu không hơn.Hắn cũng nhìn nó chằm chằm ánh mắt phức tạp nhưng tuyệt không hề có một tia nào gọi là ân hận hay muốn giải thích cả,chỉ đơn giản là nhìn xoáy vào nó.

-Mày thấy căn phòng này quen không,Bảo Anh?-giọng nhỏ Mai Khôi vang lên

Nó nhìn quanh phòng....

Ha,thì ra là phòng khách sạn lần trước mà tên khốn kiếp kia cùng ả mây mưa rồi gửi ảnh cho nó,biết chọn địa điểm quá nhỉ?

-Buông tôi ra-nó lạnh giọng

Mấy tên kia nhìn hắn.Hắn gật đầu

Nó đi lại gần chỗ hắn.Bây giờ nó chỉ cảm thấy bức mình và hận.Sự đau đớn vì bị phản bội lòng tin,sự tuyệt vọng lên tới đỉnh điểm tất cả chỉ còn lại hận thù.Nó lại gần giường,thần nhiên giương mi nhìn hắn

-Có gì để giải thích không?

-.....

Nó nhắm mắt hít một hơi dài

Nó nhếch mép lấy cốc nước bên cạnh bàn và

Rào-cả cốc nước đổ lên đầu hắn

-Game over.Không ngờ khẩu vị của anh lại thấp vậy đấy Bảo Quân ạ.

Ánh mắt nó nhìn hắn vô cảm nếu có thì chỉ là sự khinh miệt đến lạnh lùng.

Nhỏ Mai Khôi ** lên

-Mày làm gì...

-Bà chị cảm mềm đi,điếc tai quá-nó quay ra-không ai thèm giành với bà chị đâu,phục vụ hắn tốt đi,có khi hắn thích bà chị thật đấy.

Mắt ả long lên muốn nhảy xổ vào mà bóp chết nó,mặc kệ,nó cứ thế đi.Bảo Quân lắc đầu nên mấy tay bảo vệ biết ý để nó đi.

-Anh Quân....-ả xà vào lòng Bảo Quân nũng nịu-nó...

-Thôi nào người đẹp,em biết là anh không thích ai đụng vào đồ của anh mà,dù có là đồ cũ,mà bây giờ anh về với em rồi gì

-Em biết trước sau gì anh cũng về với em mà,nhưng mình đang vui mà nó đến phá hoại

-Vậy anh đền cho em nhé

-Hm

Nó nắm chặt bàn tay bước ra khỏi phòng...nó chạy đi thật nhanh...bao nhiêu sự tức giận phần uất trong kia chợt tan biến chỉ để lại nỗi đau tới xót lòng,tê tái

-Không được khóc,không việc gì phải khóc vì một thằng như hấn-nó tự nhủ

Nhưng nước mắt tự không ngừng chảy ra mà nó không biết làm sao cho ngừng được,nó rơi xuống vực sâu của tuyệt vọng,nó không biết tin ai nữa...trời đang nắng cũng bỗng nhiên đổ mưa xối xả hòa cùng tâm trạng với nó,đau đớn quặn thắt,tê tái.hình ảnh hai kẻ kia cứ như đâm hàng loạt nhát dao vào tim nó,đau đến không thở nổi nữa,Nước mắt hòa cùng nước mưa mặn chát và xót xa

-Nhật Huy à...đón tôi..tôi đang ở...

Không thể như thế này ở đây được,không thể để họ nhìn thấy mình đau đớn-đó là tất cả những gì nó nghĩ được và nó nhớ đến Huy.

Cậu phóng xe như điên giữa trời mưa,nghe giọng cô nàng cậu biết chắc đã xảy ra gì đó,hình ảnh cô gái đứng ngược nhìn trời giữa cơn mưa to như muốn nhấn chìm cô sao thật cô đơn,xót xa làm người khác đau lòng.Cậu dừng xe bên nó,ôm nó vào lòng mặc ưa làm cả hai ướt nhẹp

-Tôi xin lỗi-Nhật Huy lên tiếng

-Đưa tôi ra ...khỏi đây-nó nói trong tiếng nấc

Chiếc moto phóng đi giữa màn mưa dày...dần dần mất hút

“Liệu em còn có thể tin anh nữa không????????”

18. Chương 18

Trời tạnh mưa sau một hồi dai dẳng nhưng không có những ánh nắng ấm áp sau mưa,không xuất hiện cầu vồng rực rỡ.Bầu trời sau mưa vẫn chỉ là một màn ẩm đạm với tầng tầng lớp lớp những đám mây dày,nặng nề như phủ kín tất cả,che đi những tia nắng từ mặt trời.Bầu trời âm u chỉ chực tiếp tục mưa bất kì lúc nào

Lúc này,nó đang đứng ở nơi cao nhất thành phố,tương như chỉ cần với tay một chút là có thể chạm đến bầu trời cao.Gió táp vào mặt từng cơn vừa như làm khô đi những giọt nước mắt còn lại vừa ngăn đi những giọt nước mắt còn chưa kịp rơi... Ước gì gió cũng có thể cuốn đi mọi thứ...xóa nhòa tất cả...đem mọi nỗi đau...nỗi nhớ...sự ngọt ngào và những kỉ niệm ra đi...

Khẽ nhắm mắt lại,những hình ảnh đầy ám ảnh kia lại hiện lên...ánh mắt của hấn...gương mặt hấn...những lời hấn nói như bóp nghẹt trái tim nhỏ bé của nó....QUÊN ĐI...CÓ THỂ QUÊN HẾT ĐI ĐƯỢC KHÔNG? NÓ KHÔNG MUỐN NHỚ NỮA...KHÔNG MUỐN ĐAU NỮA...

-AAAAAAAAAAAA!-nó bất chợt hét lên,hét đến khản giọng.Những giọt nước mắt cố kìm nén nay lại bùng bình chảy ra không thể dừng lại

Nhật Huy này giờ đứng sau nhìn cô bé im lìm thì cũng không biết nói gì,cậu không biết phải an ủi như thế nào khi cậu thậm chí còn không biết chuyện gì đã xảy,cậu chỉ lờ mờ cảm nhận được nguyên nhân có liên quan tới tên ***** Vương-Bảo-Quân.Ngay lúc này đây,nhìn nó phải khổ sở vì hấn mà cậu muốn đâm cho hấn một phát.Từ lúc cậu đến nó chỉ im lặng,ánh mắt cô hồn,trống rỗng...nhìn thật đau lòng

Nghe thấy nó hét,cậu vội chạy lại,ôm nó vào lòng

-Ổn rồi,có tôi ở đây.Sẽ không sao đâu.

-Hu...hu...hức...hức...-nó níu chặt lấy lấy áo Nhật Huy mà khóc,nép mình vào lòng cậu...gió lạnh quá...nó cần một chút ấm áp...

Ai đó làm ơn cho nó cảm nhận nó vẫn đang sống đi...

Nhật Huy ôm nó chặt thêm chút nữa như thể chỉ cần cậu thả lỏng vòng tay

một chút thôi thì nó sẽ bay mất cùng những cơn gió kia

Dừng lại trước cửa nhà,cố gắng lấy lại khuôn mặt bình thường nhất để bước vào nhà,cố sấn lấy nụ cười gượng gạo trên môi.Đến chính nó cũng chẳng hiểu mình tại sao lại có nói với Nhật Huy chuyện đó một cách bình thường đến thế dù mỗi câu nói ra trong lòng tưởng như chết đi,đến bây giờ lại có thể tiếp tục trưng ra cái điệu bộ điềm nhiên vô cảm,tươi cười như chẳng có chuyện gì xảy ra để mà bước vào nhà... không hiểu nó có còn là người không nữa?

-Chị về rồi đây.-nó nói vọng vào vì thấy đèn phòng khách đang sáng,chắc cô em đang đợi nó.

Bước vào phòng...lần thứ hai trong ngày lòng tự trọng của nó bị tổn thương sâu sắc bởi cùng một người....Tuyệt Ly không phải đang chờ nó mà đang ngồi nói chuyện với cái kẻ mà nó muôn ngàn lần muốn không muốn gặp.Vương-Bảo -Quân.

TÊN KHỐN KIẾP. Sáng nay hần dở trò đó vậy mà bây giờ hần lại điềm nhiên ngồi cười nói với em gái nó ngay ở trong nhà nó...sao da mặt hần dày thế nhỉ? Sự tức giận bắt đầu dâng lên trong nó.... Lại còn ngồi sát với em nó đầy vẻ thân mật thế kia?

WHAT THE HELL?

Sáng nay đá nó rồi tối nay đến tán gái là em gái nó công khai trong nhà nó luôn hả?Tên này bị bại não rồi chắc...

Thấy chị mình đứng ngây người nhìn Bảo Quân,ánh mắt rực lửa đầy căm hận và khinh miệt,Tuyệt Ly lên tiếng

-Chị...chị...

Nghe cô em gọi,nó hơi giật mình,bắt gặp ánh mắt Bảo Quân nhìn mình đầy giễu cợt.Nó cố kìm ứớc muốn cầm dao rạch nát khuôn mặt ấy ra(t.g tội lỗi,tội lỗi),hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh,nó quay lên cô em đang nhìn mình đầy khó hiểu

-Ly...nhà mình hết dầu gội đầu rồi...chị hơi mệt nên quên mua rồi,em đi mua hộ chị cái-nó cố tình đẩy cô em ra ngoài với cái lí do không thể nào chối hơn được

-Nhưng...

Bắt gặp ánh mắt hình viên kẹo đầy ngọt ngào của chị gái,cô nàng hậm hực đi...không gian bỗng trở nên căng thẳng và khó chịu...

Bảo Quân vẫn giữ trên môi điệu cười nhếch mép quen thuộc,tiến lại ôm nó từ đằng sau:

-Sao nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống nhau thế baby?-hần tì cằm lên vai nó,thổi vào tai nó luồng hơi lạnh làm nó thấy hơi buồn buồn và rùng mình...

Trong giây lát đầu óc nó như trống rỗng không thể suy nghĩ được gì,mùi hương bạc hà như bụi mê quần lấy xung quanh nó làm nó không thể thoát ra nhưng rồi những hình ảnh sượt qua đầu nó làm tim nó nhói đau...

-Buông ra trước khi tôi tát anh-nó lạnh giọng.

Bảo Quân nhún vai rồi buông nó ra...nó chợt quay lại và tặng hần một cú đấm vào bụng...vâng,không phải cái tát trời giáng vào mặt như thường lệ trên phim,mà là một cú đấm vào bụng vì nó không muốn cô em nghi ngờ

-Thế nào...em phải đuổi cả cô em ra ngoài để chúng mình có gian riêng à? Anh cảm động đấy-hần vẫn tiếp tục mỉa mai

-Anh mà nói thêm câu nữa thì dù anh có là Chúa trời thì cũng đừng hòng nhìn thấy được Mặt trời ngày mai.

-Haha...em đang dọa anh đấy à? Đừng thế chứ anh sợ đấy.

Búp-nó thúc mạnh cùi chỏ vào bụng hấn khiến hấn nhăn mặt vì đau.

-Tôi không rồi để đùa với anh.

-Thế em muốn sao nào?

-Tôi yêu cầu anh tránh xa Tuyết Ly ra.

-Tại sao chứ?

-...Nó là em gái tôi và tôi không muốn nó dính vào một thằng đê tiện như anh.

-Em hi sinh cho em gái quá nhỉ...nhưng làm sao đây? Có vẻ con bé khá thích anh đấy.

-Nó không phải là đồ chơi của anh.

-Tất cả đều là đồ chơi của anh,nếu anh muốn cưng à.Kể cả em cũng thế thôi.

Nói rồi hấn đột ngột đè môi mình xuống môi nó,hôn ngẫu nhiên đầy vẻ chiếm hữu và bá đạo,mặc kệ nó dấm,cào thậm chí là véo hấn nhưng dường như không tác dụng,bực mình nó cắn mạnh vào môi dưới của hấn,máu chảy ra cùng tim nó rỉ máu....cái hi vọng mong manh rằng ít nhất hấn không coi là một trò chơi đã bị chính hấn đập tan bởi chính nụ hôn này...một giọt nước mắt mặn chát rơi từ khóe mắt...

Không đời nào...không ai có quyền chạm vào lòng tự trọng của nó....ai cho hấn cái quyền được xúc phạm nó kia chứ...nó không phải là đồ chơi hay con rối để cho người khác sử dụng,dùng chán rồi thì vứt...hấn nghĩ hấn là ai? Có là Chúa thì cũng đừng hòng

Chát-trước khi nó kịp nhận thức được mình đã làm gì thì trên gương mặt của Bảo Quân đã in hấn hình bàn tay của nó...và tay nó cũng bỗng rất sau khi tặng hấn cái tát trời giáng ấy....

Hấn nhếch mép đưa tay gạt đi chút máu ở khóe môi,bình thản lên tiếng

-Em dữ quá đấy,baby,nhưng anh thích em bây giờ hơn... lúc giận nhìn em rất...uhm...quyến rũ.

Nó vùng tay lên định cho hấn cái tát nữa cho đều... quá lắm rồi đấy...cái gf cũng có giới hạn của nó thôi chứ...đừng khiến nó phải đau nữa....đừng bắt nó phải khóc nữa...sắp không chịu đựng nổi nữa rồi....rốt cuộc nó đã làm gì để phải chịu như vậy chứ...nó không muốn khóc trước mặt hấn....không muốn hấn nhìn thấy nó khóc vì hấn...những giọt nước mắt rơi vì hấn là không đáng...mà cho dù có đáng thì hấn cũng không phép nhìn thấy....

Nó mím chặt môi cố kìm nước mắt đang chực chảy ra...

Bàn tay nó vùng lên giữa không trung thì bị hấn tóm được,hấn siết chặt cổ tay mảnh dẻ của nó khiến nó khẽ nhăn mặt lại vì đau

-Buông ra-nó gắt

-Tôi không thích bị người khác đánh đâu,nhất là đồ chơi của tôi...cho dù tôi cũng khá thích em nhưng cũng đừng làm quá...

-Tôi không phải đồ chơi hay búp bê của anh.-nó là người chứ không phải đồ vật,đừng có xúc phạm nhau như thế.

-Haizzzzzzzz.....em bướng thật đấy-hấn buông mình xuống ghế-trong số những búp bê của anh thì em là bướng nhất đấy,sao em không ngoan ngoãn một chút như cô em của em nhỉ-hấn hếch mặt ra phía cửa-chưa gì mà cô nàng đã để cho anh ôm eo và hôn rồi đấy...

Nghe thấy vậy,sự căm phẫn của nó đã lên tới cực điểm,nó thản nhiên giương mi nhìn hấn với ánh mắt sát nhân hàng loạt

-Tôi cảnh cáo anh,tránh xa em tôi ra...-nói gần từng chữ

-Tránh xa nó ra à?em nghĩ anh sẽ nghe em sao?

-Đương nhiên là không rồi.

-Bingo-hắn vỗ tay-em thông minh lắm.

-Anh muốn gì,ra điều kiện đi.

-Tất nhiên anh sẽ không tránh xa cô em của em...-nhếch mép-nhưng anh có thể cho nó một bạch mã hoàng tử hoàn hảo...galang..tốt bụng...quan tâm đến bạn gái...đúng như cô ta thích.... vậy được không?

-....

-Em suy nghĩ đi...hay em muốn em gái ngủ với anh....cứ tình hình này thì chuyện đấy sẽ chỉ là vấn đề anh thích lúc nào thôi.....

-Tôi cấm anh...-nó rít lên,Bảo Quân-anh đừng có mà ép người quá đáng-...anh-muốn-gì?

Hắn nhếch mép,con mồi đã vào bẫy

-Tiếp tục làm búp bê thủy tinh của tôi,thế nào?

-Tôi chưa bao giờ là búp bê của anh cả.

-Vậy thì bây giờ làm đi.-hắn nhún vai đầy vẻ what ever loser.

Nó đột ngột dí sát mặt mình vào hắn:

-Anh tốt nhất nên diễn cho đạt vai bạch mã hoàng tử của anh đi,nếu anh dám gì em gái tôi thì tôi thề tôi-sẽ-giết-anh đấy.

-Yên tâm đi,em có thể tin tôi mà baby.

-..... “Loại như anh thì chó cũng không tin được”-nó lẩm bẩm

Tin anh sao? Họa nó có mất trí nhưng bây giờ thì nó cũng đâu có được lựa chọn.

Bỗng nhiên hắn ôm gần nó vào lòng và bắt đầu ngấu nghiến đôi môi nó...im lặng...không đẩy ra nhưng cũng chẳng hề đáp trả...chỉ đơn giản là mặc xác cho hắn hôn...một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy ngược vào tim...đau nhói...

-Em làm sao thế?-hắn hơi bực

-Làm đúng công việc của một con búp bê thủy tinh-nó thản nhiên

Đau đến nỗi không còn cảm thấy gì luôn nữa sao? Hay lòng nó đã chết thật rồi...không biết mà cũng không muốn nghĩ nữa

-Việc của em là làm theo những gì mà tôi nói.-hắn gần như hét lên

-Tôi làm búp bê chứ không phải robot

-Em...

Hắn định nói gì đó nhưng cánh cửa bật mở...

-Diễn cho đạt vai của anh đi.

Nó nói rồi đứng lên đi vào trong.

* * *

* * *

Tuyết Ly vào nhà thì thấy Bảo Quân đang ngồi xem tivi còn chị mình thì vừa đi vào phòng.Cô nàng mỉm cười đầy tính nghệ thuật với Bảo Quân rồi đi vào trong phòng chị

-Chị,em mua rồi này.-cô nàng giơ lọ dầu gội ra

-Uh.em để đó đi.tí chị cắt-nó nói vọng ra.

Cô nàng để đồ lên mặt bàn rồi đi ra.Ngồi xuống bên cạnh Bảo Quân.hắn nhanh chóng quàng tay qua vai cô nàng như thể hai người yêu nhau say đắm lắm rồi

-Khi này em đi anh với chị em nói chuyện gì thế?-Cô nàng đưa tay nghịch nghịch cái cúc áo sơ mi của Bảo Quân

-Cũng chẳng có gì...vài chuyện linh tinh thôi mà.-hắn nghĩ lại mà khuôn mặt tự nhiên vẽ lên một nụ cười nhếch mép.

-Chắc hai người lại nói xấu em chứ gì?-Tuyết Ly bắt đầu làm nũng

-Đâu có.-Bảo Quân hồ hững phủ nhận,tay trượt nhẹ xuống eo cô nàng.

Hắn thừa biết nó đang nhìn từ trong phòng,phải,hắn lại nhếch mép,cái điệu cười quen thuộc... nó làm đúng việc của một con búp bê à? Vậy thì hắn sẽ cho nó thấy làm một con búp bê là như thế nào?

Hắn đột ngột cúi xuống sát gương mặt của Tuyết Ly,đưa tay nâng nhẹ cằm cô nàng lên và đặt môi mình xuống môi Tuyết Ly...không tiến sâu hơn...chỉ đơn giản là đặt môi mình lên môi cô ả...một nụ hôn nhạt thêch...chẳng có cảm xúc gì...không yêu thương...không chiếm hữu...thậm chí còn không có cả dục vọng...chỉ đơn giản là một nụ hôn mang đậm tính tình diễn nhưng Tuyết Ly hoặc đã quá ngạc nhiên hoặc phấn khích vì đạt được mục đích mà không nhận ra điều đó...

Công việc của một con búp bê thủy tinh là gì chứ? Chính là để người khác nâng niu gìn giữ rồi sau đó đập tan khi không còn cần thiết nữa mà....Nhưng búp bê thì còn có thể vỡ nhưng nó dù bên trong có vỡ vụn...có tan nát thì vẫn phải trưng bộ mặt búp bê thủy tinh trong suốt vui vẻ ra người ta ngắm...một giọt nước mắt không biết là đau khổ..tuyệt vọng hay giận dữ chọt lẩn dãi trên gương mặt.

Tưởng đã chết rồi chứ...tưởng rằng đã không còn cảm nhận được gì rồi nữa chứ thế mà tại sao lại vẫn đau như thế này?Vương Bảo Quân...tôi hận anh....

Đau quá rồi...nó không muốn nhìn nữa...nhìn nữa thì tim nó không chịu nổi mất...Nó nhắm mắt đầy mệt mỏi,trượt người ngồi tựa vào cửa phòng,cổ gồng mình không bật ra tiếng khóc để khỏi ảnh hưởng đến hai con người đang hạnh phúc ngoài kia... để lại bên trong nó một trái tim đầy vết thương và đang rỉ máu...

Hệ quả tất yếu từ mồm thiên hạ là sau bữa trưa hôm đó,chuyện nó và Bảo Quân chia ta đã được nâng lên một tầm ới.Nó từ kẻ bị đá,được thương hại thành kẻ phá đám,con đĩa bám lấy Bảo Quân không chịu buông vì ngày nào nó cũng ngồi cùng bàn ăn với hắn và đương nhiên là cả cô bồ được hắn đối theo ngày,mỗi ngày thấy khoác eo một em,hắn lại trở lại là Bảo Quân trước đây rồi,play boy toàn diện.

Mỗi cô bồ lại dành cho nó cái nhìn cái mặt,mãi rồi thành quen.Bảo Quân-anh rất biết cách hành hạ người khác đấy nhỉ? Nhưng nó là búp bê mà đâu có quyền gì mà lên tiếng chứ.

Nhật Huy cứ gắng hỏi nó tại sao nó làm thế,tại sao nó làm như thế nhưng nó chỉ biết lắc đầu cười buồn...Chả nhẽ lại nói “tôi làm búp bê của hắn nên phải chịu à?” Lòng tự trọng của nó không cho phép điều đó.

Mỗi ngày chứng kiến hắn bên cạnh cô bồ mới,rồi lại bên cạnh em gái nó đồng thời cũng không buông tha cho nó mà vẫn vô tư ôm rồi hôn nó như thể nó mù và không hề biết hắn làm gì ngay trước mặt nó...vừa phải thô chứ...thật sự quá sức chịu đựng của nó rồi,chúng như những mũi kim đâm vào tim nó đau nhói...tất cả dồn nén như có thể nổ tung ra bất cứ lúc nào.

Nó muốn căm thù hắn...muốn khinh bỉ hắn...muốn thôi không nghĩ về hắn nhưng không thể...hắn như thuốc độc làm mỗi lần nghĩ đến là tim nó quặn thắt nhưng lại không thể ngừng lại...đau đấy...hận đấy...nhưng vẫn yêu trong vô vọng...nó thật sự không hiểu nổi mình nữa rồi.

Tại sao nó lại chấp nhận là búp bê của hắn chứ? Là vì cô em nó sao?

Phải mà cũng không hẳn là thế.... Có lẽ ngay từ đầu nó vẫn muốn ở bên cạnh hắn nên mới chấp nhận chẳng? Dù biết rằng như thế là sẽ rất đau nhưng vẫn cố chấp...Ly à,em hãy hạnh phúc nhé,hạnh phúc thay cả phần của chị nữa.

19. Chương 19

TRỐN CHẠY

“Chạy...chạy đi....chạy khỏi nơi làm con đau khổ...chạy khỏi người làm tim con tan nát.

Nhưng con biết mình sẽ không thể chạy thoát khỏi trái tim mình”

Mỗi ngày trôi qua nó sống trong dè bủ,khinh miệt của trường lớp dành ột con điể* rẻ tiền,trong sự giả dối do chính nó tạo ra,trong sự đau khổ mà nó phải chịu đựng...tất cả làm nó mệt mỏi tới muốn chết đi.

Bỗng nhiên nó muốn bay kinh khủng...những đám mây kia trôi như chẳng hề phải bận tâm về bất cứ điều gì...phiêu diêu tự tại...tất nhiên là không thể bay nhưng gần như vậy thì chắc được...

-Huy à,đón tôi được không?...uhm..tôi muốn đi moto.

Một lúc sau, Nhật Huy với quả xe đen phân phối lớn dừng lại trước mặt nó...

-Thế nào? Muốn đi đâu đây?-cậu hỏi

-Không biết,cứ đi đi.

Lên xe và lao đi...cảm giác gió tấp vào mặt thật sự rất thoải mái giống như đang bay vậy làm mọi phiền muộn như bay biến hết cùng với gió....và cả hai dừng lại ở nghĩa trang...

-Sao lại đến đây?-nó hỏi

-Không biết,tự nhiên lái xe đến thôi-cậu trả lời

Cả hai đi vào,đến trước ngôi mộ anh của Nhật Huy,người con trai có nụ cười hiền,bỗng cậu lên tiếng

-Anh à,hôm nay giới thiệu với anh 1 người bạn rất quan trọng với em...cô ấy rất xinh,đúng không anh?

-.....

-Anh,em đang chuẩn bị nói với cô ấy một điều rất quan trọng...anh à,anh hãy tiếp thêm sức mạnh cho em...

Rồi bỗng cậu quay sang nó...

-Bảo Anh,tôi thật sự không chịu nổi nữa khi cứ nhìn thấy em như vậy... Tôi không quan tâm em yêu hay trong trái tim em có còn chỗ cho tôi không...Yêu tôi đi,được không?

-Cậu...đừng đùa...-nó lắp bắp

Cậu nhìn nó,ánh mắt nghiêm túc

-Em thấy tôi giống đùa lắm sao?

Cậu vừa nói vừa lấy ra một hộp dây chuyền,mặt trái tim bằng pha lê lấp lánh dưới nắng,sợi dây cậu mua từ lâu mà chưa thể tặng,hôm nay thì có thể rồi...

-Cậu sẽ nhận nó chứ?

-...

Mắt nó lại tràn ngập những giọt nước mắt rồi...mọi thứ mờ đi bởi nước mắt...xin lỗi Nhật Huy...tôi không thể làm thế với cậu...tôi không thể lừa dối cậu được

Nó lắc đầu

-Tôi xin lỗi,Huy...nhưng tôi không nhận nó được...

Nói rồi nó chạy đi,bỏ lại đằng sau tiếng Nhật Huy

-Tại sao em lại không thể yêu tôi...hắn thì có gì hơn tôi...tôi đã nhường hắn cho em nhưng là hắn không biết giữ...hắn làm em đau khổ...vậy mà em vẫn yêu hắn sao?

Nó chạy nhanh để như để thoát khỏi cảm giác tội lỗi mà nó đã gây ra “Xin lỗi Nhật Huy...tôi không thể...không thể nào hận hắn được...không thể nào dừng yêu hắn được..tha thứ cho tôi”.

Nhật Huy không đuổi theo nó mà ngồi xuống bên cạnh mộ anh mình,cười chua chát

-Đến cuối cùng vẫn không tặng được,em thật thất bại đúng không anh...cả hai chúng ta đều là những kẻ thất bại

Trời bắt đầu đổ mưa...những hạt mưa dày hòa cùng những giọt nước mắt của hai kẻ thất tình.Nó lang thang trên đường phố giữa trời mưa tầm tã,Nhật Huy thì gục mặt bên mộ anh trai và một kẻ đang lộn ruột vì không làm sao gọi được đồ chơi của mình.

Đang ngồi hứng mưa thì bỗng nhiên thấy không còn cảm giác mưa rơi nữa.ngẩng lên hẳn thấy một cô gái đang che ô ình

-Cô là ai?-cậu hỏi

-Tôi...ừm...Hoàng Yến.

-Đi đi.-cậu chả quan tâm.

-... trời đang mưa đấy.

-Tôi nói cô đi đi-cậu nhắc lại.

-Oke.tôi để ô ở đây nhé.

Cô nàng nói rồi để chiếc ô lại thật và chạy vụt đi,Nhật Huy hơi ngạc nhiên nhìn theo bóng cô gái nhỏ khuất dần...có cái gì đó quen quen ở cô gái ấy...Hoàng Yến à? Tên hay đấy...

Còn nó chỉ lang thang ngoài trời mưa tầm tã.Nó cứ đi mà chẳng biết mình đang đi về đâu.Chuyện vừa rồi với Nhật Huy như giọt nước làm tràn ly...làm mọi thứ bùng nổ...Nó không chịu nổi nữa rồi,mệt mỏi lắm rồi...tại sao ai cũng phải hành hạ nó thì mới chịu được thế hả?

.

Bảo Quân thì coi nó như đồ chơi thậm chí không bằng

.

Nhật Huy thì dù nó giả dối,nhấn tâm thì cũng không thể chấp nhận cậu ấy được.

.

Tại sao lại cứ phải như thế này chứ?Sao không thể yêu người yêu mình cho đỡ đau khổ?Sao không thể yêu thì nói là yêu...hận thì bảo là hận cơ chứ?

Sự giả dối và vỏ bọc làm nó kiệt sức rồi...

Ly,chị xin lỗi chị không giúp em được nữa rồi

Hy vọng khi không có chị thì hẳn vẫn đối xử tốt với em..

Chị xin lỗi...nhưng hãy để chị được ích kỷ một lần được không?

Cứ thế này thì chị sẽ chết mất...

.

.

Tạm biệt Nhật Huy....Bảo Quân...em gái của chị....tất cả...những người nó yêu thương và những kẻ khiến nó đau khổ...

Hãy sống tốt nhé!

Và yên tâm...nó sẽ trở về....

“Vương Bảo Quân,anh hãy đợi đấy...

Tôi sẽ quay lại để trả thù anh....trả thù những gì anh đã mang đến cho tôi...

Cứ đợi đi và hãy cứ hạnh phúc đến khi nào anh có thể vì chính tôi sẽ đập nát cái hạnh phúc ấy như anh đã làm với tôi.”

.

.

.

Nó về nhà trong tình trạng ướt sũng....mệt mỗi bước vào....căn nhà vắng hoe,chắc Tuyết Ly đi chơi với hân rồi...Cũng tốt,nếu có cô em ở đây bây giờ thì chắc nó không đi nổi mất...

Vào phòng sắp xếp vài bộ quần áo...nó thóa sim điện thoại vứt đi...

Từ bây giờ Trần Bảo Anh mà các người biết đã chết rồi.

Cánh cửa đóng sập lại phía sau...nó ngẩng nhìn ngôi nhà quen thuộc lần cuối....

Rồi sẽ có ngày nó trở về lại nơi này...

-Bác cho cháu tới sân bay ạ-nó nói với người tài xế

.

.

.

Nó bỏ đi...nó trốn chạy...nó để lại phía sau những hiểu lầm chưa thể giải thích...những con tim rỉ máu đang khao khát yêu thương...nó sẽ sống cho bản thân mình...sẽ không ai làm nó đau được nữa...

TRỞ VỀ

6 năm sau...vẫn tại sân bay...

Nó bước xuống trong một tư thế khác hẳn so với khi nó trốn chạy khỏi nơi này...nó về để thực hiện đúng lời hứa khi nó ra đi...nó đã trở về rồi đây...

Xa nơi này 6 năm mà nó dường như chẳng thay đổi gì cả.Tất cả vẫn như thế,nó chợt thấy lòng mình bồi hồi...ngẩng nhìn cảnh vật qua ô kính chiếc ô tô sang trọng...nó chợt mỉm cười...

6 năm...

Có lẽ đã quên được rồi nhỉ?

Bỗng chiếc điện thoại reo vang...

-Alo.uhm.Tuấn à,tôi đây...tôi xuống máy bay nửa tiếng chiếc...

-...

-Cảm ơn cậu...

-U có chắc là biết mình đang làm gì không,Bảo Anh?

-....

-Tùy cậu thôi,nhưng đừng tự khiến mình đau khổ nữa...6 năm qua cậu đã sống như thế nào? Sống vì cái gì? Hận thù hay mong nhớ... làm gì thì làm đừng khiến bản thân mình đau nữa...được không? Hãy hứa với tôi đi.

-.... Được rồi tôi hứa,nếu thấy đau thì tôi sẽ dừng lại.

Cúp máy.

Xin lỗi Tuấn(ai quên cha này là ai mời xem lại mấy chương đầu)tôi lại nói dối cậu nữa rồi....giờ đây dù có đau thì tôi vẫn phải tiếp tục bước tiếp thôi...6 năm tôi sống trong sự tuyệt vọng và thù hận...lẫn lộn giữa yêu thương và mong nhớ...để chờ ngày hôm nay,sẽ không ai có thể ngăn tôi lại được,ngay cả bản thân tôi...

Nó bước vào căn hộ chung cư cao cấp mà nó đã mua từ trước....tất cả đều giống hệt căn nhà mà nó đã bỏ đi cách đây 6 năm...ha...Bảo Quân...khi anh biết nó đã trở về và đang lên kế hoạch trả thù anh thì anh sẽ phản ứng ra sao nhỉ?? Thật đáng mong đợi nha...

Nó đi cắt toàn bộ liên lạc với mọi người trừ cha nó,nó đã cầu xin ông giúp nó và ông đã chấp nhận vì thế suốt thời gian ấy nó không hề biết tin tức gì ở bên này

Xem ra là phải điều tra một chút thôi...

-Tôi đây,Tuấn.Cậu điều tra toàn bộ thông tin của Vương Bảo Quân và Hoàng Nhật Huy trong sáu năm qua cho tôi được không?

-Oke,u bắt đầu rồi đấy à?

-Phải...đến lúc rồi.

-Good luck!

Nó thầm cảm ơn cậu bạn...6 năm qua cậu đã ở bên và động viên nó...giúp nó vượt qua những giây phút tưởng như chết đi được rồi...

Chắt một ly rượu vang đỏ,nó ngồi nhâm nhi vừa ngắm toàn cảnh thành phố lạ mà quen này.... Bảo Quân,giờ này anh đang làm gì? Ở đâu? Liệu còn nhớ tôi không?

Nó bất giác cười nhạt...6 năm dài nó sống nhờ vào nín kéo ý định trả thù...sống bằng những kỉ niệm ngọt ngào và cả đau đớn với hấn...vậy ra đến cuối cùng nó vẫn sống vì hấn...thế thì có coi là nó nợ hấn cái mạng này không?

-Ừ,tôi đây-nó nhận điện thoại

-Có rồi đấy...tôi gửi vào mail cho cậu rồi.Xem đi và cậu sẽ ngạc nhiên đấy-Tuấn nói vào điện thoại

Bây giờ thì còn có cái gì làm nó ngạc nhiên được nữa chứ? Bản thân nó vẫn đang sống và đứng đây đã là cả một sự ngạc nhiên rồi ấy chứ.

-Thank you.

Cúp máy

Mở mail ra và nó bắt đầu đọc...

Vương Bảo Quân....thời điểm sau khi nó biến mất thì bỗng cũng trở nên khép mình...không còn để con gái lại gần mình nữa trừ vị hôn thê tên Hoàng Yến,hấn trở nên lạnh lùng,tàn nhẫn và bất cần...thường xuyên tới bar uống rượu,đua xe

Chắc,đổ đốn quá nhỉ....nó thử dài lướt trên những dòng chữ và đột ngột dừng lại ở dòng cách đây 4 năm tức là 2 năm sau khi nó đi... Hấn bị tai nạn trong 1 lần đua xe và được gia đình đưa ra nước ngoài chữa trị,sau đó không còn thấy bất kì một thông tin gì nữa.....

Nó đọc đi đọc lại hàng trăm lần cái dòng ấy,không còn thông tin gì nữa,là sao? Là bỗng nhiên một con người đang sống bình thường thế này mà bỗng hơi như không khí ấy hả? Ai tin được

Nếu chết thì cũng phải có giấy chứng tử ở đây chứ? Bảo Quân anh trốn đi đâu vậy? Nó không tin hấn đã chết...không tin...không muốn tin và không dám tin...

Tạm bỏ hấn sang một bên,xem Nhật Huy nào...cậu sau khi nó đi thì cũng lấy bằng Master ở Pháp và hiện tại đang điều hành tập đoàn bất động sản của gia đình.Nhìn tấm ảnh cậu trong bộ le đầy chững chạc và điềm đạm,ánh mắt như đọc thấu tâm can người khác...thương trường đã rèn luyện cho cậu ánh mắt đầy sao?

Hiện đang yêu Hoàng Yến...Hoàng Yến lại Hoàng Yến? Nhân vật này là ai nhỉ? Không phải là hôn thê của Bảo Quân sao? Thế mà bây giờ lại thành bồ Nhật Huy thế này?

Xem ra khi nó đi,không ít chuyện đã xảy ra ngar...mà cậu yêu được người khác cũng tốt...nó cũng đỡ được cảm giác tội lỗi đè nặng trong lòng.

Còn Tuyết Ly không lâu sau đó đã bị cha nó đưa đi Úc du học...chắc bây giờ đang vì vụ đầu đó rồi

Nhìn ảnh cũng xinh đấy chứ Hoàng Yến...là cháu của một chính trị gia nổi tiếng đã nghỉ hưu,sống ở Nhật trở về cách đây 6 năm-về đúng lúc nó đi luôn hả?Có duyên ghê nhỉ?- Hiện đang làm trợ lý C.E.O tại tập đoàn bất động sản Phương Đông.

Làm trợ lý cho Nhật Huy hả? Thế thì có làm ăn được gì không đây?

Một số quan hệ đối tác quan trọng:tập đoàn máy tính và công nghệ cao E Tower:C.E.O Nguyễn Nam Phong-25 tuổi-nam và...hết.

Cái gì? Sao cái tên đình đám thế này mà chả có tí thông tin nào thế? Mà không sao,đang nào nó chẳng làm ở đó,trước sau gì chẳng biết cái tên được dân tình gọi là Quái kiệt trong làng công nghệ này.

Vừa gấp laptop lại...nhìn đồng hồ đã tới giờ rồi,nó vội mặc chiếc áo khoác và ra khỏi nhà đi xuống gara...ngày đầu nhận việc không nên đi trễ.

Lái chiếc Lamborghini Aventardo màu đen ra khỏi gara,nó vừa đi vừa nghĩ liên miên không biết tên Bảo Quân đang trốn ở phương trời nào mà nó đã đến trụ sở E từ lúc nào không biết.Đỗ chiếc xe bên cạnh cái Audi R8,nó bước vào thang máy,nó được thông báo là hợp ra mắt ở phòng họp tầng 32.

Nở một nụ cười công sở đầy chuyên nghiệp,nó bước vào...

-Xin lỗi tôi có đến muộn không?-nó lướt mắt nhìn thăm đánh giá những con người đang tò mò nhìn nó trong phòng họp,toàn các bộ lão nhìn đã thấy cổ hủ,tên Nam Phong điều hành được những lão này đúng là không phải tầm thường...

Một tên đứng lên giới thiệu...

-Đây là cô Phan Vy Linh,giám đốc phụ trách Marketing và PR của tổng bộ bên Anh mới được cử sang đây làm việc.

-Xin chào,tôi là Vy Linh,mong mọi người giúp đỡ-nó cúi nhẹ đầu.

Nó nhanh chóng vào vị trí không phải duy nhất còn trống nhưng là chỗ không phải ở trung tâm và không ghi chữ C.E.O trước mặt bàn...Cuộc họp chán ngắt,nó phải cố kiềm chế để không ngáp khi chữ phải lặp đi lặp lại chuỗi hành động đáng chán:cười-chào hỏi ai đó-cảm ơn(nếu người ta khen mình gì đó)-rồi lại cười.

Chán phát độ.

-Công ty mẹ đưa thông tin sang đây gấp quá nên chúng tôi chưa kịp chuẩn bị văn phòng cho cô,chỉ còn trống mỗi văn phòng bên cạnh phòng C.E.O Nam Phong trên tầng 72 thôi,cô dùng tạm được chứ.

-Dạ,không sao.Em thích những nơi à-nó mỉm cười với bà chị ở phòng Tổ chức.

Lên văn phòng mới...rộng rãi...thoáng dăng và có cửa sổ nhìn ra bên ngoài có thể bao quát toàn bộ cảnh vật ở dưới,đúng kiểu nó thích...và ở cuối phòng có cửa hình như là thông sang phòng bên cạnh thì phải...

-Ở đây chỉ có mỗi văn phòng của C.E.O nữa thôi ạ?

-Uh-bà chị đáp-do ở trên này cao quá nên ai cũng lười,chỉ có mỗi sếp thôi,mà cũng chả ai dám ở gần sếp thế này cả,đúng ra chị cũng không định để em ở đây đâu nhưng hết chỗ mất rồi,bên mình đang xây trụ sở mới nên em chịu khó vậy,đợi xây xong chuyển về thì chị sẽ sắp xếp cho em phòng khác.

-Dạ,không sao chị,...mà sếp ghê lắm hả chị?

-Uh-ghé tai nói nhỏ-sếp mình thì đẹp trai khôi ngô như lúc nào mặt cũng như sát thủ ấy,lại khó tính nữa,cái gì cũng phải hoàn hảo...nhưng tóm lại thì vẫn rất manly,mơ ước của chị em trong công ti đấy em.

-Thế ạ?-gấp ngay bà tám rồi đây.

-uhm,khi nào gặp sếp em sẽ biết,thôi,chị đi đây,phải họp phòng bây giờ.

-Dạ,em chào chị.

Nó ngồi vào ghế, vô thức nhìn sang phòng bên cạnh, hần là người thế nào nhỉ? Nó bắt đầu tò mò rồi đấy, Nam... Phong...

Nó bắt đầu làm quen với công việc và nắm bắt tình hình công ti. tên này làm ăn cũng được quá nhỉ, lợi nhuận khổng lồ, những khoản đầu tư sinh lời liên tục, nguồn vốn lưu động dồi dào... thảo nào mà hần lại nổi tiếng và được công ti mẹ tin tưởng đến thế....

Cạch.... cánh cửa phòng bên cạnh bật mở.... đến lúc ra mặt sếp rồi đây.

Nó bước sang phòng Nam Phong và gõ cửa, nở một nụ cười chuyên nghiệp, từ lâu nó đã học được cách kiềm chế cảm xúc rồi, phải luôn luôn tươi cười trước đám đông và những nhân vật nguy hiểm.

- Mời vào - tiếng nói vọng ra.

Nó mở cửa bước vào trong phòng, một người con trai mặc đang cầm cúi bên cái laptop. áo vét treo đằng sau ghế.

- Có việc gì thế? - hần hỏi mà không ngẩng lên.

- Chào anh, tôi là người phụ trách marketing và PR mới của công ti, Vy Linh - nó giới thiệu.

Hần ngẩng đầu khỏi cái laptop, nói

- Tôi đã được bên kia thông báo nhưng không ngờ cô lại tới sớm vậy...

Hần nhìn nó và suy nghĩ chốc nữa nó đã hét lên.... tim nó chợt dừng lại không đập trong 1s... thích... nó không tin vào mắt mình nữa.... đó là... là... Vương Bảo Quân

Hần... hần là Nam Phong sao?

Chuyện này là sao đây? Dù rất thắc mắc nhưng khả năng diễn xuất của nó không phải là tồi, nó nhanh chóng lại sự bình tĩnh... chắc hần không nhận ra đâu... 6 năm có khi hần còn không nhớ mình là ai ấy chứ...

6 năm do một lần bị bỏng nên khuôn mặt nó đã khác đi đôi chút, nhưng nếu nhìn kĩ thì vẫn có thể nhận ra được, liệu hần có nhận ra không?

- Tôi là Nam Phong, C.E.O của E Tower, chào mừng đến với E VN - hần giơ tay

- Cảm ơn - vậy là hần không nhận ra - hi vọng rằng chúng ta sẽ hợp tác tốt, à do hết phòng nên văn phòng của tôi sẽ ở cạnh phòng anh, không sao chứ sếp?

- Không sao, dù sao phòng đó cũng để trống mà.

- Vậy, tôi xin phép về làm việc

- ...

Khép nhẹ cánh cửa lại, nó đứng tựa vào tường... vậy là hần thật sự không nhận ra nó sao.... chợt thấy lòng sao xót xa...

— Bên trong phòng —

Nam Phong hay Bảo Quân phải cố gắng hết mức để không hú hét lên... khoảnh khắc nhìn thấy nó... hần thấy mình như đang ở trên thiên đường... 6 năm tìm kiếm không chút dấu vết, hần tưởng mình đã phải bỏ cuộc rồi chứ... vậy mà hôm nay nó lại xuất hiện trước mặt hần... thông minh, tự tin và xinh đẹp... đúng là trời giúp hần rồi...

20. Chương 20 End

Lần này thì dừng hòng nó có thể chạy thoát được hần... nó không biết 6 năm qua hần đã nhớ nó tới phát điên à... nhưng không... hần sẽ không cứ thế mà kếp nó quay về đâu... hần biết nó nhận ra hần và có lẽ vẫn đang hiểu lầm hần... vậy thì hần sẽ đùa với nó một chút cho bỏ công tìm kiếm mấy năm qua vậy...

Hần ngồi xuống ghế... mỉm cười thỏa mãn nhìn ra bầu trời

-Bắt được em rồi nhé,búp bê của tôi.

Ngồi làm việc trong phòng mà nó không thể nào tập trung vào những dự án,vấn kiện giấy tờ quan trọng ở trên bàn được...tâm trí nó cứ lơ đãng ở nơi nào đó...mới chỉ gặp hấn thôi mà sự nung nấu trả thù của nó đã giảm đi phân nửa rồi...

Cứ tưởng rằng quên được rồi mà hóa ra vẫn giữ hình ảnh hấn trong tim à?

Thành công gì chứ,mày thất bại thì có Trần Bảo Anh-nó nhấp một ngụm hồng trà,thở dài.

Những ngày tiếp theo làm việc cùng hấn nó nhận ra rằng hấn thật sự là một quái kiệt...đầu hấn toàn những ý tưởng độc đáo và mới lạ...dần dần nó cũng bắt kịp nhịp với công việc...quen dần với phong cách làm việc cực kì chuyên nghiệp của hấn...và đúng như trong báo cáo nó...hấn không hề lại gần con gái....đến trợ lí của hấn cũng là một anh chàng thư sinh có nụ cười ấm áp...

Kết thúc cuộc họp triển khai dự án mới,nó mệt mỏi đi ra khỏi văn phòng thì đã gặp hấn đứng bên cạnh

-Cuộc họp rất thành công,em làm tốt lắm.-hấn dứt tay túi quần ,lên tiếng

-Cảm ơn anh.

-Đi ăn mừng gì không,tôi mời...

-...-nó nhìn đồng hồ-được thôi.

Cả hai đi xuống gara...nó định vào xe nó thì hấn kéo lại

-Để xe em ở đây đi...đi xe tôi cho tiện.

Nó ngần ngừ một lúc rồi cũng gật đầu.

Cả hai tới một quán bar trong thành phố,Chọn một bàn nhỏ trong góc khuất

-Cho tôi một chai brandy vàng-nó nói với tên bồi

Bảo Quân mỉm cười,chắc nó không nhận ra nhưng Brandy vàng là loại rượu yêu thích của hấn...và cái này chỉ mình nó biết...lộ rồi nhé,búp bê của tôi.

-Con gái mà uống rượu mạnh thế sao?-hấn hỏi

.

Nó hơi chột dạ...Brandy là rượu hấn thích...6 năm nó cũng chỉ uống rượu này để tự nhắc nhở mình về hấn...cái cảm giác nóng cháy cổ họng khi rượu vào cổ họng làm nó thấy thoải mái hơn...riết thành quen...

-Đây là loại rượu một người bạn tôi rất thích-nó cười.

-Vậy bây giờ người bạn ấy đâu?-hấn hỏi,tay du đưa cốc rượu vàng óng như mặt óng

Nó nhìn thẳng vào mặt hấn...

-Chết rồi-nó nói và uống một ngụm.

Cả buổi nó và hấn ngồi nói chuyện về đủ thứ trên đời...cả hai đều biết rõ là đối phương nhưng tại sao vẫn phải nhận chứ? Tại sao lại cứ phải làm khổ nhau chứ...

-Này,em đã yêu ai chưa?-hấn hỏi

Nó hơi khựng lại rồi nói

-Có,đã từng.Còn anh?

-Uhm...cũng rồi...đó là một cô gái không bình thường-hấn uống rồi nói tiếp-tôi thật sự thích cô ấy...chúng tôi đã rất vui,cho đến khi chính tôi đập tan cái hạnh phúc ấy-hấn lại uống-tôi biến mình thành kẻ tồi tệ,biến cô ấy thành con búp bê của mình,hành hạ cô ấy chỉ để giữ cô ấy lại bên mình,nhưng rồi...cô ấy vẫn đi,tôi đã mất con búp bê xinh đẹp của mình-hấn nhìn thẳng vào mắt nó mà nói

Nó né tránh ánh mắt ấy, ánh mắt hẩn đầy sự ai oán và bi thương... ánh mắt ấy làm nó thấy như mình đang hiểu lầm hẩn... ánh mắt làm nó thấy xót xa và mềm lòng lại. Nó uống một ngụm rượu chấy cổ họng

-Vậy tại sao anh làm như thế với cô ấy?- nó tiếp tục

-Uhhh... tại sao à? Vì khi ấy bỗng nhiên tôi nhận ra mình không là gì cả- hẩn lại uống-xét nghiệm AND của tôi khi cha tôi bị tai nạn cần tiếp máu gấp thì tôi không cùng nhóm máu với cả cha và mẹ, không thể ấu, xét nghiệm thì tôi không phải là con họ...-hẩn lại nốc rượu-mà con họ lại là tình địch của tôi khi đó, vậy em nói tôi nên làm thế nào?

-....-đây là lí do hẩn làm vậy à? Tại sao hẩn không nói cho nó biết chứ... nó nuôi hận 6 năm, nay bỗng chốc vì câu chuyện của hẩn mà tan thành mây khói, hoặc ngay từ đầu, nó đã không thể hận hẩn rồi.

-Tôi đột nhiên trở thành kẻ mồ côi...mất tất cả vào tay kẻ kia...tôi cảm giác như mình sẽ không giữ nổi cô ấy nữa...lại thấy mình không đáng với cô ấy...khi ở gần tôi, cô ấy luôn gặp rắc rối và nguy hiểm...tôi không muốn nhưng lại không thể để cô ấy ra đi, nên đã dùng mọi cách ép cô ấy ở bên tôi cho dù có phải làm đau cô ấy nhưng rồi...ha...cô ấy vẫn bay đi...

-Tại sao anh không nói với cô ta mọi chuyện?-nếu nó biết thì nó đã không buông tay hẩn như vậy

-Không, tôi không cần ai thương hại, nhất là cô ấy. Cho dù cô ấy hận tôi còn hơn cô ấy thương hại tôi.

-Sau đó anh sống thế nào?-nó nắm chặt ly rượu trong tay hỏi

-Sau khi cô ấy đi à? Tôi phát điên lên tìm cô ấy khắp mọi nơi nhưng không thấy, gia đình tôi thì vẫn coi tôi là con nhưng tôi sao dám nhìn mặt họ nữa...vậy là tôi đi du học, trở thành một con người khác, học cật lực để quên đi mọi thứ, quên đi cô ấy...mà cũng tưởng là đã quên được rồi nhưng hóa ra không phải...-hẩn uống như điên, chưa gì chai brandy đã không còn một giọt...-cô ấy vẫn ở đây-hẩn chỉ vào ngực trái của mình...

Nó ngửa cổ uống cốc rượu...thì ra là thế...vậy là 6 năm nay nó đã hận lầm hẩn à?

-Anh có nghĩ cô ấy sẽ quay lại trả thù anh không?-nó đặt ly rượu xuống

-Vậy cũng được, miễn là tôi có thể nhìn thấy cô ấy.-hẩn vẫn uống và nhìn vào nó

-....

Nó không biết phải nói gì nữa. Nó rối bời trong mớ cảm xúc của chính mình, nó tin hẩn nói thật nhưng...vẫn có cái gì đó gợn gợn lên trong nó, khiến nó chỉ biết im lặng nhìn hẩn nốc rượu liên tiếp...

-Thôi đi, đừng uống nữa-nó cầm tay hẩn khi hẩn định rót tiếp rượu vào ly...

-Tôi khao mà hẩn gạt tay nó-em không cần lo,

Vương Bảo Quân mà nó biết đâu rồi? Sao hẩn lại trở thành thế này chứ? Nó cảm nhận được hẩn đã phải chịu đả kích rất lớn và tổn thương sâu sắc...

-Những người tôi yêu quý-hẩn nói trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê-đều bị tôi hại...ha...anh chàng thiên tài violin kia cũng vậy..cô ấy cũng thế...

-Thiên tài violin?-nó hỏi, chưa bao giờ thấy hẩn kể chuyện này cả.

-Đúng...tôi gặp anh ta khi tôi đang ở Mỹ, anh ta đi lưu diễn, tôi đã lấy anh ta làm bia đỡ đạn khi một cô gái cứ bám theo tôi...ha...tôi cũng đâu có ý gì đâu, chỉ chơi với anh ta như một người bạn mà thôi...nhưng rồi...anh ta nói yêu tôi...tin được không? Anh ta là gay đấy và anh ta bảo yêu tôi...và tôi...thằng ***** này lại đồng ý...haha...với tôi khi đó thì đấy chỉ là một cuộc tình qua đường như bao người khác...trai hay gái tôi không để ý...sau khi chơi chán thì tôi chia tay vì không có hứng thú với con trai...khực...và anh ta đã tự tử sau đó...-hình như hẩn khóc rồi thì phải...

Như sét đánh ngang tai nó...

Anh ta từng yêu con trai sao? Không thể nào...không phải nó ghê tởm mấy chuyện này nhưng....

-Khốn nạn...anh ta lại là anh trai của tên Nhật Huy đó chứ.-hẩn nói lan man

.
. .
Nó ra mở cửa khi thấy chuông...

-Hi-Nhật Huy hơi ngạc nhiên trước ngoại hình hơi khác của nó

-Vào đi-nó cười

-Nhà cậu đẹp nhỉ-cậu hỏi

-Uhm...ngồi đi. Tôi có nhiều chuyện cần hỏi cậu đấy.

Hai người ngồi xuống,nó lấy ồi người một ly café...

-6 năm qua cậu biến đi đâu thế?Tôi cho người tìm bao lâu mà không được,tưởng cậu bốc hơi rồi chứ?-cậu hỏi

-Tôi hả? đầu tiên là đi Anh rồi sau đó lang thang sang Nhật và Pháp nên cậu tìm sao được...-nó trả lời

-Vậy bây giờ cậu làm ở đâu?

-E Tower-nó cười nhẹ khi thấy cậu hơi khựng lại khi nghe thấy E

-Vậy sao?-cậu cố bình tĩnh.

-Và đã gặp cả bạn thân của cậu quái kiệt công nghệ Nguyễn Nam Phong hay tôi nên gọi là Vương Bảo Quân đây...

-Cậu...

-Biết cả rồi-nó nhún vai...

Cậu lắc đầu

-Cậu thay đổi nhiều quá...quá thông minh và quá nguy hiểm

-Vậy sao? Thời gian và không gian làm con người thay đổi mà.

-Cậu biết những gì rồi?-cậu hơi lo không biết nó đã biết những gì

-Tất cả...vì sao năm đó hấn làm thế với tôi...và cả nguyên nhân cái chết anh cậu nữa-nó nhấp một ngụm trà thản nhiên giương mi nhìn cậu

Nghe thấy anh,Nhật Huy chột chùng xuống

-Đến bây giờ tôi vẫn bức cậu ta về chuyện đó.-Nhật Huy nói

-Vậy là cậu đã biết...thế mà hai người bây giờ vẫn là bạn?-nó tò mò

-Phải....tôi là bạn của Nguyễn Nam Phong chứ không phải Vương Bảo Quân...cậu thấy đấy cậu ta đã thay đổi quá nhiều rồi...đến mức đôi khi tôi nghĩ đó không phải là Bảo Quân mà tôi từng hận nữa....bỗng nhiên khi cậu ta mất tất cả vào tay tôi vậy mà tôi lại chỉ có thể tặng cậu ta một trận đòn no nê vì dám giết anh tôi...đáng lẽ tôi nên giết cậu ta từ khi đó mới phải...-Nhật Huy tỏ vẻ tiếc nuối..

-Haha...thế cậu biết khi nào mà dám giấu tôi?-nó trừng mắt

-Sau khi cậu biến mất tôi mới biết mà...khi cậu đi hấn như phát điên lên ấy...ở trường lúc đó cứ thấy hấn là thấy người bị đánh với bàn ghế bị đập phá đấy...may là có tôi đánh nhau với hấn chứ không thì ồi người chết.-cậu tỏ vẻ ta đây công trạng to lớn cần tặng huân chương...

-Ra vậy...thế cậu nhận lại bố mẹ không?

-Có nhưng chỉ gọi là ba má thôi chứ bố mẹ tôi nuôi tôi từ bé mà...với tôi họ mới là bố mẹ đầu tiên...cho dù ba má không cố ý nhận nhầm tôi với hấn mà là do bà y tá đưa nhầm con...đúng là làm ăn vô trách nhiệm mà...hơn nữa tôi cũng đâu muốn là anh em với hấn...

-Mấy năm qua cậu sống thế nào? Và định bao giờ thì cho tôi gặp Hoàng Yến đây?-nó đổi đề tài

-Yahhhhhh....cậu điều tra tôi hả?

-Ồ..thì đúng thế..

-Haix...thế thì cậu cũng biết rồi...cô ấy vốn là vợ chưa cưới của Bảo Quân nhưng thật ra hai người đó không yêu nhau...

-Ồ thế ra cô ta yêu cậu chứ không thêm hấn à?-nó gật gù

-Này...cô ấy là biết tôi trước chứ...ngày bé nhà hai chúng tôi gần nhau nhưng sau đó tôi chuyển đi và cô ấy cũng đi Mĩ nên không liên lạc...

-AXAX,thế là hai người iu nhau từ bé và lớn lên thì cậu quên mất cô nàng...hahahaha...tội to đây...

-Thôi đi-cậu hơi đỏ mặt thì phải-mà là cô ấy bám theo tôi đấy chứ.

-What?

Cậu giơ 3 ngón tay lên

-Phải mất 3 năm thì tôi mới tổng khứ được cậu khỏi tim tôi đấy,bám gì mà dai thế không biết....

-Hi...chắc tôi xài keo 502 đó-cười.-vậy là cô ta chờ cậu bấy lâu

-Uh.

Giả vờ chăm chăm nước mắt

-Hichic...xúc động quá...chuyện tình vượt thời gian....cảm động rớt nước mũi rồi...

-Yah...cậu bản quá...

Lâu lắm cả hai mới cười thoải mái như thế này...ngồi đối diện và trò chuyện với nhau như những người bạn...thật ấm áp...

-Thôi tôi về đây,vợ gọi rồi-cậu nhìn cái điện thoại.

-Hic...phải về với vợ rồi à...thi thoảng ghé chỗ em chơi nhé*mắt chớp chớp,mồm đớp đớp* I miss u so much.

-THÔI NGAY ĐI-cậu hét lên không quên cười sảng sặc

Nó đã trở lại là cô bé vô tư ngày nào rồi...

Khi ra đến cửa,cậu ngoảnh lại

-Này...đừng trách hấn...hấn thật sự yêu cậu đấy...hấn làm thế...

-Được rồi,tôi hiểu mà.-nó gật đầu

Hấn mở mắt tỉnh dậy khi những ánh nắng xuyên qua cửa sổ phòng chiếu vào mắt hấn...hấn tỉnh dậy,hít một hơi dài...căn phòng tràn đầy hương hoa oải hương dịu nhẹ...giống quá

Nhìn chung quanh...đây chắc chắn không phải phòng hấn...bước ra ngoài...hấn ngỡ ngàng...căn nhà được bày trí y hệt căn nhà của Bảo Anh...tim hấn không yw thức đập thành thịch

Nó ngồi trên ghế sofa đọc tờ báo,không ngẩng lên nhìn hấn hỏi

-Anh dậy rồi à?ăn gì không?

Hấn lấy lại bình tĩnh...

-Hôm qua là em đưa tôi về à?Cảm ơn nhé...làm phiền em quá.

Nó bỏ tờ báo ra...theo kinh nghiệm thì những người say rượu sau khi say sẽ không nhớ gì cả...hắn cũng thế à?

Hắn nhớ mang máng rằng hôm qua hắn đã nói với nó rất nhiều nhưng nói những gì thì hắn không thể nhớ được...không biết có nói gì linh tinh với nó không nữa không là hỏng hết cả...

Nhìn cái mặt hắn là biết hắn đang cố nhớ rồi,đành nhắc cho hắn nhớ vậy...nó cười ma mĩnh tiến lại sát mặt hắn,lên tiếng...

-Can you stop talking?-và đặt nhẹ môi mình lên môi hắn...

Tất cả như ủa về trong hắn...tất cả...hết rồi...vậy là hết rồi...nó đã biết tất cả...chắc chắn nó sẽ khinh bỉ hắn...coi thường hắn...Nó đang định đẩy cho nụ hôn sâu hơn thì hắn đã đẩy ra

-Vậy là em đã biết?-hắn âm trầm

-Phải...tất cả.-nó gật đầu

-Vậy chắc em rất ghê tởm tôi?-hắn chưa xốt cười

-Ghê tởm?

-Đúng vì tôi là thằng không ra gì...đến con trai cũng không tha...

-Uhm....đúng là tôi ghê tởm anh.

Hắn nhếch mép...dù đã biết trước nhưng sao vẫn đau thế này?

-Nhưng đó là quá khứ...bây giờ thì không....-nó nói

-Vậy thương hại tôi?Tôi không cần-hắn tiếp

-Tôi không rảnh thế đâu,và tại sao phải thương hại anh,anh thì có gì đáng để người ta thương hại chứ-nó thần nhiên

-Không cần phải miễn cưỡng,em...

Chát.-phải tát cho hắn tỉnh ra,uống từ hôm qua mà vẫn say hả?

Rồi nó ngồi đối diện với hắn,nhìn thẳng vào hắn mà nói

-Người tôi đã yêu và vẫn sẽ yêu là anh chứ không phải là Vương Bảo Quân đẹp trai...galang...giàu có....nếu tôi ghê tởm hay thương hại anh thì giờ đây tôi không ngồi ở đây đâu.

Nó nói rồi đứng dậy,hắn chợt ôm ghì sát nó vào lòng,siết chặt vòng tay để tận hưởng cái cảm giác có nó trong tay,cảm nhận mùi hoa oải hương thơm thoang thoảng trên người nó,hắn thì thầm

-Không đừng rời xa nữa,anh không chịu nổi đâu.... mình làm đám cưới nhé!-hắn dụi mặt vào cổ nó

-Không.-nó thẳng thừng từ chối-đây là trả thù năm ấy anh dám làm thế với em-nhưng ngày mai hãy cầu hôn lại nhé,đến khi nào em thấy đã trả thù đủ thì em sẽ suy nghĩ nhận lời anh...

-Em đúng là độc ác mà

-Vậy thì thôi đi-nó vênh mặt.

-Được rồi anh sẽ cầu hôn đến khi nào em đồng ý thì thôi...

.
. .
.

Giữa dòng đời ngược xuôi anh đã tìm thấy em

Đừng bao giờ rời xa anh nhé búp bê bé nhỏ

Hãy mãi là của anh và chỉ mình anh thôi...

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-cua-ac-ma>